

TECRİT Sürdükçe

her yerde... her koşulda... her biçimde



bu
sesi
duymaya devam edeceksiniz!
TECRİT KAL-KA-CAK!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 74 / Tarih: 24 Ağustos 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000

www.ekmekveadalet.com Mail:info@ekmekveadalet.com

**İşgal
Ortaklığına
ve Tecrite
Son!**



**Irak işgalcilere ve işbirlikçilerine
mezar olacak!**



Ölüm Orucu

Direnişin talebi
Felsefe Kongresinde
NO ISOLATION!



Hacı Bektaş

Devletin ve
Alevilerin Gündemi



Kürt Milliyetçiliği

Son keşif: "Demokratik
sömürgecilik!"

“Burada da yaptınız yapacağınızı”

Sorun çözülmediği sürece, tabutlar çıkmaya devam ettiği sürece, her yerde, çok çeşitli biçimlerde bu gerçekle karşı karşıya olacaksınız!

Kürsüde, gözlerinde sahte bir şaşkınlık, suç üstü yakanmışlığın kızgınlığı ile bir adam. Demokrasi-den, barıştan, insanlıktan sözediyor. İçi boşaltılmış bütün kavramlar gibi bu sözler de havada uçuşuyor, kimseyi inandırmıyor. Ama şaşkın adam ısrarlı. Soyunda var takiiye. Şimdilerde koltuğuna oturdukları devletin yüzlerce yıllık geleneği yalan ve demagoji. Başka ülkelerden gelmiş konukları cahil, aptal yerine koyarak; Türkiye’de faşizm gerçeğini bilmediklerini, daha bir kaç gün önce yanıbaşlarında Başbakan’ın oğlunun düğününün yapıldığı salonun etrafındaki binlerce polisin ne anlama geldiğini yorumlayamayacaklarını, “bu korku niye, sen bu halka ne yaptın ki, bu kadar koruyorsun kendini” diye en basit bilimsel soruyu dahi sormayacaklarını varsayarak, durmadan yalanlarını sıralıyor.

Şaşkınlığı sahte, çünkü gördüğü manzarayı yaratan iktidarın bir üyesi O. Kızgın, çünkü medya sansürüyle, ölümleri görmezden gelerek gizlemeye çalıştıkları tecrit gerçeği yine çıktı karşılarına.

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik’in kapanış konuşmasını yaptığı sırada Felsefe Kongresi bütün soyutluğundan çıkıp, günlerce burjuva ideologlarının tartışmaktan kaçtığı hayatın gerçeklerinin sadece bir bölümüyle karşı karşıya kaldı. Salonda iki TAYAD’lı, ellerinde İngilizce olarak **“İzolasyonu Durdurun, Ölümlere Son”** yazılı pankartı açmış, günlerdir barıştan sözedilen bu ülkenin nasıl bir ölüm ülkesi olduğunu anlatıyorlar.

TAYAD’lılar bakanın korumaları ve salonun “gü-

venlik” görevlileri tarafından tartaklanarak dışarı çıkartılırken, kongrenin düzenleyicilerinden Türk Felsefe Kurumu Başkanı İon-na Kuçuradi de göstermek istediklerinin ötesinde bir Türkiye gerçeğinin dünyanın her yanından gelen felsefecilere gösterilmesinden rahatsız olmuş olacak ki, **“Burada da yaptınız yapacağınızı”** dedi.

Ne yapmıştı TAYAD’lılar; üzeri örtülmeye çalışılan, ağır bir sansürle, sessizlik duvarları arasında, kuşatma altında yok sayılan bir gerçeği haykırmışlardı. AKP iktidarının bakanı rahatsız oldu, “özgür düşünce”yi dilinden düşürmeyenler, “dünya sorunları karşısında felsefe”nin yerini tartışıp, ama burnunun dibindeki sorundan kaçanlar rahatsız oldu.

Evet yine yaptık yapacağımızı. Bu zulüm sürdürükçe, tecrit kaldırılmadıkça çok çeşitli biçimlerde, iktidarın karşısına dikilmeye, maskelerini düşürmeye, demokrasicilik oyunlarını bozmaya devam edeceğiz.

Sorunu çözmekten kaçan, nasılsa medya ilgilenmiyor, nasılsa reformistler ilgilenmiyor diye düşünerek bizi kuşatma altında sessizlikle boğacağını düşünen oligarşi yanılıyor. Gerçeğin üzeri sansürle örtülmediği gibi, sorunu çözmek yerine sorunu dile getirenlere yönelik polisiye önlemlerle de sonuç alamazlar. Tabutlar çıkmaya devam ettikçe kimse o tabutların haykırışından kaçamaz. Tabutların sesini duymayanlar, çok daha güçlü haykırışların da zeminini yaratırlar olacaktır.

Türkiye’de böyle bir sorun yokmuş gibi davranan, “AB’ye uyum” paketleriyle halkın gözüne perde indirmeye çalışan AKP iktidarı, bu sesi duymaya devam edecek.

Tecriti haykırmak için her zemini, her toplantıyı, her gösteriyi, üç kişinin bir araya geldiği her mekanı değerlendirmeye devam edeceğiz. Oligarşi direnişin sesini sansürle boğmak istiyor, biz çok daha geniş kitlelere çeşitli biçimlerde anlatmakta daha da ısrarcı olacağız. Ne iktidar kaçabilir F tiplerindeki tecrit gerçeğinden, ne de “gündemimiz değil” diyenler!

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nden ‘Depremi Sosyal ve Toplumsal Boyutu’ Panelleri

17 Ağustos Depremi'nin 4. yılında halkımızın acılarını, depremin yarattığı yıkımları unutmamak. Unutmadığımız bir şey daha var ki, bu her tarafı bozuk düzenin insanlarımıza hiçbir şey vermediği, veremeyeceğidir.

Bu ülkenin gerçek sahipleri olan işçiler, memurlar, gençler, ev kadınları, işsizler tüm emekçi halkımız kendi geleceğimiz için, deprem gibi tehlikelere karşı, gerçekleri bilmek, bu gerçeklere göre politikalar oluşturmak hakkına sahibiz.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği olarak; **"Depremi Sosyal ve Toplumsal Boyutu"** başlığıyla yapacağımız panellere tüm halkımız davetlidir:

Panellerin Programı ve İçeriği:

Celal BEŞİKTEPE (Harita Kadastro Müh.)
Mehmet GÖÇEBE (Orman Yük Müh., Temel Haklar Yön. Kur. Üyesi)
Tahir GÜNGÖR (Jeoloji Yüksek Mühendisi) Halil NEBİLER (Gazeteci/Yazar)
1. PANEL: Türkiye’de Depremi Nedenleri
(24 Ağustos Pazar / Saat: 13.00-15.00)
Yer: Barış Manço Kültür Merkezi / Kadıköy
2. PANEL: Depremde İnsan Faktörü, Toplumdaki Etkisi
(24 Ağustos Pazar / Saat: 16.00-18.00)
Yer: Şişli Belediyesi Toplantı Sal. 15. Kat
3. PANEL: Korunabilme Yolları
(30 Ağustos Cumartesi / Saat:16.00-18.00)
Yer: Bağcılar Kültür Merkezi

Enel hak deyip de geri dönmeyen
Anadoluluyum Aleviyim ben
Huri gilman cennetine kanmayan
Anadoluluyum Aleviyim ben

Sevgidir dinimiz, kabemiz insan
Kırkların ceminde eşittir her can
Bizim için birdir gavur müslüman
Anadoluluyum Aleviyim ben

...

Ele bele dile sahip özümüz
Can evinden uyanmış gözümüz
Kanundur senettir bizim sözümüz
Anadoluluyum Aleviyim ben

Mum söndü iftira kuyu kazdığın
Asıp kesip zindanlarda ezdiğin
Kafir diye derisini yüzdüğün
Anadoluluyum aleviyim ben

Kuyucu Muratlar Yavuz Selimler
Toplu katliamlar yaptı zalimler
Zalimin zulmünden korkmaz alimler
Anadoluluyum Aleviyim ben



Bizim için yapılmıştı zindanlar
Yargısız infazlar kayıp insanlar
Özgürlük uğruna çok verdik canlar
Anadoluluyum Aleviyim ben

Kızılbaşlık şöhretimiz tacımız
Gelin bir olalım bitsin acımız
Bir ölür bin doğar bizim gücümüz
Anadoluluyum Aleviyim ben

...

Yeni bir taktik yeni bir oyun
Alın trilyonlar ayrıldı payın
Satılık değiliz iyice duyun
Anadoluluyum Aleviyim ben

Gazi Metin silahım yok sazım var
Horasan’dan Çamşık’ına izim var
Boyun eğmez başkaldıran özüm var
Anadoluluyum Aleviyim ben

ÇAĞRI
DUYURU



Grup YORUM

13 Eylül’de
Harbiye Açık hava
Tiyatrosu’nda

Ekmek ve Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Bürolarımız

Yayıncılık Venloerstr. 507-A 50735 Köln Tel: 0049 221 280 87 74 Faks:0049 221 280 90 84 E-mail adresi: ekmekveadalet@post.com Adana: İnönü Cad. 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Özkan Apt. No:10/2 Tel-faks: 0 322 351 97 25 Ankara: GMK Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 151 Kızılay Tel-faks: 0 312 419 27 38 Antalya: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Karatlı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 326 223 87 18 Bursa: Başak Cad. Gür İş Hanı Daire: 25/4 Heykel Tel-faks: 0 224 224 93 97 Gaziantep: Karatarla Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniçeri Sokak No:27 Daire:10 Şahinbey Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 466 351 42 08	İzmir: Milli+ Kütüphane Cad. No: 17/104 Tepeköylü İş Merkezi Konak/İzmir Tel-Faks: 0 232 482 29 54 Kocaeli: Hüriyet Caddesi Galko Kervan Saray İşhanı Kat:7 No:79 Tel-Faks: 0 262 332 41 70 Malatya: Dabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı Sarımeçoğlu İşhanı Kat:1 No:43 Tel: 0422 323 24 77 Mersin: Zeytinlibahçe Caddesi Petek Apartmanı No:26 Kat:1/3 Samsun: Talimhane Cad. Bozluolcaş İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 25 80 Trabzon: Kemerkaya Mah. Kunduracılar cad. Dedeoğlu sokak Pustular İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 322 20 88 Zonguldak: Gazipaşa Cad. Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9
--	---

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya:3 Euro
Fransa:3 Euro
İsviçre:3 Euro
Hollanda:3 Euro
İngiltere: £ 2.5
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

- 3... *Kimse, işgal ortaklığını ve tecriti tartışmaktan kaçamamalı!*
- 5... *İşbirlikçiler, tarihi gerçeklerle yüzleşemez!*
- 7... *Şimdi neyle avunacaksınız?*
- 9... *"Koşullu" salıvermeme!*
- 11... *Direnen işçiye "Pişmanlık Yasası"*
- 12... *Faşizme yakıştı...*
- 14... *"İnsanca Yaşam İçin Demokratik Türkiye" yürüyüşü*
- 16... *Direniş halkların direnişidir*
- 18... *Katil ABD Ortadoğu'dan Defol*
- 19... *Küreselleşme karşıtları nerede?*
- 20... *Siz olmasaydınız özgür olamazdık!*
- 22... *Demokratik sömürgecilik!*
- 24... *1 Eylül Dünya Barış Günü...*
- 26... *İşgal ortaklığına ve tecrite son*
- 28... *Pişmanlık fiyaskosunun demagojileri*
- 30... *Polise bu öfke niye*
- 31... *"İşkence devlet politikasıdır"a bir belge*
- 32... *17 Ağustos'tan 4 yıl sonra...*
- 33... *Uzanları yaratan çark dönüyor*
- 35... *Haberler*
- 36... *Yüzünüzü Marksizme dönmeden çözemezsiniz!*
- 38... *Kuçuradi bizi yüreğiyle değil kulağıyla dinliyordu*
- 39... *Hacıbektaş şenlikleri yapıldı*
- 41... *Koordinasyon niye bölündü? Koalisyon niye var?*
- 42... *Yurtdışından...*
- 43... *Emperyalizm direnenleri yokedemiyor*
- 45... *"Sıhhiye solculuğu" değişmelidir*
- 47... *İnti-İlmani, Grup Yorum, Moğollar konseri*
- 49... *Kahramanlar Ölmez*
- 50... *Köyün Delisi*

Kimse, işgal ortaklığını ve tecriti tartışmaktan kaçamamalı!

19-22 Aralık katliamını ve F tiplerini, kim(ler) hangi amaçla yaptı, biz neye, kime karşı direniyoruz? Bu anlaşılmadan ne gündem, ne güncel görev doğru değerlendirilebilir, ne ülkemizde olup bitenler doğru anlaşılabilir.

Çok çeşitli vesilelerle, F tipleri IMF'nindir, F tipleri AB'nindir, F tipleri ABD'nindir, F tipleri NATO'nundur diye belirttik. Bunların hepsi doğrudur ve esasında bir bütünün değişik görünümleridir. Türkiye emperyalizmin bir sömürgesidir. Ne sadece Amerika'nın, ne sadece Avrupa'nın. Her iki emperyalist açısından da Türkiye bir pazar ve kullanılacak bir taşerondur. Avrupa emperyalizmi, AB aracılığıyla Türkiye'yi kendine daha fazla bağlama hesapları yaparken, ABD de hem siyasi, askeri tahakkümünü artırmaya, hem Türkiye'yi AB içindeki bir Amerikancı olarak kullanmaya çalışıyor. Oligarşik iktidar da, Amerikancı olduğu kadar Avrupacı, Avrupacı olduğu kadar da Amerikancıdır. Irak'a asker göndererek ABD'nin gönlünü, "AB'ye uyum" paketleriyle de AB'nin gönlünü hoş etme siyaseti güdüyor. Türkiye oligarşisi, emperyalistler arası çelişkiler zemininde kendi iktidarını güçlendirme hesapları yapıyor. F tipleri işte tüm bu hesapların kesiştiği politikalardan biridir. Yukarıdaki tanımların hepsi, işte bu nedenle doğrudur.

Irak'a müdahale konusunda, Kürt sorunu konusunda ABD, AB ve oligarşinin aralarında çeşitli çelişkiler vardır, ama F tipleri konusunda hiçbir çelişkileri olmadı. F tipleri, Türkiye'nin ekonomik, askeri ve siyasi anlamda daha derin bir bağımlılıkla sömürgeleştirilmesi siyasetinin temel gereklerinden biri olarak gündeme getirildi. F tipleri, fiziksel, moral ve siyasal olarak devrimcileri imha ve tasfiyenin, halkın muhalefetini bastırmanın aracıydı. ABD ve AB, Türkiye'yi kendilerine daha fazla muhtaç hale getirmede nasıl ki IMF programlarının uygulanmasında hemen her zaman ittifak halinde olmuşlarsa, F tipleri konusunda da aynı ittifak içinde oldular.

F tipleri, Avrupa emperyalizminin AB aracılığıyla genişleme ve Amerika'nın imparatorluk planlarıyla birlikte düşünüldüğünde, asıl yerine oturur. F tiplerinin başarısı, IMF programlarının başarısıdır; F tiplerinin başarısı, Türkiye'yi emperyalizmin askeri yapmanın başarılmasıdır. F tiplerinin başarısı, emperyalist tekellerin ülkemizde tam özgürlüğüdür. F tiplerinin başarısı, halkın muhalefetini sindirmenin de başarılmasıdır. İşte bu tablo gözönüne getirildiğinde açıkça görülür ki, F tipleri, halkın açlığıdır, F tipleri, Anadolu'nun emperyalizmin askeri üssü olmasıdır, F tipleri halkın çocuklarının "Amerikan askeri" yapılmasıdır. F tipleri, emekçilerin hak arama araçlarının tasfiye edilmesidir.

F tipi hapishaneler konusunda son olarak şu cümleyi aktarmak istiyoruz: "F tipleri üzerine çok şey söylenip yazıldı. Özeti şudur: **Anadolu haritasından umudu silmek için yapıldı F tipleri.** İşte tam bu noktada da, devrimciler büyük bir kahramanlık ve feda ruhuyla ayağa kalktılar. Umudu yaşatmak için ölüme yattılar." (Yaşatmak İçin Öldüler, Önsöz)

F tipi hapishaneler özelinde gündeme gelen çatışma, işte bu nedenle büyük bir öneme sahiptir. İşte bu nedenle, büyük bedeller ödenmesi gerekmektedir. Devlet, 19-22 Aralık katliamının ve tecrit zulmünün mimarı,

107 ölümün sorumlusu bir işkenceci cellatı, Er-tosun'u teşhir olmayı da göze alarak, boşuna "üstün hizmet madalyası"yla ödüllendirmiyor. Bu madalya, devletin katliamı ve sürdürülen zul-mü üstlenmesidir. Emperyalizmin ve oligarşinin bu politikada ısrar edeceklerinin de göstergesi-dir. Bu planda hali hazırda aksayan tek yan, bir türlü kırılmayan, bitirilemeyen direniştir. Dire-nişin yok sayılması, üzerindeki koyu sansürün sürdürülmesi oligarşi açısından savaşın en önemli boyutlarından biridir.

Aynı şekilde, direnişin kitlelerin gündemine taşın-ması, sansürün parçalanması da bizim için, en önemli görevlerden biridir.

Tutsaklarımızın her türlü baskıya, zorluğa rağmen eşsiz bir cüret ve fedakarlıkla direnişi sürdürüyor olması, sansürün ölümlerle parçalanmasıyla ye-tinemez kimse. Böyle düşünmek, direnişi, F tip-lerini yeterince kavramamaktır.

F tipleri nedir, ne değildir, bu bağlantılarla halka gitmek, halkta bir bilinç yaratmak durumunda-yız. İktidarın nasıl ve neden yok saydığını, bu bağlantıları içinde anlatmak durumundayız. Hal-kın açlığı sorunuyla hücreler arasındaki bağı gösteremezsek, kitlelere bu sorunu kavratama-yız.

Tam üç yıldır F tipleri özelinde sürdürülen bir bas-kıdan ve Türkiye tarihinde eşine az rastlanır kopkoyu bir sansürden sözettiğimiz unutulma-malıdır. İşte bunun sonucundadır ki, kitlelerin önemli bir bölümü, ya sorunun varlığından ha-berdar değildir, ya da genel hatlarıyla böyle bir olay var diye duymuşsa bile, sorunun içeriğine vakıf olmaktan uzaktır. Baskı, sansür, korku, soldan konulan ambargo, bütün bunların sonu-cunda ortaya çıkmıştır bu tablo. **Bunu mutlaka aşmalıyız.** Solun çeşitli kesimlerinin bu konuyu gündemine alıp almaması doğrudan ve dolaylı

çeşitli olumsuzluklara yolaçmaktadır elbette. Ancak biz solun konu-yu gündeme almasına yönelik çabamızdan daha fazlasını, konuyu kitlelerin gündemine sokmak için harcama-lıyız. Solla ideolojik mücadelelerimiz sürer; katılmayacak bile ol-salar, tarihe not düş-mek, onları kendi ger-çekleriyle yüzleştir-mek için elbette çağrı-larımızı, önerilerimizi onlara iletmeye de-vam ederiz. Ama te-

mel çabamız bu olamaz. Yakın zamandan bir ör-nek; TAYAD'lıların son Ankara yürüyüşü için abartısız her bölgede yüzlerce sendika, dernek, parti dolaşıldı. Bazılarına tekrar tekrar gidildi. Bu çabanın pratik karşılığı ise, hemen hemen YOK düzeyindedir. Bu dolaşmaların yanlış veya ge-reksiz olduğunu söylemiyoruz; ama bir an, aynı enerjinin, emeğin şu veya bu gecekondu sem-tinde, farklı halk kesimleri içinde harcandığını düşünelim; kuşkusuz ki, Ankara yollarında yüz-lerce kişi daha fazla olacaktı.

Biz, F tiplerini bu bağlantıları içinde anlattığımızda, bunu kitlelere anlatmakta yoğunlaştığımızda, açlığı, baskıyı, çaresizliği yaşayan geniş kitlele-rin bizi anlayacağından emin olabiliriz. Devrimci hareketin evvelki hafta yaptığı eylemleri üstlen-me açıklamasında söylenen *"Milyonların aç ve sefil olduğu, hapishanelerinde insanların öldü-ğü bir ülkede, kimseye bu saltanatı sürdürme-yiz"* cümlesiyle, geçen hafta Ordu'da yapılan fındık mitinginde üreticilerin dile getirdiği *"6 mil-yon kişi açlarken 6 kişi gülemez"* sözlerinin ben-zerliği, halkın ruh halinin, devrimcilerin ruh ha-linden çok da farklı olmadığını da gösteriyor. Meselemiz, bu ruh halini bilinçli bir temele oturt-mak, ete kemiğe büründürmek, ve örgütlemek-tir.

Bu konuda iktidardan çok daha büyük bir yoğun-laşma, çok daha büyük bir ısrar ortaya koyma-lıyız. Eğitimin, propagandanın sınırı yoktur. Her türlü gösteriye, toplantıya, mitinge **işgal ve tec-riti taşımamız.** İktidarın, muhalefetin toplandığı, halkı topladığı her zemine biz ülkenin gerçek gündemini koymalıyız. İki üç kişi, hatta bir kişi de olabiliriz; gündeme getirmenin yolunu bul-malıyız. Bütün bu zeminleri değerlendirmeliyiz. Bu bizim meşru hakkımız ve görevimizdir.

107 ölümden, iktidarın, muhalefetin ve bu durumu yok sayan tüm siyasi çevrelerin sorumluluğu vardır. Yıllardır *"bugün bağımsızlık adına ya-bancı sermayenin gelmesine, yatırım yapması-na, Tahkim'e, küreselleşmeye karşı çıkmak il-kelliktir, çağdışlıktır"* diyenleri dinledik. Bugün artık *"bağımsızlık adına işgale karşı çıkmak il-kelliktir"* denilecek noktadayız. İşbirlikçilik de, icazetçilik de daha keskin hatlar kazanıyor. Aynı keskin hatlar, devrimcilik için de geçerlidir. F tiplerini de, işgal ortaklığını da, aynı baskı, de-magoji ve sansür ortamında sürdürmeye çalışı-yorlar. Demagojilerini yıkmak, sansürlerini par-çalamak için, ülkemiz gerçeğini, direniş gerçeği-ni yanımıza alıp kitlelere gitmeliyiz. Başka yolu-muz yoktur.

İşgal ve tecriti bulundu-ğumuz her yerde, halkın her kesimine, her türlü toplantıya taşımamız.

İki üç kişi, hatta bir kişi de olabiliriz; gündeme getir-menin yolunu bulmalıyız.

Kimse işgal ve tecrit gün-deminden kaçamamalı.

Bu bizim meşru hakkımız ve görevimizdir.

İşbirlikçiler, tarihi gerçeklerle yüzleşemez!

Galiçya'dan Yemen'den başlayıp Amerikan işgali altındaki Irak'a uzanan bir tartışma sürüyor günlerdir.

Tartışma, emekliye sevk edilen 1. Ordu Komutanı Org. Çetin Doğan'ın Irak'a asker gönderilmesine "muhalif" bir havada söylediği "Mehmetçik'in kanını Galiçya'da, Yemen'de akıttık. Niçin akıttığımızı hâlâ soruyoruz" sözlerine Ertuğrul Özkök'ün "has-ta yatağından dayanamayıp" verdiği cevapla başladı.

Ertuğrul Özkök, Çetin Doğan'ı bilgisizlikle suçlayıp "Galiçya, Yemen o zaman vatandı paşam" diye yazdı.

Çeşitli yazarlar, ertesi gün, biraz ironik bir dille, Galiçya'nın ne zaman "vatan" olduğunu sordular Özkök'e.

Anlaşılan oydu ki, general de, Özkök de derslerine iyi çalışmamışlardı. Yanlışlarını düzeltip, en azından tarihi gerçekleri yerli yerine koymak yerine tartışmayı, çarpıtmalar üzerinden sürdürdüler. Başta Cengiz Çandar olmak üzere Amerikancılar Özkök'ün yardımına koştular. İşbirlikçi ulusalcılar da tabii generalden yana saf tuttular.

Aslında mesele, tarihin tartışılmasından ziyade, bugünün tartışılmasıdır. Saflaşma da, tarihe göre bir saflaşma olmaktan çok, bugünkü çelişki ve çatışmalara göre bir saflaşmadır.

Özkökler, Çandarlar da, generaller de, gerçeğin bütününe tartışamıyorlar. Birbirlerinin sordukları sorulara cevap veremiyor, çarpıtmalara başvuru-yorlar.

Öyle çarpık bir tartışma ki, Özkökler, Çandarlar "vatan" savunucusu kesilip Yemen'de, Galiçya'da dökülen kanı "vatan uğruna" diye savunuyorlar.

Öyle çarpık bir tartışma ki, Yemen'de, Galiçya'da kanımızın boşuna döküldüğünü söyleyen generaller, Kore'de niye kanımızın döküldüğünü, Somali'ye, Bosna'ya, Afganistan'a niye asker gönderdiklerini açıklayamıyor.

Çarpıklığa bakın, Osmanlıcılığı eleştiren Özkök, bir anda Osmanlıcı kesildi.

Ordusunun kuruluş yıldönümünü bile cumhuriyetle değil, Osmanlı'daki kuruluş tarihiyle

kutlayan generaller ise, Osmanlı'yı reddi miras yapmaya kalktılar.

Çarpıklığa bakın, NATO üyesi general, ötekileri Green Card peşinde olmakla suçluyor.

Kısacası tam bir "tencere dibin kara, seninki benden kara" hikayesi.

Çünkü iki taraf da işbirlikçiliğin batağında.

Çünkü iki taraf da işbirlikçiliğin suçlarını sırtla-rında kambur olarak taşıyorlar.

Galiçya'yı değil, bağımlılığı tartışın!

Gerçekte, ne Galiçya'nın, ne Yemen'in durumu ve bunların Irak'a asker göndermekle benzerliği-benzemezliği, çok yüzeysel bir araştırmayla bile or-taya konulabilir. Ama mesele, o tarih tartışmasın-dan kendilerini haklı çıkarmak olduğu için, bu basit işi yapmayıp, meseleyi karmakarışık ediyorlar.

Asıl neyin tartışılması gerektiğine geçmeden önce, bu nedenle, bir kaç tarihi notu düşmekte yarar vardır.

Yemen'deki savaşlar boyunca (1914-18 arası) Yemen Osmanlı İmparatorluğu sınırları içinde bir vilayettir. Ama "vatan" olarak adlandırmak mümkün değildir. Yemen Arap halkına ait bir yerdir. Yemen Türk ulusuna değil, sömürgeci Osmanlı İmparatorluğu'na aittir. Yemen'de askerin kanı, Osmanlı sömürgeciliği uğruna dökülmüştür.

Galiçya'ya gelince; Galiçya imparatorluk sınırları içinde bile değildir. O dönem Avusturya'nın eyaletiydi. Halkının çoğunluğu Cermen asıllıydı. Ruslar tarafından işgal edildi. Bunun üzerine Alman-Avusturya ittifakı, işgali kırmak için savaşa başladılar. Ama savaş Almanya'nın aleyhine gelişince (aynı bugün Irak'taki savaşın Amerika'nın aleyhine gelişmesine benzer şekilde) Almanya Osmanlı yöneti-minden asker istedi. O dönem, aynı bugün Türkiye'nin Amerika'ya bağlı olduğu gibi, Osmanlı da artık Almanya'nın sömürgeci durumundaydı. Bu koşullar altında Osmanlı Galiçya'ya, Almanya adı-na savaşmak için iki milyona yakın asker gönderdi. Ve 1914'ten 1918'e kadar süren savaşta Osmanlı askerlerinden 400 bininin kanı orada döküldü.

Öyleyse sorulacak soru, Galiçya Osmanlı toprağı mıydı değil miydi sorusundan çok şudur: **Galiçya'da dökülen kan kimin için dökülmüştü?**

Yemen için de aynı şekilde soru şudur: Ye-

**Galiçya'da,
Yemen'de,
Kore'de
Öldürttünüz
Irak'da
Ölmeyeceğiz!**

men’de halkın çıkarları için mi, sömürgeci imparatorluğun çıkarları için mi halkın kanı döküldü?

Gelelim bugüne; dün Almanya’ya bağımlılık, bugün Amerika’ya bağımlılık Anadolu’nun gençlerinin kanını döküyor... Mesele budur.

Irak’a asker göndermekten yana olanlar, Galiçya ve Yemen örnekleriyle, sömürgeciliği, başka bir emperyalist adına savaşmayı “normal” göstermeye çalışıyorlar.

Hayır, ne dün Galiçya’da ve Yemen’de “vatan” için, “halkın çıkarları” için döküldü kanımız, ne de bugün Irak’ta dökülecek kanımızın ulusal çıkarlarımızla bir ilgisi var!

Amerikancılar, aynı zamanda “Osmanlıcı”dır;

içten içe, sömürgeci olmayı isterler

1945’lerden bu yana, bu ülkenin Genelkurmay’ı, düzen partileri, 1920’lerdeki ulusal kurtuluş savaşının tüm kazanımlarını yeniden emperyalistlere teslim eden işbirlikçilerdir. Bu yüzden ulusal kurtuluş savaşını ne hatırlamak isterler, ne de savunurlar.

Hatırlayın, 1999’da, **700. yılı** kutlandı Osmanlı İmparatorluğu’nun. Cenkler, otağlar, yeniçeriler, saraylar, cariyeler, mehteranlar... Osmanlı işte bunlarla ve tabii bir de “kaybedilen topraklar”la anıldı.

1299’da atılmıştı Osmanlı’nın temelleri. Sonra işgal ve talanla imparatorluk dönemine geçildi. Söğüt’te başlayıp Anadolu’nun tamamını katederek Ortadoğu’ya, Balkanlar’a, Avrupa’nın ortalarına, Afrika’nın kuzeyine kadar uzanan bir imparatorluk oldu.

O “saltanat” günleriyle övünürler. Ama O saltanatın her kıtlık döneminde halkını ot kökü yemeye mahkum ettiğini anlatmazlar. O saltanatın her boluk döneminde vergi üstüne vergi saldıgını hatırlamazlar.

Halkla padişahın nasıl birbirine yakın olduğuna, halkın nasıl “padişahına bağlı” olduğuna dair “menkibeler” anlatırlar da, halkın padişahlığa isyanlarını, o padişahın nasıl her isyanda 40’ar, 50’şer bin kişi-

yi kestiğini, kör kuyulara doldurttuğunu anlatmazlar.

Ah, neydi bir zamanlar o geniş topraklar!

O toprakların zaten başka uluslara ait olduğu tartışılmadı. Oysa tartışılması gereken buydu. Bu ülkenin 1920’lerde emperyalist işgalcilere ve onun işbirlikçisi İstanbul yönetimine karşı verdiği kurtuluş savaşını savunan herkesin tartışması gereken buydu.

Türkiye Büyük Millet Meclisi, 1 Kasım 1922’de verdiği bir kararla Osmanlı imparatorluğu’nun “sonsuz intikal ettiğini” not düşmedi mi tarihe? Devrimlerin (yarım kalmış da olsa) anlamı da budur zaten. Sömürgeciliğe ve sömürge olmaya son veriş tir bağımsızlık savaşı.

Tarihe sahip çıkmak başka şeydir, sömürgeciliğe, talancılığa sahip çıkmak başka şey.

Amerikancılar’ın yaptığı talancılığa, sömürgeciliğe sahip çıkmaktır. Talan ve sömürgeciliği kendileri yapabilecek güçte olmadıkları için de Amerika’nın uşağı olarak “imparatorun” safında olmakla yetinmek zorunda kalıyorlar.

Ortada bir Osmanlı mirası var;

Özökler, talancı saltanatın,

Generaller, Kuyucu Muratlar’ın

mirascılarıdır.

Biz devrimciler,

Bedreddinler’in

mirascısıyız.

İşbirlikçiler, vatan için değil, sömürü ve talan için kan dökerler!

Döktükleri de kendi kanları değil, halkın kanıdır.

Amerikan imparatorluğu için halkın kanını döktürmeyeceğiz.

Amerikancı iktidarın işgal ortaklığına ortak olmayacağız.



Org. Çetin Doğan

Paşalar emekli olunca mı konuşur?

Org. Çetin Doğan Irak’a asker gönderilmesine, Amerika adına gençlerimizin kanının dökülmesine karşı mı? Sözlerinden öyle bir anlam çıksa da, bunun da bir demagoji olduğunu tahmin etmek

zor değil.

Çünkü o zaman sorarlar adama; niye Kore’ye, Bosna’ya, Somali’ye, Afganistan’a, asker gönderil-

mesine karşı çıkmadın? Niye hiç eleştirmedin? Niye Genelkurmay Başkanı Amerika’ya asker göndermenin bayraktarlığını yaparken, sen vatanseverliğin bayrağını açmadın?

Üniformalıyken o işbirlikçilik ve ihanet politikalarının sürdürücüsü değil misiniz?

Amerikan işbirlikçiliğinin her adımına imza atmış olan bir orgeneral bu sorulara cevap veremez elbette.



Bülent Arınç da katliam ve işgalciliğe "evet" dedi

İslamcılar, AKP'liler; Şimdi Neyle Avunacaksınız?

1 Mart tezkeresinin reddedilmesinde, Meclis Başkanı Bülent Arınç'ın karşı çıkışının da payı olduğu bir gerçektir. AKP'nin gerçek yüzünü görenleri istisna tutarsak, islamcı kesim uzun süredir bir çok konuda Arınç'a sarılıyor, onunla avunuyordu. Bu, sadece tezkerede değil, türbanda da böyleydi.

Tezkerenin bir yol kazasıyla reddedilmesi, AKP'nin parti olarak Amerikan politikalarına tam uyumunun görülmek istenmemesinin bahanesi haline geldi. Bugünkü tablo bu yanıyla 1 Mart'tan daha nettir. Ayrıntılar dışında pazarlık büyük oranda bitmiş, karar verilmiştir.

Bu kez, islamcı kesimin umut bağladığı Arınç'ın da "muhafeet" etmeyeceği, "ikna edildiği" anlaşılıyor. Doğan Medya'nın Amerikancıları sevinçle veriyor Arınç'ın açıklamalarını: (Murat Yetkin, Radikal, 16 Ağustos)

"1 Mart öncesindeki şartlar Irak açısından da, Türkiye açısından da, bölge açısından da çok farklı... O yüzden daha akılcı değerlendirmek, ulusal çıkarları ön planda tutmak gerekir."

Irak konusunda **"ulusal çıkarlar"** denildiğinde siz onu şöyle okuyabilirsiniz; **Amerikan askeri olmak için Irak'a gidilecek!** Arınç da biliyor bunu. Genelkurmay ve hükümet ile bu noktada paralellik kuruyor. Nitekim, Irak'a asker gönderme kararlılığı açık olan *"Hükümetin ayağını iyi yere bastığını"* söyleyerek *"gelişmelerden memnun olduğunu"* söylüyor.

Nedir Arınç'ın memnun olduğu gelişmeler, ortadadır.

1 Mart'tan bugüne değişenin ne olduğu, bugünün farkının ne olduğu ise ayrı bir aldatma. Dün de katliam ortaklığı vardı, bugün de işgal ve katliam ortaklığı var. Üstelik, bugün müslüman, hristiyan, her inançtan ezilen halkların umutla baktığı bir direniş var Irak'ta. Oligarşinin ordusu işte bu direnişi bastırmada Amerika'ya yardım için gidecek. Kimse bu noktada Kürt devleti demagogisi yapmasın, insani yardım masalları anlatmasın. Hiçbir şey, işgal ortaklığını meşrulaştıramaz, mazur gösteremez.

Arınç'ın ikna edilmişliği, Süleymaniye olayında da görülüyor.

1 Mart'ta onurdan, Amerika'nın aşağılamala-

rından bahseden Arınç'ın bugün çuval geçirme de umurunda değildir. *"Süleymaniye olayının oylama üzerinde çok etkisi olmayacağını"* da, teminatını veriyor. Merak etmeyin, bu kez Amerika'nın tam da istediği gibi bir karar çıkaracağız diyor Arınç.

AKP üyeleri, İslamcılar;

Bugün Irak'taki işgale karşıysanız, AKP'yi de karşınıza almak zorundasınız. Aksi çelişkidir. Çünkü, işgal açık olarak desteklenmekte, "komşudaki yangın" diye de meşru gösterilmek istenmektedir. Hatırlayın, *"Saddam'ın silahları bizim için de tehlikeli"* diye bu iktidar Amerikan yalanlarını anlattı size. Bugün yalanın asıl sahipleri dünyaya rezil olmuş durumda. Siz hala **AKP'nin yeni yalanlarını, demagogilerini dinlemeye devam mı edeceksiniz?**

Tarikat şeyhlerinin, parti liderlerinin takiyyeleri ile avutuldunuz, aldatıldınız yıllardır. Amerikancılıklarını, düzene hizmetlerini "takiyye yapıyoruz" diye anlattılar size. Öte yandan tarikat holdinglerinde trilyonları kasalarına indirdiler.

Şimdi de, karar AKP'nin değil, devlet kararıdır diye anlatacaklardır. Genelkurmay'lı, Sezer'li toplantılarla bu masala inanmanız isteniyor.

Kardeş bir müslüman halkın topraklarındaki işgale destek olmayı, katliamcılığa ortak olmayı, gençlerimizin kanının dökülmesini böyle mi görmezden gelecek, kendinizi aldatacaksınız?

Dünyaya dar çıkarların gözüyle bakan kim olursa olsun, bugünkü dünya tablosunda kafa karışıklığından kurtulamaz. İster islamcı, isterse milliyetçi. Kendisine kemalist, ulusalcı sıfatları yakıştıranlar, Genelkurmay'ın Amerikancılığını görmezden gelmenin ince hesaplarındalar. İslamcı diyen de aynı kafa karışıklığını AKP karşısında yaşıyor. Her iki kesim de, AKP ve Genelkurmay'ın birbiriyle çatışır görünüp Amerikancılık'ta nasıl ortaklaştıklarını görmezden geliyor.

İslamcı basında AKP'nin nereye gittiği, ABD ile ilişkileri üzerine tartışmalar yapılıyor. Bir yandan Amerikan işgalciliğine karşı çıkılırken, öte yandan AKP'nin Irak politikalarının karşısına cepheden çıkılmıyor. Reel politika diyerek sineye çekilmeye çalışılıyor. Ki, bu yapıldığı noktada orada inançlarınızı bir kenara bırakmak zo-

rundasınız. İktidar “atından düşmemenin” yolları, oligarşinin ve emperyalizmin istediği noktaya gelmek ve bunu gizlemek için de tabana “devlet realiteleri, dünya realiteleri” masalları anlatmaksa, o zaman AKP “attan düşmemeyi” şu ana kadar iyi beceriyor doğrusu.

Tayyip Erdoğan 4 Şubat’ta AKP Grubu’nda söylemişti; “İdealizminizi zedelemeyecek bir gerçekçilik, gerçekçiliğimize engel olmayacak bir idealizm... Şiarımız budur. Ahlakı önceliğimiz barış, siyasi önceliğimiz Türkiye”.

Bugün yapılan da bu; ahlakı reddet, inancı dolara havale et, “attan düşmemeye” devam et!

Bir yazar, AKP’nin, “geçmişin tüm tecrübelerinden yararlanarak kendisine bir yol haritası, bir iç nizamname, bir siyaset anayasası belirlediğini” söylüyor. (Ahmet Taşgetiren, 16 Ağustos, Yeni Şafak)

Peki ne yazıyor o siyaset anayasasının üzerinde; “AKP’nin siyasi çizgisi, Amerikan değerleriyle örtüşüyor” (Abdullah Gül)

Başka yorumu gerek var mı?

O zaman AKP’nin “muhafazakar demokrat” tanımındaki “mufahazakarlığı hangi değerlerin

korunmasını öngörmektedir?” sorusunun cevabı da kendiliğinden ortaya çıkıyor; Amerikan değerleri.

AKP’yi destekleyen, ona islamcı kimliği yakıştıran herkes, Arınç’ın açıklamalarıyla birlikte düşünmek zorundadır;

Artık neye sarılacak, neye dayanacaksınız? Ne bekliyordunuz AKP’den, şimdi ne bekliyorsunuz? Katliamcılığa, zulme destek vermeye devam mı edeceksiniz? Hangi müslümanlığa, hangi islama sığdıracaksınız bunu? Albayraklar, Ülkerler, YİMPAŞ’lar kâr için her şeyi ama her şeyi sığdırırlar; siz de küçük çıkarlarınız, “türban sorununuzun çözümü” için bu ihanete, işbirlikçiliğe, gençlerimizin kanının dökülmesine onay mı vereceksiniz?

“Benim türban sorunumu çözsün de Amerika’nın kiralık katili olmuşuz, işgal ortağı olmuşuz, müslüman Irak halkına kurşun sıkırmışız ne önemi var” mı diyeceksiniz?

Sorular açık olduğu kadar, iktidar koltuğunun rantını yemenin kılıfı olan “devlette duygusalığa yer yok” sözleri de o kadar ucuz bir yalandır. Yalana mı inanacaksınız, gerçeğe mi yüzünüzü döneceksiniz?



SP’li Yülek’ten Özeleştirisi Adımı

Yukarıdaki “feryat”, SP Genel Başkan Yardımcısı Ertan Yülek’e ait. (17 Ağustos 2003, Milliyet)

SP’li Yülek bir memur sendikasının genel kurulunda konuşuyor; **“Burada çoğumuz sağcıyız, ama ben 1960’larda ABD askerlerini denize atan solcu gençleri arıyorum.”**

Ne vesileyle söylediği malum; işbirlikçiliğin meşru görüldüğü, zulmün ayyuka çıktığı, Amerikancılığın geçer akçe olduğu günler yaşıyoruz.

Elbette ararsınız şimdi solu; **solu olmayan bir ülkede** ne bağımsızlık, ne ulusal onur, ne de adalet mücadelesi vardır.

Nitekim Yülek, ertesi günkü Milliyet’te ne demek istediğini bir adım daha ileri götürerek şöyle dedi:

“Sağcı solcu kavgası varken, ben komünistlerle

mücadele ediyordum. Şimdi bakınca bunların hepsinin oyun olduğunu gördüm. Biz oyuna gelmişiz. Bunların hiçbir olmamalıymış. Irak olayları yaşanırken Türkiye’de hiçbir cami cemaati ‘ne yapıyorsunuz’ demedi... Hiçbir islamcının sesi çıkmıyor. İslami Gençlik de ortada yok. RP’nin eski den gençleri, MSP’nin Akıncıları vardı. Bütün kesimler omurgasızlaşmış, hiçbir yiğitlik kalmamış. Teslim olmayacak adamlara ihtiyaç var.”

İşte tam da tartıştığımız bu noktalardır. Komünistlere karşı mücadele ederken, kim kullanıyordu sizi, neden alet oldunuz? “Bunların oyun olduğunu gördüm” diyerek, “hem biz, hem sol oyuna geldi” atfı yapmak, yine özeleştirmeden kaçmaktır. Dün, MSP’nin Akıncıları’na nasıl izin verildiği de biliniyor. Komünizme karşı mücadele ederseniz, düzen Akıncılar’a da, başkalarına da izin verir.

Yıllarca o “solcu”ları yoketmek için çalıştınız, Kanlı Pazarlar’dan, Milliyetçi Cephele’ye, Refahyol iktidarına kadar her dönem politikalarınızın önemli bir yanını bu oluşturdu. Eğer gerçekten bir özeleştirisi yapılacaksa bu süreçten başlanmalı ve neden islamcıların omurgasızlaştığının, neden tutarlı anti-emperyalist olunamadığının ideolojik temellerine inilmelidir.

Dile getirilenler olumlu bir adım olsa da, gerçeğin yüzeysel bir ifadesidir. Bugün ne yapıyorsunuz, sola yapılan zulmün karşısında nerede duruyorsunuz sorusu ise hala ortadadır.

Tecrit'te



zamana
zulme
karşı
direniş

3. yıl... 35. ay

1039. gün

107 Şehit

“Koşullu” salıvermememe!

Yeni Türk Ceza Kanunu Tasarısı'nda, ve Yeni Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'nda yeni baskılar, ceza maddelerinde yeni ağırlaştırmalar, yeni “suç” türleri birbiri peşisıra diziliyor.

Tecrit Bakanı Cemil Çiçek, son günlerde hemen her açıklamasında özellikle “**infazın ağırlaştırılması**” gereğinden bahsediyor. “Mevcut sistemle mahkumlar cezalarını çekmeden çıkıyorlar”mış Çiçek'e göre; bu nedenle “infaz indirimlerinin” kaldırılması gerekiyormuş.

Cemil Çiçek, bu “ağırlaştırmayı” gerekçelendirirken, sürekli olarak “**yolsuzluk**” davalarını öne çıkarmakta, kapkaççıları veya hortumcuları örnek vermektedir. Tam bir “**sağı**” gösterip “**solu**” vurma taktiği. Hatırlayın, hapishaneler katliamından önce de, Uşak Hapishanesi'ndeki, Sağmalcılar'daki “Mafya çatışmaları” örnek veriliyordu; fakat asıl amaç herkesin bildiği ve sonrasında da herkesin gördüğü gibi, devrimci tutsaklardı.

“İnfazın ağırlaştırılması”nda da amaç aynıdır.

İnfazın ağırlaştırılması, **tecriti pekiştirecek** ve “daha etkili” hale getirecek, teslim almaya yönelik bir düzenleme olarak gündeme getirilmiştir.

Ceza ve İnfaz Sistemi, Amerikanlaştırılıyor

Bilindiği gibi, ceza ve infazla ilgili bu “yeni” tasarıların altında hep Prof. Sulhi Dönmezer adı var. Okurlarımız bu işkenceci Prof.'u tanıyorlar. Dönmezer de, bu düzenlemeleri Amerika'dan alıyor. Türk Ceza Yasası, faşist Mussolini İtalya'sından aktarılmıştır. Güya değiştiriliyor şimdi. AKP iktidarının bugün yaptığı da, özde ondan farklı değildir; Amerikan ceza ve infaz sistemini Türkiye yasalarına uyarlıyorlar.

Cezaların ağırlaştırılması ve “infaz indirimlerinin asgariye indirilmesi” ABD'nin 90'ların başından beri uyguladığı ve yeni-sömürgelerine yaydığı “hapishane reformu”nun en temel özelliklerindendir.

İki sene önce, ABD'nin bu politikasıyla ilgili yapılan bir araştırmada şunlar vurgulanıyordu:

“... Bu doğrultuda, ceza infaz hükümleri değiştirilmiş, **mahkemelerce verilen hapis cezalarının tamamının çekilmesi ve herhangi bir indirim tabi tutulmaması yönünde hükümler** getirilmiş, **asgari zorunlu hapis cezaları yasalarca belirlenerek yargıçların takdir yetkileri kaldırılmış, ‘iyi hal’ gibi nedenlerle erken bırakılmayı sağlayan olanaklar ve şartlı tahliye en aza indirilmiş, disiplin suçları için ek hapis cezaları yürürlüğe konmuştur.**” (Doç. Yasemin Özdek, **Küreselleşmenin Hapishaneleri** başlıklı çalışma)

Cemil Çiçek-Sulhi Dönmezer ekibinin elinden çıkan Ceza Kanunu ve İnfaz Kanunu Tasarısı, kelimesi kelimesini yukarıda belirtilenlere uygundur.

Amerika'nın 90'ların başından itibaren geliştirdiği hapishaneler politikasının en önemli yanları, cezaların alabildiğine ağırlaştırılması ve infaz indirimlerinin kaldırılması dolayısıyla hapishaneleri mümkün olduğunca çok insanla doldurmak. Tabii bunlar, “**çalışmanın zorunlu hale getirilmesi**”yle bağlantılıdır. Böylelikle hapishaneler sermaye için yeni bir sömürü alanı haline getirilmiştir. (*) Ülkemizde de bu düzenlemeler, zorla çalıştırma yasalarıyla birlikte yapılıyor.

“Salıvermemek için” her türlü keyfiyet mübah!

Ceza ve Tedbirlerin İnfazı Hakkında Kanun Tasarısı'nda “koşullu salıverme”yi engellemek için bir çok düzenleme getiriliyor.

42. Madde; “Koşullu salıverilmenin geri bira-

kılmasını gerektiren eylemler” başlığı altında, isyandan kuruma ağır zarar vermeye, ‘nitelikli etkili eylemde bulunmak’tan, delici, kesici, alevallı, alet bulundurmaya, hatta ‘suç örgütlerine ait her türlü yayın, bez afiş, pankart, resim, sembol, işaret ve benzeri eşyayı kurumların herhangi bir yerine asmak veya teşhir etme’ye kadar bir dizi neden sayıyor.

Bunlardan bazıları (mesela, kuruma zarar vermek, nitelikli etkili eylemde bulunmak gibi) alabildiğine soyut ve yoruma açıktır. Herhangi bir bahaneyle şartlı salıverme engellenebilir.

Tasarının 87. maddesi, bu keyfiliği ve “yoruma açıklığı” uç noktaya vardiıyor. Koşullu salıverme için şöyle “koşullar” getiriliyor maddede:

Madde 87: “Hükümlünün koşullu salıverilmesi, öngörülen süreleri ceza infaz kurumlarının düzen ve güvenliği amacıyla konulmuş kurallara **içtenlikle** uyararak, haklarını **iyi niyetle** kullanarak, yükümlerini **eksiksiz yerine getirerek** geçirmiş olmaları ve ceza infaz kurumu yönetimince bu hususları da içeren ve iyileştirme programlarına göre **toplumla bütünleşmeye hazır** olduğunu açıklayan **gerekçeli raporunun sunulması** üzerine, hüküm veren mahkeme tarafından verilecek kararla olanaklıdır.”

Diyelim, hükümlü kurallara uymuş, ama “**içtenlikle**” uymamış; o halde salıverilemez!

Hiç bir hukuki, objektif ölçü yok. “Toplumla bütünleşmeye hazır olup olmadığı”na neye göre karar verilecek acaba?

48. Madde’de ise, şartlı salıvermeyi engelleyecek bir düzenleme daha yapılıyor: “Disiplin cezalarının tamamı infaz edilip kaldırılmadıkça koşullu salıverilme işlemi yapılmaz.”

Diyelim, yatmanız gereken ceza süreniz bitti; ama disiplin

cezalarınız var; devlet sizi disiplin cezalarınız bitinceye kadar hücrelerde yatırmaya devam edecek.

Yöntemleriniz değişebilir sonuç değişmeyecek!

Bütün bu düzenlemeler, elbette sadece devrimci tutsakları değil, adli hükümlüleri de kapsamakta, onları ezmeyi ve patronların hapishanelerdeki köleleri haline dönüştürmeyi amaçlamaktadır. Fakat oligarşinin öncelikli hedefi yine devrimci tutsaklardır.

F tiplerine, hücrelere, tecrit politikasına bağlanan umutları suya düşmüştür oligarşinin. Oligarşi, bunların devrimci tutsakları teslim almaya yeteceğini ummuş, ama hiç ummadığı bir kararlılıktaki direniş hesaplarını bozmuştur. Şimdi üst üste TTE’den infaz yasasının ağırlaştırılmasına kadar, yeni “çare”ler arıyor.

Amerikan hapishaneler reformundan yaptıkları yeni uyarlamalar da onlara çare olmayacak. Bu toprakların Amerika’dan farkını, bu toprakların devrimcilerinin yenilmez iradesini bir kez daha göstereceğiz.

(*) Bu politikanın ABD’deki sonuçlarını şu rakamlar anlatıyor: 1970’te ABD’de yaklaşık 200.000 kişi hapiste iken, bugün bu sayı 2 milyonu aşmıştır. (Ki bu tüm dünyadaki hükümlü sayısı kadardır.) Şartlı tahliye edilenler ve gözetim altındakiler de dahil edildiğinde, ABD’de doğrudan ceza sisteminin nezareti altında tutulanların sayısı 5.5 milyonu bulmaktadır.

Bir başka veri: Son 20 yıl için ABD’de 1000’den fazla yeni hapishane inşa edilmiştir. Yalnız 1995’te 150 yeni hapishane yapılmış, 170 mevcut hapishane genişletilmiştir. Bu yüzyılın ilk üç çeyreğinde her 100.000 ABD vatandaşına 110 hapishane düşerken, Haziran 1996’da bu sayı 615’e yükselmiştir.

Pişmanlık Yasası’na Protesto

ÇHD adına 15 Ağustos’ta yapılan açıklamayla Pişmanlık Yasası protesto edildi. Av. Hakan Karadağ, “Yasa ile muhalif eylem, düşünce ve ifade, pişman olunması gereken etkinlikler olarak görülmektedir.” diyerek yasayı eleştirdi.

TAYAD’lı Aileler’e Saldırı

Ege TAYAD’lı Birol Asan, 19 Ağustos’ta Terörle Mücadele Şubesi’nden iki sivil polisin sözlü ve fiziki saldırısına uğradı. “Biri 1.70 boylarında, 35 yaşlarında, siyah gözlüklü, diğeri 1.55-1.60 boylarında 35-40 yaşlarında, kilolu, esmer” polisler Birol Asan’a “*senin ayağını yerden keseceğiz*” diyerek fiziki saldırıda bulunarak kaçtılar.

Özellikle Afyon saldırısı sonrası TAYAD’lı Aileler’e yönelik takip ve tacizlerle saldırı zemini yaratılmaya çalışılmaktadır.

Ege Hapishaneleri Raporu

İzmir İHD 14 Ağustos’ta yaptığı açıklamayla “Ege bölgesindeki hapishanelerdeki hak gaspları ve insan hakları ihlalleri”ni kamuoyuna duyurdu.

Açıklamada özellikle **Kırklar F Tipi** Hapishanesi’nde yayınların verilmediği, mektupların geç verildiği, sayımlarda zorla ayağa kaldırma uygulamasının dayatıldığı ve darp ve dayak gibi uygulamaların sürdüğü vurgulandı.

Temel Haklar:

17 Ağustos Depremi’nin 4. yıldönümünde Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği tarafından yapılan açıklamada, ölenlerin hep halk olmasının “**takdiri ilahi**” değil, “**takdiri siyasi**” olduğu belirtilerek, toprak ve konut politikalarının değişmesine yönelik talepler sıralandı.

Direnen işçiye “Pişmanlık Yasası”

İstanbul Esenyurt'ta Colins işçilerinin düşük ücretlere karşı başlattığı direniş sürüyor. Patronun direnişi kırmak için işçileri “zorunlu izne” çıkardığı Colins'te, şimdi de “pişmanlık” dayatması gündemde.

Patron gündemdeki “Pişmanlık Yasası”ndan etkilenmiş olacak ki, direnişteki işçilere “yaptıklarımızdan pişmanız” diye kâğıt imzalatmaya çalışıyor. İşçiler ise, patrona en doğal cevabı veriyorlar: “Pişman olacak bir şey yapmadık.”

TAYAD'lılar Direnen Prelli İşçilerinin Yanında

Kocaeli'de bulunan Prelli Ekolas fabrikasında geçici işçi olarak çalışan 170 işçi Nakliyat İş sendikasına üye oldukları için 25.07.2003 tarihinde işten atıldılar.

İşten atılan Prelli Ekolas işçileri bir aydan beri işlerine geri dönmek için fabrika önünde direniyorlar. Ve her gün çeşitli eylem biçimleriyle haklı taleplerini kamuoyuna duyurarak direnişlerine destek istiyorlar.

18 Ağustos pazartesi günü Kocaeli'de bulunan TAYAD'lı Aileler direnişteki Prelli Ekolas işçilerini ziyaret ettiler. İşçiler TAYAD'lılara Prelli Ekolas'ta patronun başvurduğu yöntemleri, baskıları ve örgütlülüğe karşı düşmanlığı anlatırken TAYAD'lı Aileler de F tiplerindeki tecrit ve ölüm oruçlarını anlatarak mücadelenin ortaklığını ve her cephe-deki birlikteliğin zorunluluğunu vurguladılar.

Ağartıoğlu Deri Direnişi

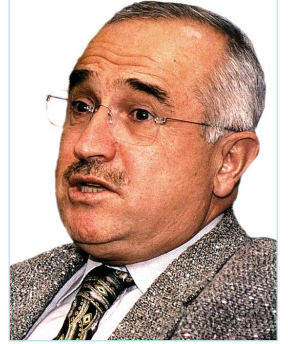
İzmir Menemen Organize Sanayi Sitesi'nde bulunan Ağartıoğlu deri işçileri, sendikalaşma nedeniyle işten atılmalarını protesto ediyorlar. 26 Mayıs'tan beri yakaşık 50 işçi Organize Sanayi Sitesi önünde bekliyorlar. 2,5 aydır sürdürdükleri bekleme sırasında zor günler geçirdiklerini, geçen haftalarda polislerle çıkan bir tartışmada polisin havaya ateş açtığını belirten işçiler, “demokratik kitle örgütlerinin, sendika ve partilerin daha fazla desteklerini bekliyoruz” diyor.

Ağartıoğlu Deri Fabrikası'nda işçiler bölünmüş durumda. Yaklaşık 300 işçinin çalıştığını belirten işçiler “100 işçi şu an fabrikada sendika çalışması yapıyor, ama 200 işçi sendikaya yanaşmıyor. Fakat biz bu işi sonuna kadar götüreceğiz” diyerek kararlılıklarını dile getiriyorlar.

Cemil Çiçek: “Yargı yolsuzluk pisliğini temizlemeli”

KONUŞANA BAK; SUSURLUKÇUNUN PİSLİĞİ TEMİZLEDİĞİ NEREDE GÖRÜLMÜŞ?

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, Türkiye'nin büyük bir soygunla karşı karşıya olduğunu belirterek, “Türk yargısı yolsuzluk pisliğini temizlemek mecburiyetindedir. Savcılarımız, hakimlerimiz endişe etmeden kimin üzerine gitmesi gerekiyorsa sonuna kadar gitmeli.” diyor. (Zaman, 21 Ağustos)



Bunu söyleyen kim?

Susurlukçu Korkut Eken'e, onun katliamlarına, infazlarına, panzerlerle uyuşturucu ticareti yapmasına yani Susurluk'un bütün pisliklerine aleni olarak sahip çıkan biri.

Bunu söyleyen kim?

Nerdeyse tüm bakanları, onlarca milletvekili yolsuzluk davasından yargılanan bir partinin yöneticisi.

Bunu söyleyen kim?

Pislikten, katliamdan, işkenceden, infazdan başka hiçbir şey üretemeyen, işbirlikçiliği “reel politika” diye pazarlayan bir sistemi canhıraş savunan, bunun için hapishanelerde 107 insanın katledilmesinden sorumlu bir bakan.

Bunu söyleyen kim?

Türkiye'de yolsuzluğun, kapkaç ekonomisinin, eş-dost kapitalizminin babası sayılabilecek Özal'ın partisinde yıllarca yöneticilik, bakanlık yapmış biri.

Susurluk pisliği de mahkeme, yargı şovları ile temizleniyor havası verilmek istenmişti. Sonuç malum. Biz o gün, “Pisliği Devrim Temizler” demiştik. Çünkü pisliği üreten bir sistemin aynı pisliği temizleyebileceği ucuz, adi bir demagojiden başka birşey değildir. Yolsuzluğu, soygunu üreten de Çiçek'in düzenidir; kapitalizmdir. Kapitalizm hırsızlıktır.

Katliamdan, zulümden, yolsuzluktan, hırsızlıktan başka hiçbir şey üretemeyenler, pisliği temizleyemezler. Pisliği halkın iktidardan temizler, devrim temizler.



Ali Suat Ertosun'a "devlet üstün hizmet madalyası"

Faşizme yakıştı; Katliam yap ödül al!

"Devlete üstün hizmet"ten satır başları:

- ✓ 19 Aralık katliamı... Diri diri yakılan, kurşunlanan insanlar...
- ✓ 107 ölüm, 500 sakat bırakılmış insan...
- ✓ İşkenceli ölüm demek olan tecritte ısrar...
- ✓ Oğlu F tipinde tecritte intihar eden babaya, *"evet oğlunu ben öldürdüm var mı diyeceğin"* meydan okuması...
- ✓ F tiplerine karşı çıkan onlarca DKÖ'ye, sendikaya, aydına, yazara, partiye soruşturma...

Sayı 74

12

24 Ağustos
2003

Adalet Bakanlığı Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertosun'a, başta F tipi cezavle-
rinin açılması olmak üzere, cezaevlerine ilişkin
"çalışmaları" nedeniyle **"devlet üstün hizmet
madalyası"** verilmesi kararlaştırıldı.

Teklifi veren; Adalet Bakanı Cemil Çiçek!

Teklifi destek veren: Tüm bakanlar!

Onay: Cumhurbaşkanı Sezer!

Basın, *"'F tipi' madalya"* başlığı atarak, *"F ti-
pi cezaevlerinin açılması, Hayata Dönüş Ope-
rasyonu ve ölüm orucu eylemleri sürecinde en
kritik kararlara imza atan Ertosun..."* diye ver-
di haberi...

**Ödüllendirilen katliamcılıktır,
madalyanın üzerinde
107 ölümün resmi vardır.**

Faşizme çok yakıştı. Onyıllardır devrimcile-
rin anlattığı faşizm gerçeği budur işte. Katliamın
altına imza at, ödülü al, terfi et, hiçbir hükümet
değişikliği seni etkilemesin, devletin en has bü-
rokrati ol!

Türkiye böyle bir ülkedir. Ertosun istisna de-
ğildir. Katliamın, işkencenin, infazların devlet
politikası olduğunu söylerken, sırf ajitasyon di-
ye söylemedik onyıllardır. Binlerce kanıtla, bel-
geyle anlattık. Bu belgelere bir de Ertosun'un
madalyası eklenmiş, çok değerlidir!

Bütün yükselen, terfi alanları, makam-koltuk
verilenleri araştırın, bütün subay polis şeflerine

bakın, tümünün sicilinde ya katliam, infaz ya da
işkencecilik vardır. Ellerindeki devrimci kanı hiç
kurumamıştır.

Bunun karşılığında uyuşturucu kaçakçılığı,
kadın ticareti, fuhuş, rüşvet, yolsuzluk, kalpa-
zanlık her türlü kirli işi yapmalarına izin verilir.

Yeter ki, devrimcileri katletsinler, yeter ki, oli-
garşinin bekaası için devrimci kanı döksünler...

İslamcılar; işte AKP'niz!

Cemil Çiçek "bizden değil" mi diyorsunuz; iş-
te bütün bakanların imzası var altında. Ne bü-
yük şeref AKP için. Türkiye tarihinin gördüğü en
büyük kıyım, en vahşi zulme madalya takma
şerefi AKP'ye ait oldu. Kendini ispat etmede çok
önemli bir adım attı. Artık "sırtı yere gelmez"! Bir de Irak'a asker gönderirse, tamamdır, gelsin
tarikat holdinglerine ihaleler, gitsin dolarlar!

Hukuk mu; faşizmin emrinde!

Sezer'in onayıyla verildi *"devlet üstün hizmet
madalyası"*. Hukukçuydu Sezer. İnsan hakları
dilinden düşmez, meşruiyetten, hak ve özgür-
lüklerden söz ederdi. Kimilerinin inandığı da
olurdu Sezer'e.

Ne hukuku, ne yargısı, ne adaleti; her şey fa-
şizmin bekaasına hizmet eder bu ülkede. Oligar-
şinin sömürü ve zulüm düzeninin sürmesi için
vardır bunlar. Yeri gelir işkencecileri aklar, yeri
gelir ödüllendirir, yeri gelir vitrini düzeltmek için

Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü
Ali Suat Ertosun



**“Devlet üstün hizmet madalyası”nı
HAK ETTİĞİNİN BELGELERİDİR**



UNUTMAYIN!

cezalandırıyormuş gibi yapar. Ama her koşulda devrimcilere, halkın mücadelesine karşı örgütlenmişlerdir.

AB’ye uyum mu; geçin o masalı!

AB’ye uyum yasaları çıkarılıyor birbiri ardısıra. “Sessiz-sesli-patırtılı devrim”ler oluyor durmadan. Ayağı bu ülke topraklarına basmayan, beynini Avrupa emperyalistlerine satmış bir avuç “aydın” elleri patlayana kadar alkışlıyor bu yasaları. Demokrasi geliyor!

Geçin o masalları! Çocuklara anlatın, belki inanırlar. Katliamcının devletin en önemli madalyasıyla ödüllendirilmesinin ne anlama geldiğinin tarifine gerek var mı? Hala faşizmin demokratikleşebileceğini düşünen hayalperest var mı? Acırız onlara! Acaba, AB yasalarından en çok söz eden bakanın teklif vermesi, en fazla demokratikleşmeden, AB’den “hayranlık” açıklamaları yapıldığı günlerde katliamın madalyalanması size bir şey anlatmıyorsa, hiçbir şey anlatamaz demektir. Madalyanın altındaki imzalarından biri de AB’ye aittir.

Bu madalya; faşizmin tarihinde bile 107 ölüme ve süren zulme takılmış bir madalya olarak, arsızlıkta, utanmazlıkta, ahlaksızlıkta ve devrimci düşmanlığında AKP’nin öncekilere fark attığının da belgesidir aynı zamanda!...



“İnsanca Yaşam İçin Demokratik Türkiye” Yürüyüşü



- ◆ Memurların haklı, meşru seslerini boğmak için Güven Park polis tarafından işgal edildi.
- ◆ 19 Ağustos'ta Türkiye'nin değişik şehirlerinden Ankara'ya yürüyüş başladı.
- ◆ 21 Ağustos'ta hükümetle sürdürülen görüşmeler kesildi!
- ◆ Memurlar, taleplerini 23 Ağustos'ta Ankara Kızılay'da haykırarak!

KESK'liler 15 Ağustos'tan beri yollarda, meydanlarda. Hükümetle memur konfederasyonları arasındaki toplu görüşmelerin başlayacağı günlerde, memurların eylemleri de başladı. KESK'lilerin toplu görüşme çadırı kurmaları, yürüyüşleri, sık sık polis engeliyle karşılaştı. Devlet Bakanı Mehmet Ali Şahin'in konfederasyon başkanlarının “elini bile sıkmadan” başlattığı görüşmeler, beklendiği gibi, 21 Ağustos'ta kesildi. KESK, AKP Hükümeti'nin taleplerine olumsuz cevap vermesi ve yeni bir öneri de getirmemesi nedeniyle görüşmelerden çekildiğini açıkladı.

Güven Park işgal altında!

KESK'in Ankara Güven Park'ta kurmak istediği “toplular görüşme çadırı” engellenince, KESK'liler Güven Park'ta oturma eylemine başladılar. Çadır kurulamadı ancak geceli gündüzlü süren oturma eylemiyle birlikte Güven Park yine de memurların direniş karargahı oldu.

Ankara polisi, bunu engelleyememenin ta-

hammüslülüğüyle, tüm Güvenpark'ı ablukaya alarak halka kapattı. Parkın tüm girişlerine bariyerler konuldu. Fakat buna rağmen, çeşitli kitle örgütlerinin ziyaretleriyle direnişin etkisi daha da yayılması üzerine, polis, kah elektrikleri keserek, kah oturma eylemini sürdüren memurlara battaniye götürülmesini engellemeye çalışarak acizliğini sergilemeye devam etti.

Güven Park ve çevresinde her gün üç kez, bildiri dağıtılarak, toplu görüşmeler hakkında bilgi verilirken, emekçiler 23 Ağustos Kızılay eylemine çağrıldı.

Yürüyüş başlıyor; buluşma ve hesaplaşma Kızılay'da

Toplu görüşmeler devam ederken, memurlar, 19 Ağustos'ta İzmir ve Diyarbakır'dan “İnsanca Yaşam İçin Demokratik Türkiye” yürüyüşünü başlattı. Yürüyüşçüler, 23 Ağustos'ta Ankara'da olacak. Aynı gün Adana, Mersin, Bursa, Antep gibi çeşitli illerde de memurlar eylemler gerçekleştirdiler. “IMF Değil, Üretenler Yönetsin”, “Toplu Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız” sloganlarını atıldığı eylemlerde de 23 Ağustos Ankara eylemine çağrılar yapıldı.

KESK'in yürüyüş için belirlediği slogan doğruydı; insanca yaşayabilmeye yetecek ücret-maaş mücadelesi de “demokratik Türkiye” mücadelesinden bağımsız değildi. KESK'in yürüyüşün adını koyarken eksik bıraktığı yanı da memurlar, yollardaki, meydanlardaki sloganlarıyla tamamladılar: “Kahrolsun IMF Bağımsız Türkiye!”

Kamu-Sen, kendine yakışanı yaptı; memurları sattı!

AKP Hükümeti'nin memurların taleplerine kulak vermeyeceğinin belli olduğu noktada, Kamu-Sen bir manevra yaparak KESK'le birlikte davranacağı mesajını verdi. İlk toplu görüşmelerin ardından Kamu-Sen Başkanı Bircan Akyıldız, Sami Evren'le birlikte açıklamalar yaptı. Onlarca ilde, toplu görüşme çadırları kurarak, 5 bin işyeri temsilcisinin açlık grevine başlayacağını açıkladı. Ama gerçek yüzü, 21 Ağustos'ta ortaya çıktı. KESK'in çekildiği görüşmeleri o tek başına sürdürdü ve Devlet Bakanı'yla birlikte kameralar karşısına geçerek, kamu emekçileri-

nin taleplerini çarpıtan, emekçi düşmanı bakanı onaylayarak “Bakanımıza katılıyorum” açıklamasını yaptı.

“Zafer sokakta kazanılır. Gerçek toplu görüşme masası burasıdır”

Bu sözleri KESK Ankara Şubeler Platformu’nun çağrısıyla Kızılay’da YKM önünde yapılan eylemde KESK Genel Başkanı Sami Evren söyledi.

23 Ağustos, memurların mücadelesi açısından belirleyici bir gün olacak. Sadece şu an toplu görüşme masasındaki talepler açısından değil, bütün olarak memur hareketinin geleceği açısından da önemli olacak.

Yine Sami Evren’in yürüyüşün İzmir kolu harekete geçerken söylediği şu sözler dikkate değerdir: ‘Bu yürüyüş; haklarına, geleceğine, ülkesine sahip çıkanların yürüyüşüdür. Hükümet taleplerimiz karşısında susuyor. Eğer bu suskunluğunu bozmazsa 23 Ağustos’ta on binlerce kamu emekçisi toplu görüşmeye dahil olacaktır!’

Şimdi KESK yönetimine ve tüm memurlara düşen, bu sözleri gerçekleştirmektir.



Temel Haklar: 23 Ağustos’ta Kızılay’dayız!

Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği, 18 Ağustos’ta Yüksel Caddesi’nde yaptıkları eylemle Kölelik Yasası’nı protesto etti. “Amerika ve İşbirlikçilerine Karşı Birleşelim” yazılı pankartın açıldığı eylemde Temel Haklar üyeleri 23 Ağustos’ta Kızılay’da olacaklarını belirttiler. Temel Haklar üyeleri, eylemin ardından Güven Park’a giderek, oturma eylemini sürdüren KESK’lilere desteklerini ifade ettiler.

9 Eylül Araştırma Hastanesi İşçileriyle Röportaj: “Örgütlenmeyin, yoksa...”

9 Eylül Üniversitesi Araştırma Hastanesi’nde çalışan işçiler bir süredir haklarına sahip çıkabilmek için sendikal faaliyet içindeydiler. Sendikalaşmaya çalışan birçok işçinin başına gelen onların da başına geldi. Rektörlük, işyerinde sendikal faaliyetin önüne geçmek için onları işten attı. Çeşitli biçimlerde direnişlerini sürdüren işçilerden **Ümit Buran ve Özgür Kurt**’la görüştük:

- *İşyerinizde sendikal faaliyet çalışmalarını nasıl başladı?*

İşçiler: İlk başladığımızda kimsede sendikalaşmak ve örgütlenme düşüncesi yoktu. Birkaç kişinin sağlık problemi oldu. Tedavi için kendi çalıştığımız 9 Eylül Üniversitesi Hastanesi’ne başvurduk. Hastane yönetimi bizim sigortalı olduğumuz, SSK’ya gitmemiz gerektiği gerekçesiyle bunu kabul etmedi. Bunun üzerine böylesi bir uygulamayı yanlış bulup 3-4 arkadaş bunun çözümünü aramaya başladık. Sadece bunun da değil tüm sorunlarımıza ve yanlış uygulamalara karşı çözüm olarak ortak mücadele etmek gerektiğini düşündük ve sendikalaşma girişimlerinde bulunmaya başladık.

- *İş yerinizde ne tür uygulamalarla karşılaştınız?*

İşçiler: En temel problemi-miz (sadece bizim değil tüm işçilerin) asgari ücretin çok düşük olması. Bunun yanında işyeri hizmetlerinden yararlanamamamız, işyerindeki malzeme eksiklerinden işçiye ceza nöbetleri verilmesi, her gün işten atılma korkusu yaşamamız, işyerine giriş kayıtları yapılmadan işçi çalıştırılması vb. gibi köle muamelesi görmek.

- *Örgütlenme faaliyetini nasıl bir çalışmayla başlattınız?*

İşçiler: İlk başta çok az kişiydik. Ama bu sorunları yaşayanlar bütün işçilerdi. Diğer işçi arkadaşlarımızla gidip tek tek görüştük. Bu sorunların çözümü için hep birlikte hareket etmek gerektiğini, örgütlenmek, sendikalaşmak gerektiğini söyledik. 3 kişiyle yola çıktık. Şimdi ise 400 kişi civarındayız. Sayımızın gün geçtikçe artacağına ve sonunda da haklarımızı kazanacağımıza inanıyoruz.

‘Örgütlenmek zorundayız.’

- *Bu girişiminiz karşısında işyerinizin tutumu ne oldu?*

İşçiler: Girişimimiz yaklaşık 2 aydır sürüyor. Sayımız arttıkça işyerinin korkuları da arttı ve işten atmalar başladı. Şu ana kadar 45 kişi işten atıldı. Personelinden temizlik şefine, hemşiresine kadar. Asıl amaç burada çok açık olarak görülmekte; örgütlenmenin önüne geçmek. İşçiler örgütleniyor diye işten çıkarma yasal olmadığından, işten atmaların gerekçesi olarak “ekonomik kriz” denilerek yapılanın üstünü örtmeye çalışıyorlar.

Daha önce de sendikalaşma yönünde bir girişim olmuş. İşyeri yine aynı tavrı göstermiş. İşten atmalar başlayınca sendikalaşma girişimleri de durmuş. Şimdi yine aynı tavır sergileniyor. Örgütlenmeyin, örgütlenirseniz işten atarım diyorlar ama kararımızda netiz. Sorunlarımızın çözümü için örgütlenmek zorundayız. Haklarımızı kazanıncaya kadar direneceğiz.

Ekmek ve Adalet
İzmir Temsilciliği

Irak halkının direniş i işgalciye darbeler vurmaya devam ediyor

DİRENİŞ, HALKLARIN DİRENİŞİDİR

Irak halkı, işgale karşı direnişini tüm dünya-nın gündemine sokmuştur. Artık kimse, ucuz te-rör demagojileri, Saddam'ın artıkları demagoji-leri yapamıyor, Saddam yakalanırsa direnişin bi-teceğinden sözedemiyor.

Direnış her gün işgalcilere yönelik saldırılarla sürerken, işgalcilere destek için gidenlere ve git-meye hazırlananlara yönelik uyarı eylemleri ile işbirlikçi Iraklılar'a karşı cezalandırmalar da gündemdedi.

Son bir hafta içinde Bağdat, Felluce, Tikrit, Basra, Musul ve Baakuba'da düzenlenen saldırılarda 10'a yakın ABD askeri, iki İngiliz, bir Dani-markalı asker, bir ABD tekellerine çalışan mü-hendis ve bir işbirlikçi öldürüldü. Esirlerin tutul-duğu Ebu Gureyb Hapishanesi'ne düzenlenen saldırıda 6 kişi öldü. Bağdat su tesisleri bomba-landı. Bağdat'ta, Şiiler'in yoğun olduğu Es Sadr semtinde on bin Şii ABD'yi protesto etti. Daha önce kukla hükümeti tanımadıklarını açıklayan ve dini içerikli pankartlarına ABD helikopterinin müdahalesi ile sokağa dökülen Şiiler'in lideri Sayyid Muktada El Sadr, Amerika'ya karşı dire-niş çağrısı yaparak, Es Sadr semtine Amerikan askerlerinin girişini yasakladıklarını duyurdu....

Kerkük-Yumurtalık boru hattına sabotaj, Tür-kiye Bağdat Büyükelçiliği'nin kurşunlanması, oligarşinin, direnişçi avına çıkan Amerika'ya av köpeği olma hevesini henüz kırmış değil. Ancak, istedikleri aşiret lideri ile görüşmeler yapıp, "ge-lirsek nasıl karşılırsınız" diye sorsun, işgalciler nasıl karşılanıyorsa öyle karşılanacakları kesin.

Filistinli Gazeteci Katledildi

Direnış geliştikçe işgalci de tek çareyi daha fazla zora, şiddete başvurmakta buluyor. Bu da tarih boyunca bütün direnişlerin ortaya çıkardığı işgalcilerin gerçek yüzünün teşhir olmasına, hal-kın tepkisinin büyümesine neden oluyor. Ev bas-kınları, arkası kesilmeyen operasyonların yanı-sıra, infazların hedefi arasında bu kez bir de haberci vardı. Filistin asıllı Reuters kameramanı Ma-zen Dana, Amerikan kurşunlarıyla katledildi. ABD, "kamerayı roket zannettik" derken, yanın-daki gazeteciler, Amerikan askerlerinin bile bile ateş ettiğini, gazeteci olduklarının çok açık oldu-ğunu, kameranın roketatar zannedilmesinin mümkün olmadığını belirttiler. Filistin asıllı gaze-teci Dana için Beytullahim ve Batı Şeria'da yapı-

lan gösterilerde gazeteciler siyah bayraklar taşı-yarak ABD'yi protesto ettiler ve "Mazen'i öldür-mek gerçeğin öldürülebileceği anlamına gel-mez" dövizleri taşıdılar.

Direnış Büyüdükçe Ezilen Halkların Cephesi Güçleniyor

Irak halkının direnişinin ulusal ve uluslararası anlamı, önemi, etkileri, ortaya çıkardığı çelişki-ler, çatışmalar, dengeler üzerine çok şey söyle-nebilir, söylenecektir de.

Irak halkının direniş i elbette öncelikli olarak Irak'ın bağımsızlığı, Ortadoğu halklarının gele-ceği açısından önemlidir. Ancak direnişin önemi sadece bununla da sınırlı değildir. Kapsamlı bir değerlendirmeyi sonraya bırakarak, duraksama-dan söyleyebiliriz ki, Amerika'nın imparatorluk planlarını bozacak, durduracak tek güç halkların direnişidir. Bu gerçek bugün Irak'ta bir kez daha tescilleniyor. Elbette imparatorluk planı henüz bozulmuş değildir, ancak ciddi bir engelle karşı-laştığı kesindir. Sağı solu tehdit eden, öteki em-peryalistleri dahi kaale almayan Amerika bun-dan bir ay önceki moralini yitirmiştir. Moral güç şimdi halkların lehine dönmüştür.

Irak halkının direniş i önemlidir. Bu nedenle Irak'taki direnişçilerin islami, ulusal hangi kim-likte oldukları, ikincil bir konudur.

Direnışin işgalciye vuruşları, ve en nihayet zaferi emperyalizme vurulacak darbe olacaktır. Yani direniş sadece Amerika'yı değil, Avrupa emperyalistlerini de etkilemektedir. Her darbe halklara moral olacak ve genel olarak emperya-list politikalara karşı direnişlerin yükselmesinde katalizörlerden biri olacaktır. Avrupa bu nedenle bir yandan pastadan pay kapma savaşında Amerika ile çatışırken, öte yandan direnişin güç-lenmesini de istemiyor. Bu nedenle Avrupa da icazetindeki kitle hareketine set çekmiş durum-da. Saldırı öncesi Avrupa sokakları hatırlanırsa anlaşılacaktır. (Elbette burada milyonlarca kitle-yi değil, "öncülük eden" düzeniçi, reformist, Troçkist vb. örgütlenmeleri kastediyoruz.)

Emperyalist cephe bütün çatışmalarına rağ-men, direniş karşısında birlik içindedirler. Direni-şin bugünkü dünya konjonktüründe destek bula-bileceği ülkelerden bahsetmek de zordur. Bu ne-denle direnişin tek destek gücü dünya halklarıdır. Bu desteğin biçimleri değişebilir, ancak dire-

nişi güçlendireceği kesindir. Tersinden Amerika'ya vurulan her darbenin en azından halklara, emperyalizme karşı direnilebileceği inancı, morali verdiği de kesindir.

1990'lardan bu yana yaratılmaya çalışılan ve Afganistan'dan beri doruğuna çıkan, "emperya-

BM'ye Saldırı

Katilleri Amerika'dır

Irak'taki BM binasına (Camal Hotel) 19 Ağustos günü düzenlenen saldırıda, aralarında BM temsilcisi Sergio Viera De Mello'nun ve bir İspanyol albayın da bulunduğu 25'den fazla kişi öldü. IMF, Dünya Bankası gibi emperyalist kuruluşların da bulunduğu bina yerle bir oldu.

Saldırının ardından, bir süre önce bir askeri ölen Polonya, "riskli" yerlerden askerlerini çekme kararı alırken, Japonya, Irak'a asker gönderme kararını incelemeye alarak, bir yıl ertelemeyi düşünmeye başladıklarını açıkladı. IMF ve Dünya Bankası ise görevlilerini "güvenlik sağlanana kadar" Ürdün'e taşıırken, AB Komisyonu, 6 görevliden 3'ünün geri çekileceğini bildirdi.

BM, Hesabını Amerika'ya Sormalıdır

Saldırı bir çok yönüyle tartışılırken, ortalığın "terör, şiddet, siviller öldü" propagandaları ile doldurulup, gerçeklerin tartışılmamasına çalışılacağı bugünden belli.

Tamam saldırıyı kınayın, siviller öldü deyin, peki sonra? Sonra, Amerika bu tartışmanın üzerinden işgali daha da meşrulaştırmanın adımlarını atacak, işgale BM şemsiyesi geçirmeye çalışacaktır. Nitekim, bugünlerde BM'ye yeni bir karar tasansı sunmaya hazırlanıyor.

Bu tartışma gerçekten uzaktır, gerçek tartışılmalı, "neden" sorusunun cevapları verilmelidir.

Öncelikli olarak Irak'taki her türlü saldırıdan, ölümlerden, olumsuzluklardan Amerika'nın sorumlu olduğunun üzerinden kimse atlayamaz.

BM binasında ölenlerin katili de Amerika'dır.

Eylemi kimin yaptığı ayrı bir tartışmadır, **tartışılması gereken Amerika'nın Irak'taki varlığıdır, işgaldir.** Bu atlanarak BM saldırısını tartışanlar Amerikan propagandasına hizmet ederler.

BM Genel Sekreteri Kofi Annan, "güvenliğin sağlandığını sanıyorduk, böyle olmadığını acı bir şekilde gördük" diye Amerika'yı eleştiriyor. Bu baskı altında yapılan bir açıklamadır ve gerçeği, daha doğrusu sorunun özünü yansıtmamaktadır.

BM Amerika'ya sorabilecek mi;

lizme karşı direnilemez" düşüncelerinin ideolojik planda zayıflaması emperyalizmin gizli-açık işgali altındaki bütün ülkelerin ilericileri, devrimcileri için bir güçtür.

Dünyanın bütün ilerici güçlerinin yüreği, desteği Irak halkının direnişiyle birlikte olmalıdır.

Senin Irak'ta ne işin var, derhal işgale son ver, askerlerini Irak'tan çek, Irak halkı kendini yönetmesini bilir, diyebilecek mi? Bütün bunlar sizin yüzünüzden diye ilan edebilecek mi?

BM, bilindiği gibi iki ayrı kararla, işgali ve işgalcilerin oluşturduğu kukla geçici hükümet konseyini tanıyarak işgali onaylamıştı. 1500 sayılı son karar, Irak halkının ezici çoğunluğunun geçici hükümeti meşru görmediği, Arap Birliği'nin tanımama kararı aldığı günlerde alındı. Amerika'nın fiili olarak yarattığı duruma (işgale) bu kararla hukuki çerçeve oluşturulmuştu.

BM, bu kararının Irak halklarının iradesini kaale almama, işgali onaylama olduğunu tartışmayacak mı? Benim görevim, Amerika'nın işgallerini, saldırılarını izlemek, sonra "insani yardım" yapmak mı, diye sormayacak mı?

Peki BM, tam da şimdi dönüp kendine sormayacak mı; ben "Birleşmiş Milletler" miyim, yoksa Amerikan çıkarlarını destekleme, onaylama gücümüyüm? Özellikle 1990'lardan bu yana ABD lehine alınan kararları ve aleyhine alınmayan kararları sorgulayabilecek mi?

"*BM tarihindeki en büyük saldırılardan birine uğradı*" deniliyor. Peki neden? Mesele saldırıların "gözü dönmüşlüğü, teröristliği" ile açıklanıp geçiştirilecek mi? Yoksa, o tarih içinde bu son 10-15 yıldaki politikalar mı sorgulanacak?

"*Olan oldu, işgal gerçekleşti, şimdi işimize bakalım*" politikası, Irak'ta huzurun, güvenliğin politikası değildir. Adaletsizliğin, hukuksuzluğun, emperyalist saldırıganlığın, ülkelerin işgalcilerinin meşrulaştırılması politikasıdır. Bunun içine "insani yardımlar"ı da ekleyebilirsiniz. Ama işgali sorgulamadan, halkların gözünde meşru bir yere oturmazsınız.



Koordinasyon eylemi KATİL ABD ORTADOĞU'DAN DEFOL



İşgale ve işgal ortaklığına karşı çıkan Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu 17 Ağustos günü Tepebaşı TÜYAP önünde yaptığı eylemle, "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" dedi. 600 kişinin katıldığı ey-

lemde "Katil ABD İşbirlikçi AKP", "Irak Halkı Yalnız Değildir", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atılırken Grup Yorum 'Biz Varız' marşını söyledi, EKB tiyatro gösterisi sundu.

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin

"İşgale Ortak Olmak Vatana İhanettir" yazılı pankart ve kırmızı flamlarıyla katıldığı eylemde, Koordinasyon'da yer alan parti ve kurumlar yer aldı.

"Kahrolsun ABD Emperyalizmi"

15 Ağustos günü İHD İzmir Şubesi önünden Konak Meydanı'na kadar "Savaşa Hayır" pankartı ile yürüyen 100 kişi, işgali ve iktidarın işbirlikçiliğini protesto etti. İzmir Temel Haklar'ın yanı sıra, EMEP, DEHAP, SDP, ÖDP, ESP, İHD ve Eğitim-Sen'lilerin katıldığı eylemde "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı.

"Zafer direnen halkların olacak"

TAYAD'ın da aralarında bulunduğu Ankara Savaş Karşıtı Platform 16 Ağustos günü Yüksel Caddesi'nden Sakarya Caddesi'ne kadar yürüyerek, işgale ve işgal ortaklığına karşı sloganlar haykırdı. "ABD Askeri Olmayacağız" yazılı pankartın açıldığı ve 200 kişinin katıldığı eylemde konuşan İHD Ankara Şube Başkanı Ender Büyükçulha, "Emperyalistler her geçen gün biraz daha fazla batağa saplanıyor ve kendileri için yeni kurşun asker istiyor" dedi.



"Katil Amerika Katil Oligarşi"

Ankara Temel Haklar 20 Ağustos günü Yüksel Caddesi'nde düzenlediği eylemle, "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son" dediler. "Zafer Direnen Halkların Olacak", "Katil Amerika Katil Oligarşi" dövizleri açılan eylemde yapılan açıklamada da, "emperyalist çıkarlar, işbirlikçiler için dökecek kanımız yok" denildi.

31 Ağustos'ta Çağlayan'da

❖ Koordinasyon 20 Ağustos günü yaptığı açıklama ile, işgale, tecrite karşı çıkan tüm halkı 31 Ağustos'ta Çağlayan Meydanı'na çağırды. Benzeri bir çağrı da İzmir'de 1 Eylül'de Gündoğdu Meydanı için yapıldı.

❖ Emek Gençliği üyesi bir grup, 17 Ağustos günü İstiklal Caddesi'nde yaptığı yürüyüşle "ABD askeri olmayacağı" dedi.

❖ Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu tarafından İstanbul'un merkezi yerlerinde açılan imza standları halkın yoğun ilgisi ile karşılaşıyor. Halkımız, Irak'a asker gönderilmesin derken iktidara öfkesini dile getiriyor.

❖ İzmir İHD, ESP, DEHAP, SDP, EMEP, GÖÇ-DER ve Halkevleri tarafından 16 Ağustos günü yapılan eylemde "İşgal Son Bulsun ABD Defol-sun" sloganları atıldı.



“Küreselleşme Karşıtları” Nerede?

Irak işgal edileli, 9 Nisan’dan bu yana, dört ayı geçti. Fakat Irak’ın işgal edilmesini engellemek için meydanları dolduranlar, bugün yok meydanlarda. **Neden, neredeler?** Elbette ki, Şubat, Mart ayları boyunca dünyanın dört bir yanında “Irak’a Saldırıya Hayır” diye meydanları dolduran on milyonlar, görüşlerini değiştirmediler; Irak’taki işgali onaylamaya başlamadılar. Öyleyse, neden?

Kitle hareketinin işgale kadar geçen süre boyunca, çok yoğun bir dönem geçirdiği ve başka deyişle “yorulduğu”ndan, o büyük kitlesel muhalefete rağmen “saldırımı engelleyememiş” olmanın yarattığı moral bozukluğundan, Bağdat’ın düşmesinden sonraki ayların “tatil” aylarına denk gelmesine (*) kadar bir çok neden sayabilirsiniz.

Bunların hepsi şu veya bu ölçüde etken olmuş olabilir, ama yine de mevcut durumu, işgal karşı-sındaki bu sessizliği açıklayamazlar.

Açıklama, hareketin niteliğindedir.

Özellikle kendini “küreselleşme karşıtı” olarak tanımlayan, “sivil toplum kuruluşu” olarak adlandırılan hareketler, büyük ölçüde Avrupa emperyalizminin icazeti içinde hareket etmektedirler. Kitleselliğin gelişimi de, bu icazete bağlı olmaktadır. Avrupa emperyalistlerinin Irak konusunda ABD’yle çelişkilerinin en yoğunlaştığı dönem, “savaş karşıtı” hareketin de en kitleselleştiği dönemdir.

Hemen başta belirtelim ki Irak’a saldırı süreci boyunca yapılan eylemlere katılan milyonlarca kişi, binlerce örgüt, homojen bir özellik göstermiyordu. Keza, çoğu kez kitle hareketi, talepleri itibarıyla, bu hareketi örgütleyenleri de aşmıştır. Hareket soyut “savaş karşıtlığı”ndan çıkıp anti-Amerikan, anti-emperyalist bir muhteva da kazanmıştır.

Bizim burada değindiğimiz bu “kitle hareketi”ni büyük ölçüde şekillendiren örgütlülük ve anlayışlardır. Avrupa merkezli bu sendika ve “sivil toplum” örgütlülükleri, Avrupa devletlerinin icazetinin bittiği noktada, “işgale karşı” eylemleri gündemlerinden büyük ölçüde çıkarmışlardır.

Amerikan emperyalizmine karşı, Irak’a saldırı hazırlığı boyunca gelişen kitle mücadelesi, dünya halkları açısından yeniden bir ayağa kalkış ruhu yaratmış, dünya çapında çeşitli statükoları parçalamış, Amerikan emperyalizminin dünya halklarını ideolojik olarak teslim alamadığını tartışmasız

biçimde göstermiştir.

Fakat, bu hareketin bir yanısırdır. Bugünkü durum ise, hareketin içinde barındırdığı zayıflıkları görmezden gelerek yapılan tespitlerin ayaklarının havada olduğunu herkese gösteriyor.

Bu kitlesel eylemlerin örgütlenmesinde öne çıkan kesimlerin temel zaafı üç noktadaydı:

Bir; icazeti esas almaları.

İki; anti-emperyalizm ve devrim hedefi yerine, “her türlü savaşa, şiddete karşı olma” adına soyut bir “**savaş karşıtlığı**”nın öne çıkarılması.

Üç; gerçek anlamda örgütlülüğünden kaçıp sivil toplumculuğa sığınması.

Bu üç zaaf, “küreselleşme karşıtlarını” Bill Gates’le aynı şeyleri talep eden noktaya düşürmekte, kitlelerin politikleşmesini engellemekte, emperyalizme karşı, her türlü icazet sınırını aşacak bir örgütlülüğün yaratılmasını engellemektedir.

Avrupa emperyalizminin icazeti ve ideolojik etkisi o kadar belirgindir ki, bugün de, ülkemizdeki reformist sol da içinde olmak üzere, bu çevreler, Irak direnişini sahiplenmekte ikirciklidir. Sahiplenmeyişin kaynağında Irak direniş güçlerinin ağırlıklı olarak islamcı güçler ve Saddam taraftarlarından oluşması vardır.

Peki ne yapacağız? Devrimci, demokrat güçler direniş örgütleyinceye kadar direnişi “dışımızda” mı sayacağız? Kaldı ki, bu kesimler, direniş devrimci bir muhteva kazandığında bile, “*her türlü şiddete karşı olma*” adına yine mesafeli duracaklardır.

Irak’taki **baş çelişkinin** doğru kavranması işte bu yüzden önemlidir. “**Küreselleşme karşıtları**”, mücadelelerine anti-emperyalist bir muhteva kazandırmadıkları, “sivil toplumculuk”tan kopup devrimci örgütlenmeye yönelmedikleri, “savaşları durdurma” değil de “devrim” hedefiyle hareket etmedikleri sürece, emperyalizmin icazetine bağlı kalmaya devam edeceklerdir.

(*) Bu da bir “etken” olarak sayılabilir mi, diye düşünmeyin. TAYAD’ın son Ankara yürüyüşü boyunca DKÖ’ler nezdinde yapılan girişimlerde, düzen içileşmeyle birlikte “tatil”in de pekala düzen içi statükoların bir parçası olarak, en acil konuların bile önünde engel haline gelebildiğine tanık olduk.



Barzani'den “Siz olmasaydınız Amerika’ya: özgür olamazdık!”

KDP'liler ve Amerikalılar, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinde şehit düşen peşmerge-ler için yapılan saygı duruşunda yanyanaydılar.

O Amerika ki, Kürt halkını katleden İran şah-lığını, Türkiye faşizmini, Saddam diktatörlüğünü destekledi onyıllar boyunca. O Amerika ki, şim-di “saygı duruşu”nda bulunduğu peşmerge-lerin katili, kendisinden başkası değil.

17 Ağustos'ta Erbil'de yapılan Kürdistan De-mokratik Partisi'nin (KDP) 57. kuruluş yıldönü-mü törenlerindeki bu manzara, yaşananlardaki çarpıklığı, at izinin it izine karışmışlığını anlatı-yor bize.

Amerikan, İngiliz (yani işgalciler) ve KDP (yani işgalciye evsahipliği yapan) bayrakları yanyana asılmıştı törende.

Barzani, törende yaptığı konuşmada ABD ve İngiltere'ye “teşekkür” ederek, “*siz olmasaydı-nız özgür olamazdık... Irak'ta özgür, çoğulcu ve federal bir yönetim kuruldu.*” dedi.

ABD'li general David Petraeus ise tam bir sö-mürgeci edasıyla, “Kürtlerin hamiliği” misyo-nuyla şöyle diyordu: “*Gelecek kolay olmay-a-cak, ancak sizi hiç yalnız bırakmayacağız.*”

Amerikan işgali altında olduğunu kimsenin kuşkusunun bulunmadığı Irak, Barzani'ye göre “özgür”. ABD onayıyla kukla bir yönetimin bu-lunduğu, tüm yetkinin işgalcide olduğu bir yö-netim, Barzani'ye göre “çoğulcu”!

Dünyanın her köşesinde, ulusal baskının sos-

yal ve siyasal temeli emperyalizm olduğu için, ulusal kurtuluş hareketleri de, esas olarak em-peryalizme karşı mücadeleyle özdeştir. Kuzey Irak'ta yüzyüze olduğumuz ise, bundan tümüyle farklı bir tablodur.

Kürt milliyetçi hareketi Irak'ın Arap, Türk-men ulusunu işgal altında yaşamaya zorlayan işgalciyle işbirliği yaparak, temel niteliğinden uzaklaşmıştır. “Irak özgürdür” diyebilmek, an-cak işbirlikçilerin yapabileceği türden aleni bir çarpıtmadır.

Bu öyle bir özgürlüktür ki, KDP, kuruluş yıldö-nümü törenini ancak Amerikan ve İngiliz bay-raklarının gölgesinde, Amerikan ordusunun ko-rumasında yapabiliyor. Barzani'nin bir ara söyle-diği “Amerikalılar artık gitmelidir” sözlerine aşırı bir anlam yükleyenler için de Amerikan general-leri arasındaki Barzani resmi öğretici olmalıdır.

Komünist ismini almakla, komünist olunmuyor!

Geçen hafta, bir mail ulaştı elimize. Irak Ko-münist İşçi Partisi adına yazılmıştı. Irak İşsizler Sendikası'nın “işsizlik yardımı olarak aylık 100 dolar verilmesi” talebiyle yaptığı eyleme “ABD kuvvetleri”nin saldırdığı, 55 kişinin gözaltına alındığı anlatılıyor ve destek çağrısı yapılıyordu.

“Ne var bunda?” denilebilir. Evet, bu kada-rında bir şey yok. Ama bu çağrının yapıldığı uzun metinde, bir kez olsun Amerika'dan “işgal-ci” diye sözedilmemesi, bir kez olsun Irak'ta bir işgalin yaşandığının belirtilmemesi, bir kez ol-sun işgale karşı mücadeleden sözedilmemesi ve bir kez olsun “emperyalizm” denilmemesinde çok şey var.

Bu parti bir de diyor ki,

Nasıl bir “komünist”, nasıl bir “işçi sınıfı” savunuculuğu? İşbirlikçi milliyetçilikten bir farkı yok özde. İşgal altında “ekonomist” kafa! Ama tabii böyle bir kafanın geleceği de yok. O, Ame-rika'ya işgalci demese de, işgale karşı direniş çağrısı yapmasa da, Amerika onu rahat bırak-mıyor. Sıradan bir eyleminde hepsini gözaltına alıveriyor. Çünkü adında “komünist” var her şeyden önce. Amerika da kuşkusuz biliyor onun nasıl bir “komünist” olduğunu. Ama Amerika “komünizmin adını bile” yeryüzünden silmeyi amaçlayan bir politika izliyor. İcazet üzerine ya-



Şimdi Barzani'nin etrafında Kürtçe marşlara eşlik eden Amerikalılar, yarın Barzani'nin cellatları da olabilir. Tarih bunun örnekleriyle dolu!

pılan hesaplar, bu gerçeği göremediği için “Öyle anlaşıyor ki ABD kuvvetlerinin görevlerinden biri işçilerin yönetimin parçası olmalarını engellemektir.” diye bir komünist için garip tesbitler yapıyor.

Günaydın! Amerika’nın işçilerin yönetimde olmasını engellemek için onyıllardır yapmadığı katliam kalmamış, ama “Irak Komünistleri” bu nu yeni keşfediyor!

“Irak’ta kitlelerin acil istemi 100 dolar işsizlik parası” mı? İşgal altında da çeşitli ekonomik taleplerin varlığı ve bu talepler çerçevesinde kitleleri örgütlemenin gerekliliği yadsınamaz elbette. Fakat Irak’lı bir komünistin bugün Irak’ta tek bir görevi olabilir ancak; işgale karşı halkın silahlı direnişini örgütlemek. Tüm diğer sorunlar, talepler, örgütlenmeler ancak buna bağlı olarak ele alındığında bir anlam taşır; değilse, yapılanlar Amerika’nın değirmenine su taşır. Bakın der Amerika, “işte demokrasi getirdik, ‘Komünist Partisi’ bile serbest, Saddam döneminde var mıydı bunlar?”

Bu parti, bugün “besin, özgürlük ve güvenlik” için mücadele ediyormuş! Reformizmin dili her yerde aynı. Hangi özgürlükten, nasıl bir özgürlükten söz ediyor, belirsiz; Amerikan işgaline karşı mücadele çağrısı yapmayan, işgalden bile söz etmeyen anlayış, hangi özgürlüğün savunucusu olabilir?

Irak Komünist Partisi, işgalden ve işgale karşı direnişten bir tek kez olsun söz etmediği bu açıklamanın sonunda da “Bu hareket Irak’taki insanların gerçek sesidir. Dolayısıyla, uygar insanlığın ve dünyadaki işçi, sol ve insan hakları

örgütlerinin desteklemesi gereken tek harekettir.” diyor. Sanki Irak’ta işgale karşı bir direniş yok. En azından kendileriyle birlikte işgale karşı direnenlerin de desteklenmesi çağrısını yap-sa, yine anlaşılır olacak. Ama onu da yapmıyor!

Milliyetçiliğin milliyetçilik, komünistliğin komünistlik olmaktan çıktığı nokta:

Gerçekler pervasızca çarpıtılıyor, kavramlar pervasızca istismar ediliyor. İşbirlikçiliği veya icazetçiliği esas alan ve “milliyetçi, sol, komünist” gibi sıfatlar taşıyan hareketler, bu sıfatlarını taşıyabilmek için kaçınılmaz olarak çarpıtmalara, istismara başvuruyor.

Marksizm-Leninizm, bir partinin kendisi için ne dediğine değil, onun eylemlerine bakılmasını önerir. Tarihsel tecrübedir bu. Bir hareket kendine “ulusal hareket”, bir başkası “Komünist İşçi Partisi” diyebilir; biz onun eylemlerine bakarız. Ulusallığını emperyalizme karşı olmaktan almayan hareketin ulusallığı, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm çizgisinde olmayan bir partinin komünistliği söz konusu değildir.

Amerika’nın Irak’ı işgali, bir bakıma, tüm çarpıtmalar arasında, kimin ne olduğunu, ne yaptığını, açmazlarını açığa çıkaran bir rol de oynamaktadır. Emperyalistler ve işbirlikçilerinin kendilerine “demokrasi, insan hakları”ndan ördükleri perde yırtılırken, sol adına taşınılan sıfatlar da, Amerikan imparatorluğuna karşı savaş içinde sınavdan geçmekte, kimilerinin o sınavdan kaçmasıyla, taşıdıkları sıfatlara layık olmadıkları aleni hale gelmektedir.

Amerika’dan Talabani’ye: “Sen de kim oluyorsun?”

Türkiye’nin Irak’a asker göndermesi tartışmalarına katılan Talabani, geçen hafta yaptığı açıklamada “Irak’ta Türk askeri istemiyoruz” dedi.

Bunun üzerine ABD Türkiye Büyükelçisi bir açıklamayla Talabani’ye cevap verdi: “Biz Amerika Birleşik Devletleri olarak Türkiye’nin Irak’ta olmasını istiyoruz, önemli olan da bu...”

ABD Büyükelçisi açıkça diyor ki, Talabani de kim oluyor, Iraklılar da kim oluyor, Irak bizden sorulur.

Irak’ın özgür, demokratik olduğunu, Kürtler’in ulusal hakla-

rına kavuştuğunu iddia edenlere göstermek istediğimiz de işte tam bu.

Irak kimin?

Orada kimin sözü geçiyor?

ABD büyükelçisinin sözleri çok açık. Talabani, bunun tersini söyleyebilir mi, yapabilir mi, kendi düşüncelerini dayatabilir mi? Bu soruların cevabı, herkes biliyor ki, “hayır”dır.

Ne Kürtler özgürleşmiş, ne de Kürt ulusu kendi kaderini tayin hakkını kullanmıştır. Eğer ortada özgürleşme veya Kürt ulusunun iradesi olsaydı, bu iradenin en üst temsilcilerinden bi-

ri olan Talabani, bir Amerikan büyükelçisi tarafından böyle aşağılanabilir miydi?

Kürtlerin “ulusal iradesi”, ancak Amerika’yla paralel olduğu sürece, geçerli olabilir. Çeliştiği noktada, kimin belirleyici olduğunu büyükelçi gayet açık anlatıyor. Irak’ta Kürt milliyetçiliği dışında hiçbir kesimi yanında bulamayan Amerika’nın henüz Kürtler’e ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç azaldıkça, aşağılama, başka türlü baskı ve dayatmalara da dönüşecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.



OSMAN ÖCALAN

“Türk solu, ‘Kahrolsun Amerika’ deyip işin içinden çıkmak istiyor. Tamam, Amerika kahrolsun da, şu anda ne yapacaksın! Ben ABD'nin şu andaki durumunu anlamak için, sömürgecilik anlayışına yeni tanımlar getirmeye çalışıyorum... ABD'nin bölgede yapmak istediğine demokratik sömürgecilik denilebilir. Yeni sömürgeci ilişkiden ileri bir konumdur bu.”

DEMOKRATİK SÖMÜRGEÇİLİK! *daha neler duyacağız kimbilir...*

Bugün siyasi arenada, üzerinde hiç tartışılmayacak bir olgu varsa, o da Amerikan işgalci-liğidir. Bir siyasi hareket, hem “sol” görünümünü sürdürmek ve hem de ABD'yle ittifak-işbirliği yapmak istiyorsa, bu açık gerçeği değiştiremeyeceğine göre, gerçeğin siyasi anlamını, o da olmazsa, kavramları çarpıtacaktır. Başka yolu yoktur. Talabani-Barzani işbirlikçiliğinin ÜKKTH adına meşrulaştırılmaya çalışılmasında bunun bir çok örneğini gördük. Yeni örnekler görmeye de devam ediyoruz.

Osman Öcalan, Yeniden Özgür Gündem'de yayınlanan son açıklamalarında, şöyle diyor:

“Türk solu, ‘Kahrolsun Amerika’ deyip işin içinden çıkmak istiyor. Tamam, Amerika kahrolsun da, şu anda ne yapacaksın!

Ben ABD'nin şu andaki durumunu anlamak için, **sömürgecilik anlayışına yeni tanımlar getirmeye** çalışıyorum. Klasik sömürgecilik, yeni sömürgecilik ve **demokratik sömürgecilik** diye tanımlanabilir yaşanan süreç. ABD'nin bölgede yapmak istediğine **demokratik sömürgecilik** denilebilir. Yeni sömürgeci ilişkiden **ileri bir konumdur bu.**” (18 Ağustos 2003)

Literatüre bir katkı daha; “demokratik sömürgecilik! Yarın **“devrimci sömürgecilik”** de denilebilir. Hayır, espri yapmıyoruz; sömürgeciliğin demokratiği olursa, pekala devrimcisi de olabilir. İşin şirazesi bir kez kaymışsa, artık neyin ne olacağı, neye ne deneceği belli olmaz.

Kürt miliyetçiliğinin nasıl bir ideolojik savruluş ve nasıl bir politik açmaz içinde olduğunu

herhalde hiçbir şey bu kavram kadar açık biçimde ifade edemezdi.

Artık mevcut teori ve politikalarla gelişmeleri açıklayamama sıkıntısının sonucudur bu kavram. Ama ne yazık ki, “demokratik sömürgecilik”le de hiç bir açmaz aşılmış olmuyor. Tersine ideolojik savruluş ve politik açmaz büyümüştür bu tesbite.

Ne dünyayı, ne Kürdistan'ı bunlarla açıklayamazsınız. Artık bu politikalar, “pragmatik” olmaktan da çıkmıştır. Giderek ironik ve trajik bir hal alıyor. Şu şovenist, şu kemalist demeyi bırakmalısınız artık. Önce kendinize bakın.

“Mevcut Durum”da hiç bir “muamma” yoktur!

Öcalan, oldukça üstenci bir havayla şunu soruyor: “Tamam, Amerika kahrolsun da, şu anda ne yapacaksın!”

Sanki büyük bir muamma! Sanki hiç kimse-nin aklına gelmeyen, hiç kimsenin düşünmediği bir soru.

“Şu anda ne yapılacak?”; bu soruya şu anda cevabı olmayan bir siyasi hareket varsa eğer, o da KADEK'tir. Değilse ne yapacaksın, çok açık!

Direneceksin! Savaşacaksın!

Direnen güçlerle birlikte olacaksın. Gücün varsa, öncülük edeceksin.

Peki KADEK ne yapacak?

Amerika **demokratikse**, sömürgeciliği demokratikse, özgürlük ve demokrasi getiriyorsa,

tabii ki onunla aynı cephede yer alacaksın. Peki kime karşı?

Kime karşı olduğunu ABD Başkanı Bush'un Ulusal Güvenlik Danışmanı Condoleezza Rice açıkladı geçtiğimiz günlerde: “*Fas'tan Basra Körfezi'ne kadar Ortadoğu'da 22 devleti değiştireceğiz!*” Açık ki, ABD ve ittifakları, Ortadoğu halklarının karşısındaki saftır. ABD'ye karşı çıkılmaz düşüncesi teorileştirildiğinde, geriye bu safta yer almak kalır. Adına ister “demokratik sömürgecilik” deyin, ister başka bir şey. Bu belki kimilerinin kafasında bir bulanıklık yaratır, ama hangi safta olunduğu gerçeğini değiştirmez.

Öcalan'ın “tezi” yeni değildir; üstelik de sömürgeciliğin dilidir!

Öcalan, “demokratik sömürgecilik” kavramını kullanırken, söze “*sömürgecilik anlayışına yeni tanımlar getirmeye çalışıyorum*” diyerek başlıyor.

Hemen belirtelim ki “demokratik sömürgecilik” hiç de yeni bir keşif değil.

Sabah Gazetesi'nin 04 Ocak 2003 günkü sayısında Mehmet Altan'ın yazısına bakanlar, şu başlıkla karşılaşacaklardır: “*İç sömürgecilikten demokratik emperyalizme*”.

Bir gün önceki (3 Ocak 2003) Milliyet Gazetesi'nin ise manşeti iki kelimeydi: “*Demokratik emperyalizm*”. Ama kavramın mucidi bunlar da değildi. Onlar da BBC ve Le Monde'de söylenip yazılanları özetlemişlerdi bu kavramla.

“*Amerikanca konuşmak*” dediğimiz şey işte budur. Rice'yle, Altan'larla, BBC'yle, Le Monde'yle aynı şeyler söyleniyor. Amerika, “Irak'a demokrasi götürüyoruz” derken, bunun kitleleri aldatmak için bir demagoji olduğunu kendisi çok iyi biliyor. Ama birileri kalkıp bunu teorileştiriyor. Amerikalı bir aydın, düşünür bile, Irak'a müdahaleyi çeşitli gerekçelerle savunsa da “demokratik sömürgecilik” kavramını kullanmayı kolay kolay düşünemez. Bu veya buna benzer, sömürgecilikle çağdaşlık götürmek, uygarlık götürmek, demokrasi, özgürlük götürmek, **sömürgeciliğin dili**'dir. Yıllarca “sömürgeciliğe” karşı savaşmış olanların yıllar sonra başvuracağı dil bu olmamalıydı! Trajik dediğimiz nokta da budur.

Gerçekçilik, değişmek, dönüşmek ve “sağa kaymak”!

Bölgede sadece ABD ve Kürtler değişimden yana diyor aynı röportajın devamında;

“*Değişen koşulları doğru anlamak gerekir*”

ile başlayıp birbirini takip eden değişim, dönüşümler bakın nerelere vardı! Orak çekiçler çıkarıldı, isimler değiştirildi, hedefler terkedildi ve “demokratik sömürgeciliğe” gelindi.

Orak-çekiç çıkarıldığında, bunun sosyalizmle, anti-emperyalizmle, Marksizm-Leninizmle her türlü bağı kesin olarak kesip atmak, emperyalizme şirin gözükme olduğunu yazmıştık. İtiraz etmişti PKK'lılar. Sonuç ortada.

Değişim-dönüşüm bir yerde durmuyor. Sağa, hep sağa dönüşüm sürüyor. 25-31 Temmuz'daki KADEK toplantısında da “yeniden yapılanma” adına “*Leninist parti modelinin terk edilmesi*” kararı alındı. Leninizmle ilgisi kalmayan bir siyasi hareketin örgütsel yapısında hala Leninist olması eşyanın tabiatına aykırıdır tabii.

Amerikan işgalciliği, imparatorluğu için “demokratik sömürgecilik” diye bir kavramı kullanabilmek, Leninizmle hakarettir zaten.

Ne ilginçtir, “demokratik sömürgecilik” kavramının yer aldığı Yeniden Özgür Gündem'in bir gün sonraki sayısında şöyle bir haber vardı:

“Sağa doğru bir adım daha!

Almanya Sosyal Demokrat Partisi (SPD), sağa kaymada son hamlesini de gerçekleştiriyor... programındaki 'sosyalist' kavramından da kurtulmak için çalışıyor.”

Ya kendi çizgilerindeki sağa kayış?

Ancak Marksizm-Leninizmle anlayabilir ve açıklayabilirsiniz

Emperyalizme ve oligarşiye karşı sonuna kadar savaşmadan hiç bir ulusun, halkın kurtuluşu sağlanamaz. Dünden bugüne böyle söyledik; bugün de “Kahrolsun Amerika” deyip, aynı sözlerde ısrar ediyoruz.

Bakın siyasi hareketlere; Marksizm-Leninizm'den uzaklaştıkça, öngörülerini onları sık sık yanılığa uğrattıyor, politik açmazlar içinde bir o yana bir bu yana savrulup duruyor ve “demokratik sömürgecilik” gibi, “emeğin Avrupası” gibi ucube kavramlara sarılmak zorunda kalıyorlar.

Dünyayı anlamak, açıklamak ve değiştirmek için, Marksist-Leninist teoriye daha sıkı sarılmamız. Açın Lenin'in Emperyalizm kitabını; Amerika'yı bugünkü politikalara yönelten ekonomik-siyasi iç dinamikleri de, Irak'taki sömürgeciliğin anlamını da görürsünüz. Dogmatik olmayalım, sözlerine kulak asmayalım; tam tersine, daha dogmatik olmalıyız. Dogmatizmden doğan hatalar, düzeltilir. Ama “demokratik sömürgecilik” teorilerinin savuracağı yerlerden dönüş mümkün değildir.

Dünya Barış günü

Faşizme ve işgallere karşı mücadele günü

1 Eylül Dünya Barış Günü'nde ülkemizde ve dünyanın bir çok ülkesinde halklar meydanlara çıkacak. Resmi olarak belirlenen gündemler, sloganlar ne olursa olsun, kimileri isterse ne anlama geldiği, nasıl olacağı belirsiz “yaşasın barış”tan başka bir şey söylemesin;

1 Eylül etkinliklerine Irak işgali başta olmak üzere, Amerikan imparatorluğunun işgallerini, katliamlarını lanetleyen sloganlar damgasını vuracak. Amerika lanetlenecek, direnen halklar selamlanacak.

Bugün, bundan doğal ne olabilir ki. Ve 1 Eylül Dünya Barış Günü'nün gerçek anlamına da uygundur.

Nedir ‘1 Eylül Dünya Barış Günü?’ Hangi koşullarda, nasıl ilan edilmiştir?

HATIRLAYALIM; ‘Barış Günü’, Faşizme Karşı Savaşla Kazanıldı

1 Eylül 1939; Hitler faşizminin Polonya’yı işgale başladığı gündür. 6 yıl 1 gün süren ve 2 Eylül 1945’te imzalanan anlaşma ile resmen sona eren 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı milyonlarca insanın yaşamına malolmuştur.

1 Eylül günü savaşın ardından “Barış Günü” olarak kabul edilmiştir. Halklar bu kararla, faşizme karşı öfkelerini dile getirmişlerdir. Faşizme karşı bu tepki, emperyalistlerin de bu günü resmi olarak kabul etmelerini beraberinde getirmiştir. Çarpıtılan emperyalist resmi tarih, yıllardır tersini anlatırken, emperyalistlerin ne barışla ne de Nazi faşizmine karşı direnişle hiçbir ilgileri olmamıştır. Nazi faşizmini yenilgiye uğratan Stalin önderliğindeki Sovyet halklarının direnişi ve Avrupa ülkelerinde Komünist partizanlar öncülüğündeki direnişlerdir.

Bu savaşta Sovyet halklarının verdiği kayıpları hatırlamak bile, Avrupa ve Amerika emperyalistlerinin neden Stalin düşmanlığı yaratmaya çalıştıklarını anlamak için bir veridir.

Bu savaşta; Sovyetler’in 1718 şehri, 70 bin ilçe ve köyü yerlebir edilmiş, 95 milyon insanı evsiz barksız kalmış, 20 milyon insanını kaybet-

miştir.

Emperyalistlerin Nazilere karşı direnişlerini bir kenara bırakın, sosyalist Sovyetler’i boğması için pusuya yatmış beklemektedirler. Japonya’ya atılan atom bombası anlatıldığı gibi “savaşın sonunu” getirmemiştir. Çünkü yüzbinler atom bombası ile

katledilirken savaş fiili olarak bitmiştir, gözdağı Sovyetler başta olmak üzere bütün halklarıdır.

“Demokrasi, hür dünya, Avrupa’yı Amerika kurtardı” yalanlarının arkasındaki bu gerçeği kısaca hatırlattıktan sonra, bugün 1 Eylül’ün anlamına gelebiliriz.

ALDANMAYALIM; Kavramların Çarpıtılmasına Dikkat Edelim

1 Eylül’ün faşizme ve işgallere karşı direnişle bağının koparılması içeriğinin yok edilmesi- dir. Emperyalizm bütün kavramlarda olduğu gibi, “barış” kavramının da onyıllardır içeriğini boşaltıyor. Çünkü;

“...siyasi, ideolojik ve felsefi mücadelede kelimeler aynı zamanda silah, patlayıcı ya da uyuşturucu madde ve zehirdir. Bazen sınıf mücadelesi bir kelimenin diğer bir kelimeye karşı mücadelesinde özetlenebilir. Bazı kelimeler kendi aralarında düşman gibi dövüş yaparlar... Kelimeler üzerindeki bu savaş siyasi mücadelenin bir parçasıdır.” (Louis Althusser, Aktaran Mahir Çayan, Bütün Yazılar, Syf:122)

Biz de aynı nedenle kavramları yerli yerine oturtmak, hatırlatmak için mücadele ediyoruz. Unutturulmaya çalışılan Marksizm-Leninizm’e bunun için sürekli vurgu yapıyoruz.

Kaldı ki, emperyalistler kavramların içinin boşaltılmasında yalnız da değildir. Soldan, özellikle 1990’lardan bu yana ciddi bir destek de görüyor. Her türlü savaşa karşı olma, her türlü şiddete karşı olma adına soyut barış savunuculuğu yapılıyor, halkların direnişlerinin meşruluğu savunulmuyor.

“Barış” denildiğinde; kiminle, nasıl, hangi koşullarda?.. sorularını sormamız, ülke ve dünya gerçeklerini hatırlatmamız bu yüzdendir. Bu nedenle, emperyalizmin, emperyalist işgallerin yaşandığı bir dünyada, açların 1.2 milyarla, yoksulların 3 milyarla ifade edildiği, tek tek ülkelerde faşist rejimlerin emperyalistlerce desteklendiği bir ortamda barış olmayacağını söylüyor ve Lenin’in, “Sosyalistler sosyalistlikten

vazgeçmeksizin her türlü savaşa karşı olmazlar.” (Lenin, Sosyalizm ve Savaş Syf:55) sözünü hatırlatıyoruz.

UNUTMAYALIM; İşgale Karşı Çıkmayan “Barış”ı Savunamaz

1 Eylül Barış Günü, ancak işgalci Nazi imparatorluğu tüm dünya çapında yenilgiye uğratıldıktan sonra ilan edilebilmiştir. Kimse, 1 Eylül’ün bu içeriğini görmezden gelmesin.

Bu içerik, Amerikan imparatorluğunun dünyayı işgale soyunduğu günümüzde, çok daha önemlidir. Nazilerin yerinde Amerikan imparatorluğu duruyor. Çok daha gelişmiş silahlarla, dilinden “özgürlük, demokrasi” demagojilerini eksik etmeden beyinleri zehirleyerek, işgalcilikte, hukuksuzlukta tüm dünyayı karşısına alma cüreti sergileyerek.

1 Eylül bu nedenle işgal altında ‘kutlanamayacak’ bir gündür.

Bugün, **Amerikan imparatorluğuna, onun Afganistan’daki, Irak’taki ve yeni-sömürgelerdeki işgaline karşı çıkmayanlar, “barış”ı savunamazlar!**

Hem Amerikan işgalini “demokrasi getiriyor” diye alkışlayacaksınız, hem de en çok “barış” sloganını haykıracaksınız; bu çelişkidir. “Barış”tan anlaşılan “benim sorunum çözülsün” ise, bu da ayrı bir çarpıtma, halkların dökülen kanına saygısızlıktır.

Amerika’nın işgaline karşı çıkmadan barışı savunmak; bırakın yüzlerce yıllık tarihi, sadece son birkaç yılda yaşanarak görülen emperyalizmin demokrasi masallarına, kurtarıcı rolü oynayabileceğine inanmaktır. En hafifinden teorik olarak biliyor olsa da çeşitli nedenlerle inanıyor görünmeyi tercih etmektir. Ki pratik tavır alısta fark yoktur özünde. Ve bu kesimler, emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşilerin sahte “barış”ının propagandasına su taşımaktadırlar. Halk, emperyalizmle bir arada yaşanabileceği, halkların kanını döken, aç yoksul bırakanlarla barışılacağı yalanına inandırılmak istenmektedir.

“Barış” için, en genelde ortada iki taraf ve onların iradesi vardır. Barış denilen olgu da, çoğunlukla, bir tarafın iradesini, diğer tarafın kabullenmesiyle ortaya çıkar. Hangi “barış”ın kimin için iyi, kimin için kötü olduğunu da, hangi tarafın iradesinin belirleyici olduğuna bakarak anlayabiliriz. Bugün dünya halklarının emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı savaşı çeşitli biçimlerde sürüyor. Bu savaşta, **barış**, halkların emperyalizmi dize getirmesiyle, halkların

iradesini tüm dünyada hakim kılmasıyla mümkündür. Yoksa barış ve emperyalizm yan yana gelemeyecek iki kavramdır. Birbirine düşman iki kavram.

UNUTMAYALIM; Ülkemizdeki Zulme Karşı Çıkmayan “Barış”ı Savunamaz

Siyasi olarak trajik bir çelişkidir; en çok “barış”tan sözedenler, “barış hemen şimdi” sloganını dilinden düşürmeyenler, aynı zamanda ülkemizdeki zulmü sessizlik içinde izleyenlerdir. F tiplerine karşı mücadelede alınan tavır bu konuda turnusol işlevi görmeye devam ediyor.

107 ölümü görmezden gelenler, zulümden, şiddetten başka hiçbir şey üretemeyen bir düzenle bu noktada paralelleşenler nasıl barışı savunabilirler? Devrimci şiddetin maddi **temelinin emperyalist işgal ve işbirlikçi yönetim olduğu gözardı edilerek**, her fırsatta halkların şiddetinin karşısına “her türlü şiddete karşıyız” diye çıkıp, 107 ölümle kendini ifade eden tecrit şiddetini izleyerek mi barış savunulacak? Savunulamaz. Siyasi olarak ikiyüzlü bir politikadır bu. “Barış”tan anladıkları, Marksist-Leninistlerin, sosyalistlerin anlaması gereken şey değildir.

1 EYLÜL’de; İşgal Ortaklığına Ve Tecrite Son Sloganıyla Alanlara!

İstanbul’da, Ankara’da, İzmir’de, 1 Eylül’de mitinglerle, çeşitli etkinliklerle alanlara çıkılan bütün Anadolu kentlerinde, Amerikan işgallerine, işgal ortaklığına, işbirlikçi iktidarın zulüm politikalarına, tecrite karşı sesimizi yükselteceğiz.

Gecekonduardan, fabrikalardan, okullardan, köylerden, işyerlerinden çıkarak 1 Eylül’de alanları dolduralım. Safımızın direnen halkların yanı olduğunu; Irak halkının direnişinin bizim direnişimiz, dünya halklarının direnişi olduğunu; emperyalizmin ve işbirlikçilerinin zulmüne karşı sessiz kalmayacağımızı;

**İŞGAL ORTAKLIĞINA VE TECRİTE SON!
BAĞIMSIZ TÜRKİYE KAHOOLSUN AMERİKA!
KATİL AMERİKA KATİL OLİGARŞİ!
IRAK İŞGALCİLERE MEZAR OLACAK!
ZAFER DİRENEN HALKLARIN OLACAK!**

sloganlarımızla haykıralım. Barış, ülkelerdeki bu mücadelenin zaferi ile kazanılabilir. Gerçek barıştan sözedenlerin yeri, emperyalizme karşı direnenlerin, mücadele edenlerin yanındır.

İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son!



Halkımızın hiç bir kesimi, işgal ortaklığına ve tecrit zulmüne onay vermiyor, vermeyecektir. İşgal ortaklığına ve tecrite karşı tüm halk kesimlerini, halkın örgütlülüklerini harekete geçirelim, tüm devrimci, demokrat, vatansever güçleri birleştirelim.

Amerikan işbirlikçiliği, gençlerimizin kanını Amerika için dökme noktasına varmış bulunuyor. Şimdi oligarşinin gündeminde bu var. Tüm vatansever halkımızın gündeminde de bu konu olmalı. İşbirlikçi iktidara ve onun içte-dışta tüm politikalarına karşı mücadelemizi yükseltmeliyiz. **ÇÜNKÜ;**

1) İşgal ortaklığı ne demektir?

İşgale ortak olanlar, sadece Irak'ın değil, tüm dünyanın ve ülkemizin, halkımızın da ABD'nin kölesi yapılmasına hizmet edecektir!

Amerikan emperyalizminin Afganistan'a, Irak'a saldırıyla, peşpeşe "hedef ülkeler, örgütler" listeleri yayınlamasıyla neyi amaçladığı konusunda artık kimsenin bir şüphesi yoktur. Artık "yorum" gerektirecek bir durum da yoktur. ABD'nin hedefi **DÜNYA İMPARATORLUĞU**'dur. Amerikan imparatorluğu, dünya halklarının bir lokma ekmeğe, bir yudum suya muhtaç bırakıldığı, halkların ulusal iradelerinin ayaklar altına alındığı, bağımsızlık için, ekmek için, özgürlükleri için direnenlerin bombalarla ezildiği bir dünyayı yaratmak istiyor. Irak'taki işgal, bunun önemli adımlarından biridir. İşgalciye ortak olmak, dünya halklarına düşman olmaktır. İşgalciye ortak olmak, bağımsızlık isteyen halkların karşısına çıkmaktır. İşgalciye ortak olmak, Türkiye halkını Amerika'nın kölesi yapmaktır.

2) İşgal ortaklığı yapanlar kimlerdir?

Halkımız bağımsızlığı için direnen Irak halkına karşı savaşmayı istemiyor. Halkımız Amerika'nın kulu kölesi olmayı istemiyor. Bu gerçek çok çeşitli vesilelerle kanıtlanmıştır. İşgalciye ortak olanlar, işbirlikçi Türkiye oligarşisidir. Bu-

gün bunların başında **AKP Hükümeti, Genelkurmay ve TÜSİAD** vardır. Irak'a asker göndererek, ülkemizin tüm imkanlarını ABD'nin önüne sererek işgalciye ortak olanlar bunlardır. Halkların kanının dökülmesinden, halkların aç bırakılmasından menfaat umanlar ve bunun için binlerce gencimizi gözü kapalı Amerika'nın hizmetine verenler bunlardır.

3) Neyi Savunmalıyız?

"Bağımsız, demokratik bir Türkiye"yi savunmak, bunun için mücadeleyi yükseltmek, bugünkü görevimizi yerine getirmemizin en doğru yoludur.

Bağımsız olmayan bir ülke, başkasının bağımsızlığına saygı göstermez. Türkiye oligarşisi, işte bunun için bugün Irak halkının bağımsızlık savaşına karşı asker göndermeye hazırlanıyor. Ancak bağımsız bir ülke, başka bir ülkenin bağımsızlığına saygı duyar, başka halkların bağımsızlık savaşını destekler, işgalciye ortak olmaz.

Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkes, Boşnak, Gürcü, tüm milliyetlerden halkımızın çıkarı, işgalciye karşı Irak'ın da, Türkiye'nin de bağımsızlığını savunmaktır. Irak'ın işgalinde, Türkiye'nin bağımlılığında, sadece emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin çıkarı vardır.

Bağımsız Demokratik Türkiye'yi savunmak, Bağımsız Demokratik Irak'ı savunmaktır. Bu ikisini birden savunmayanlar, birini savunur görünüşü diğerinde tam tersi tutumlara girenler, riya-kardır.

Bağımsızlığı ve demokrasiyi savunanların görevi, işgalciye karşı çıkmak, direnen güçlerin yanında olmaktır.

4) Irak işgalcilere mezar olacak!

Irak'ta işgale karşı direnişin önemi ve anlamı, sadece Irak'la sınırlı değildir. Direniş, Amerikan imparatorluğunu durduran bir engel olma yolundadır. Amerika'nın imparatorluk planlarını bozacak tek güç de zaten dünya halklarının direnişidir. Dünyanın her köşesine askeri güç konuşlandırılan, Amerika'nın isteklerini yapmayan ülkelere başına bombalar yağdıran bu işgalciliğe karşı direnmek haklı ve meşrudur. Irak halkının işgale karşı direnişine "terör" diyenler, "istikrarsızlık" diyenler, Amerikancıdır. Irak halkının işgale karşı direnişinin her başarısı, işgalciye vurdukları her darbe, dünya halklarının başarısıdır. Bunu



böyle kabul etmeliyiz.

Bugün vatanseverlik, Irak'ta işgal güçlerine karşı çıkmaktır. Vatanseverlik, işgale karşı direnenlerin yanında olmaktır. Amerikan işgaline, işgal ortaklığına karşı çıkmadan, direnen Iraklılar'ın yanında olmadan kimse vatansever olamaz.

5) İşgalci ortaklığı, ülke içinde de zulüm demektir!

Irak halkının işgale karşı direnişini ezmek, bağımsızlık savaşını bastırmak için Irak'a asker göndermeye hazırlanan işbirlikçi iktidar, Türkiye içinde de aynı şeyi yapıyor; ülkemizdeki bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm savaşçıları da aynı terör ve zulümle karşı karşıyadır. Bu ikisinin bağına herkes görmek durumundadır. Sınırlarının dışında işgalciye ortaklık yapanın, ülke içinde demokrasi uygulaması düşünülemez. Oligarşik iktidarın bugünkü temsilcisi olarak AKP'nin ülke içindeki bağımsızlık düşmanlığının, anti-emperyalizm düşmanlığının en temel göstergesi F tipi hapishaneler ve tecrit uygulamasıdır.

İşbirlikçi iktidarlara işgalciyle ortaklığı sürdürbilmek için, ülke içinde halkın muhalefetini ezme zorundadır. Halkın muhalefetine karşı oligarşinin en temel mevzii de bugün F tipleridir.

İşte bu nedenle;

F tiplerindeki tecrit kırılmadan, F tiplerine karşı mücadele kazanılmadan hiçbir mücadele kazanılamaz. Ne işgal ortaklığına, ne IMF programlarına karşı mücadele, ne diğer hak ve özgürlük mücadeleleri kazanılamaz.

F tiplerini görmezden gelen politika ve düşünceler, subjektiftir. F tiplerine karşı mücadele, oligarşiyile halk arasındaki mücadelenin eşiği olmuştur bugün. Oligarşi, ABD ve AB'nin desteğiyle bu eşiği atlatmamakta "kararlı" davranıyor. Tüm halk güçleri de bu eşiği atlamak için daha

büyük bir kararlılıkla F tiplerine karşı mücadeleye yüklenmelidir.

Farklı kaygı ve hesaplarla, F tiplerine karşı mücadelenin bu özelliğini görmeyenler, görmek istemeyenler, doğru bir politika sahibi de olamazlar.

Bundan dolayıdır ki, bugün "İşgal Ortaklığına ve Tecrite Son!" talebini sloganlaştırıyor; tüm halkımızı, tüm vatansever, devrimci, demokrat, sosyalist güçleri, mücadelelerini bu talep doğrultusunda yoğunlaştırmaya çağırıyoruz.

6) Güçlerimizi işgal ortaklığına ve tecrite karşı birleştirelim. Katil Amerika'ya ve Katil Oligarşiye karşı mücadeleyi yükseltelim!

Emperyalizmin uşağı, piyonu olanlar, Irak'ta Amerikan işgalini, işgalciyle ortaklığı savunanlar, vatansever değil, vatan hainidirler. Halkların karşısında emperyalizmin yanındadırlar.

Hiçbir halkın, ulusun çıkarları bu anlayışla savunulamaz.

Ülkemizi bağımsızlaştırmak, halk için demokrasiyi egemen kılmak, bağımsızlığı için direnen tüm halkların yanında olmak için; güncel görevimiz, işgal ortaklığına ve tecrite karşı mücadeledir.

❖ İşgal ortaklığının ve tecritin sürdürücüleri AKP'ye, Genelkurmay'a, TUSİAD'a karşı, gösteriler, mitingler, yürüyüşler ve diğer tüm biçim ve araçlarla mücadele edelim.

❖ AKP'nin demokratlık, Genelkurmay'ın ulusallık maskesini düşürelim; işgal ortaklıklarının demokratlık, ulusallık, ulusal çıkarımız söylemlerinin sahteliğini tüm kitlelere anlatalım. Meydanlardan evlere, kahvehanelerden işyerlerine kadar her yer, bu gerçeği anlatacağımız yerlerdir.

❖ Halkımızın hiçbir kesimi, işgal ortaklığına ve tecrit zulmüne onay vermiyor, vermeyecektir. **İşgal ortaklığına ve tecrite karşı tüm halk kesimlerini, halkın örgütlülüklerini harekete geçirelim, tüm devrimci, demokrat, vatansever güçleri birleştirelim.**

**Kahrolsun Amerika,
Yaşasın Bağımsız Türkiye!
Yaşasın Halkların Bağımsızlık ve
Demokrasi Mücadelesi!**

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Pişmanlık Fiyaskosunun Demagojileri

Pişmanlık Yasası fiyaskosu ortaya çıkmaya başladıkça, yasanın sahiplerinin demagojileri de sıradanlaşmaya başladı. Başarısızlık bildik demagojilerle izah edilir oldu. Mesela “örgüt baskısı” bunlardan biri.

Yine Mi “Örgüt Baskısı”!?

İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu, CNN Türk’e verdiği mülakatta fiyaskoyu “örgüt baskısı” ile açıklamaya çalıştı.

“Örgütün başındakilerin kendileri yararlanamadıkları için, binlerce gencin eve dönmesini de engellediğinden...” sözetti Aksu.

Hep o örgüt liderleri yapıyor ne yapıyorsa! Ölüm orucu başladığında da aynı şeyi iddia etmişlerdi; koşullarda örgüt baskısı vardı. Ama hücreler onların yalancılığını kanıtladı. Tek tek hücrelere atıkları yüzlerce insan direnişi sürdürdüğü gibi, varolanlara yenileri eklendi.

DHKP-C tutsaklar örgütlenmesi çok açık olarak, isterseniz tek tek direnişçilerle konuşun, ikna edebiliyorsanız edin çağrısı yapmıştı. Hiçbir devlet yetkilisi ya da bu yalana inanıp aynısını tekrarlayan yazar takımı gitmedi hapishanelere. Gitse demagoji hükmünü yitirecekti.

KADEK yönetimi de Pişmanlık Yasası ile ilgili çağrı yaptı, gelin kamplara gerillalarımıza anlatın yasanızı, ikna edebiliyorsanız edin, dedi. Medya “küstah teklif” başlığı attı bu çağrıya.

Gidemezsiniz tabii. “Örgüt baskısı” demagojisi yine iflas eder yoksa.

Taha Akyol “Tarikat”ı Yanlış Yerde Arıyor; Alkışladığı İktidara Baksın

“Örgüt baskısı” demagojisine bir başka yönden Milliyet yazarı Taha Akyol o çok değerli tahlillerini ekliyor! Pişmanlık Yasası’na çağrı yapabilecek en uygun kişi olduğunu hatırlatalım bu arada. Çünkü kendisi pişman, dönekleşmiş, kendini liberalizmin hizmetine sunmuş eski bir faşist.

Akyol, 19 Ağustos tarihli yazısında “çalınmış gençler”den sözediyor. Aksu’nun fiyasko gerekçelerine yer veren Akyol, onun yalanlarına “teorik” temel oluşturmaya çalışıyor. Ama yeni olan, ona ait tek bir kelime yok yazdıklarında. Kırk yıldır söylenen masallar bunlar:

“Ailelerin gözbebeği bu gençler sanki bir ‘robot’ olmuşlardır. ‘Büyülenmiş gibi’dirler. Çünkü ‘sık dokulu’, bir ağız içine düşmüş, normal kişiliğini kaybedip bir tür ‘araç’ haline dönüştürül-

müştür bu gençler. ‘Sık dokulu’ ... totaliter örgütler veya sapık tarikatlar, mistik gruplar...”

Beynini soygun ve zulüm düzenine sunmuş olanların inancın, ideolojinin gücünü algılayabilmesini, “vatan borcu” şartlandırması ile gençlerimizi Amerika’ya peşkeş çekmek için her gün yırtınırken, yoketmek istedikleri vatanseverliğin hala bu topraklarda devrimciler tarafından yaşatıldığını anlayabilmesini elbette beklemiyoruz.

Ölüm orucu karşısındaki tavırları da aynıydı. Yüzlerce insan hep birden “robot olmuş, tarikat müridi olmuş” ölümü kucaklıyorlardı. Kimi solcu aydınlar da aynı teraneyi tutturmuşlardı bir zamanlar. “Mürid” diyorlardı direnişçilere. Liberal Amerikancı Akyol ile devrimcilere bakışlarında aynı noktada buluşmaları acaba bir rahatsızlık yaratır mı, düşünürler mi?

Taha Akyol tarikatları, şeyhleri, müridleri başka yerde arıyor; her gün yağlama yaptığı iktidara dönüp bakarsa, halkı onyıllardır aldatan bütün etkin tarikatları bulabilir. Nakşi, Fethullahçı ve Süleymancı hangisini isterse. Mesela konuşmasını aktardığı **Aksu’nun hangi tarikatın müridi**, şeyhi olduğunu kendisi de çok iyi bilir.

Suçluların Pişmanlık Çağrısı

Pişman olması gerekenler, Pişmanlık Yasası’nı hazırlayanlar, çağrısını yapanlardır. Çünkü onların, bu ülkenin en büyük suç örgütünün, Susurluk’un destekçisi, parçası oldukları belgelidir.

Susurlukçu Korkut Eken ile ilişkileri deşifre olan **Adalet Bakanı Cemil Çiçek’in**, 22 Ocak 2003 tarihli Tercüman’daki sözlerini hatırlayın:

“Ben de o komutanların (“Eken ne yaptıysa bizim bilgimiz dahilinde yaptı” diyen Susurlukçu generaller) söyledikleri gibi, kendisini ülke yararına çalışan, gayret eden bir insan olarak tanıdım... Bunlar, suç işledilerse bile, davulla zurnayla ilan edilerek deşifre edilmemeliydiler. Bu ülkeye bir daha hizmet edecek olan insanların önlerini kesecek şekilde bir hareket tarzı içine girilmemeliydi... Siz böyle yaparsanız, bu insanlara lazım olduğunda bir daha nereden bulacaksınız?” (Tercüman, 22 Ocak 2003)

Resmen suçu övüyor, Ağar’ın sözlerini tekrar ediyor. Susurluk’a sahip çıkıyor Pişmanlık Yasası’nın hazırlayıcılarından olan Adalet Bakanı.

Abdulkadir Aksu’nun sicili ise malum; 1989-1991 yılları arasında da aynı bakanlıktaydı ve bu dönem, Susurluk’un kaybetmelerinin, infazlarının, işkencelerinin yoğun yaşandığı, Hizbullah’ın

devletin denetiminde eğitildiği ve PKK'ye karşı kullanıldığı, polisin elinin oldukça "sıcak tutulduğu" süreç olarak hafızalarda hala tazedir. Devletçi bir tarikatçı (Nakşibendi) olan Aksu, Özal döneminde "PKK sorunu"nun "eli tesbihlileri bölgede artırarak" çözüleceğini söyleyerek, Hizbullah'ın örgütlenmesi sürecinin mimarları arasında oldu. Binlerce faili meçhul ondan sorulmalıdır. Kimisi Susurlukçu çetelere verilen 2 binden fazla silah ruhsatının altında Ağar'ın olduğu kadar Aksu'nun da imzasının çıkması, RP'nin "buharlaştırılan" iki trilyon davasında mallarına ihtiyati tedbir kararı alınması, Aksu'nun katiliğinin yanısıra kirli ilişkilerinin de akla gelen bilgileridir.

Çağrı yapanların sicilini görüyor musunuz?

Devletten Ailelere Mektup: "Gelin Şerefsizlik Yolunun Taşlarını Birlikte Döşeyelim"

Oligarşi ailelere mektuplar gönderiyor.

Hem de çeşit çeşit. Kimi "İÇİŞLERİ BAKANLIĞI" imzalı, kimisi "TÜRKİYE CUMHURİYETİ DEVLETİ". Mektuplardaki "çocuklarınız bizim de çocuklarımız, şefkatli kollar, sevgili anneler babalar..." demagojilerini TAYAD'ın mektubundan bir bölümü hatırlatarak geçiyoruz:

"Şu iki yüzlülüğe, şu sahtekarlığa bakın!.. Halkı dehşete düşürmek için vurduğu oğullarımızın, kızlarımızın kulaklarını kesen, kafa derilerini yüzenler, cesetlerini helikopterlerden kasaba meydanlarına atanlar, insana insan pisliği yedirmekten suçlu bulunanlar, binlerce Kürt köyünü yakıp yıkıp zorla boşaltanlar, hapishanelerde çocuklarımızı diri diri yakanlar, kömürleşmiş cesetlerini torba içinde ellerimize tutuşturanlar, çocuklarımızın kollarını kopartıp köpeklere atanlar, diri diri hücrelerde çıldırtarak öldürmek için F tipi tecrit işkencesinden vazgeçmeyenler, ölüm oruçlarında yaşamını yitiren 107, sakat bırakılan 500'den fazla insana rağmen tecriti sürdürenler sevgiden, şefkatten sözediyor..."

Mektuplar baştan sona, onyıllardır bu halka zulmeden, "asarız, keseriz"den başka bir şey bilmeyen bir devletin diline yakışmayan yalan, demagojilerle dolu. Zannediyorlar ki, üç beş kelime ile şerefsizliği, muhbirliği kabul ettirebiliriz.

"Çocuklarımızın iyi eğitim görmelerini, iş sahibi olmalarını,.. istiyoruz.." diyor İçişleri Bakanlığı, aileleri şerefsizliğe ortak etme çağrısında.

Resmi rakamlara göre 7 milyon insan işsiz bu ülkede. Onlara iş bulmuş da, "pişman olacaklara" iş vaad ediyor. Kontra tetikçiliğinden, mafyacılıktan başka itirafçılara verebilecekleri bir iş olmadığını deneyler gösteriyor. Ama ya aldanacak birileri çıkarsa!

Türkiye Cumhuriyeti Devleti imzalı bir başka mektup, "Ülkemizin her alanda süper ligde oynaması sosyal barışın sağlanmasına bağlıdır. Bunun için sizler de üzerinize düşeni yaparak vakit kaybetmeden çocuklarınızın takımdaki yerini almasını sağlayabilirsiniz." diyor.

Devlete bakın!

Futbol çağrışımlarıyla hayali bir Türkiye anlatıyor. Hangi alanda "süper lig"de oynuyormuş Türkiye? Yoksullukla mücadelede mi? Eğitimde mi? Sağlıkta mı? Adalette mi? Hak ve özgürlüklerde mi?... Zulüm ve baskı dizboyu olmuş, hangi sosyal barıştan sözediliyor.

Bir başka mektupta, bir yandan ailelerin duygularını istismar ederken, olaki yutmazlarsa diye tehdit etmeyi de unutmuyor Türkiye Cumhuriyeti Devleti; "Evlat acısı acıların en büyüğüdür. Gelin elele verelim evlatlarımızın acısını değil, mutluluğunu görelim". Türkçesi şu; Şerefsizlik yolunu seçmezse katledeceğim.

Devletin "emanete" ne yaptığı hapishane katliamlarından bilinmiyormuş gibi, "ÇOCUKLARINIZ SİZİN BİZE EMANETİNİZ OLACAKLAR" demagojisi yapan devlet, ailelere "BİR ÇAĞRI DA SİZ YAPINI!" diyor ve senaryo tam olsun diye, köy odalarına kaymakam emri, jandarma zoruyla topladıkları bir kaç ailenin eline "oğlum evine dön" yazılı dövizler tutuşturup medyada yansıtınca fiyaskoyu gizleyebileceklerini düşünüyor.

Ama anlaşılan ailelelerden de istedikleri sonuçları alamayınca bu kez de, "örgütlerin aileleri tehdit ettiğini" uydurmaya başlıyorlar. Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı Abdi Cengiz utanmıyor, sıkılmıyor bu yalanı söylüyor mesela. (Cumhuriyet 19 Ağustos)

Boş yere çırpınmayın, bu ülke toprakları dayattığınız onursuzluğa direnecek, pişmanlık merkezlerini boş bırakacak, sonuncu Pişmanlık Yasanızı da yüzünüze çarpacak kadar onurludur.

Radyolar, Yerel Gazeteler Seferber

Doğu'da, "nereden yayın yaptığı belli olmayan" Güven Radyo'dan Ahmet Kaya, Ferhat Tunç ve Sezen Aksu'nun parçalarını kullanarak, aralarda KADEK gerillalarına pişmanlık çağrısı yapılırken, Tokat'ta radyo ve yerel gazeteler şerefsizlik çağrısında kullanılıyor.

Oligarşi, Tokat'ta bir yerel gazeteye yasanın tam metnini bastırıp helikopterlerle dağlara atıyor. Bu çabanın da hiçbir sonuç vermeyeceği açık, ancak bir basın kuruluşu şerefsizliğin, muhbirliğin propagandasını yapmamalıdır. Yaptığınız çağrı, halkın değerlerine, onurlu, namuslu bir yaşama çağrı değildir, düşkünlüğe çağrıdır.

İzmir'de Halk Karakola Saldırdı

POLİSE BU ÖFKE NİYE?!

Top oynayan gençler arasında çıkan kavgaya müdahale eden polisin, yüzlerce kişinin üzerine ateş açması ve biri ağır olmak üzere iki kişiyi yaralaması sonrasında halk karakola yürüyerek araçları tahrip etti, taşıladı.

İzmir'in Çiğli ilçesine bağlı Güzeltepe Mahallesi'nde 14 Ağustos günü yaşanan olayda;

Polis kurşunları 22 yaşındaki Turgay Kiltape'yi göğsünden ve kolundan yaralarken, 25 yaşındaki Selami Atalay sırtından yaralandı. Olayı duyan mahalle halkından 300 kişi semt karakoluna yürüdü ve polis araçlarını tahrip ederek, karakolu taş yağmuruna tuttu. Polis suçunu örtbas etmek için burada 4 kişiyi gözaltına alırken, olayı yaşayan Hasan Atalay, ağabeyi Veli Atalay'ın komiserin elindeki silahı kaparak tepki olarak kendi başına dayadığını anlatarak yaşananları şöyle anlattı: *"Daha sonra polisin tavrına iyice sinirlenince diğer gençlerle beraber copları alarak bu defa polise saldırmaya başladık. Böyle olmasını istemezdik. Fakat polis ateş açınca iş çığrından çıktı. Top oynuyoruz diye kurşunlanalım mı? Herkes kendini korumaya çalıştı. Olayların bu kadar büyümesinde polis sorumludur. İkinci bir Gazi olayı yaratılmaya çalışıldı."*

Elleri Sürekli Tetikte

Halk sözkonusu olduğunda polisin eli sürekli tetikte, duraksamadan ateşliyor silahını. Yoksul halkın beş kuruşluk değeri yok gözünde. Olayın ardından yapılan resmi açıklamayı bir cümle ile özetlemek mümkündü; **"polis duruma hakimdir"**. Kurşunlayan sen, olayı yaratan sen, suçlu olan sen, hakim sen!...

Daha dün Bağcılar'da yaşandı benzeri bir olay. Halk sözkonusu olduğunda silahını ateşlemekte tereddüt etmeyen polisler, bir gencimizi kafasından vurarak infaz etti. Yüzlerce insan karakola yürüyerek aynı şekilde araçları tahrip etti, polise saldırdı.

Öfke, Düzene

Son olarak Bağcılar'da, Çiğli'de yaşanan olaylar, o andaki bir tepkinin sonucu olmadığı gibi, sadece polise yönelik de değildir. Yılların birikiminin sonucudur ve öfke adaletsizliğin hukuk diye yutturulduğu, işkencenin, katliamların, halka karşı işlenen bütün suçların devlet politikası olduğu düzene karşıdır. Aynı tepkiyi, aynı olaylarda zenginlerin semtinde göremezsiniz. Bu öfke yoksulların öfkesidir.

Yaşananlar bu tepkiyi ortaya çıkaran bir kıvılcım niteliğindedir. Milyonlarca insan şu veya bu şekilde polisin halka karşı yaklaşımına, hukuksuzluğuna, saldırganlığına tanık oluyor, yaşıyor. İster siyasi, isterse adli olaylarda, sınırsız bir şiddet sergileniyor. Tüm halka bu şekilde gözdağı verilmek isteniyor.

Ama görülüyor ki, gözdağı fayda etmiyor. Halk meşru tepkisini göstermekten çekinmiyor.

Elbette devletin "polise bu öfke niye?" sorusunun cevabını aramasını beklemiyoruz. Onlar sadece daha şiddetli saldırmaktan, gözaltına almaktan, kurşun sıkan polisleri aklamaktan başka bir şey düşünemezler. Bilimsellik uzaktır katil beyinlere.

Burjuva medya istediği kadar olayın üzerinde durmadan geçiş-tirsin, polisini kanatları altında korumaya alsın, halk yaşadıklarıyla öğrenmeye devam ediyor.

Asker 75 Atı Diri Diri Yaktı

Van'ın Başkale ilçesinde "kaçak mazot ticareti yapıldığı" gerekçesiyle 5 köye baskın düzenleyen jandarma, köylülere ait 75 atı diri diri yaktı. 3 Ağustos günü akşam saatlerinde sınır köyleri Mahmutabat, Açıkalin, Salidere, Erenler, Azıklı'ya baskın düzenleyen Kuru Piyade Karakolu askerleri "mazot taşımakta kullanılıyor" diye 75 ata el koyup, açık alanda diri diri yaktılar. Atlarla ot taşıdıklarını belirten köylüler olayı, *"Çiçekli bölgesinde toplanan atlarımız, önce kurşuna dizilmiş, ardından da ateşe verilmişti. Silah seslerini duyup olay yerine gittiğimizde atların çoğu hala ölmemişti, kıpırıyorlardı. Atlar canlı canlı yanıyordu. Biz de böyle seyretmek zorunda kaldık"* sözleriyle anlatılar.

İnsanları diri diri yakan bir ordunun atları yakması, köylünün geçim kaynaklarını yoketmesi şaşırtıcı değildir. Bu onların ahlakına son derece uygundur. Peki şu **"hayvanseverler"**imiz neredeler acaba? F tiplelerinden ölümler çıkarken, ölen devekuşlarına, "katliam" manşeti atan Hürriyet'in "hayvansever" yayın yönetmeni bunu da manşet yapabilir mi? Sıradan hayvanat bahçesi görevlisine ettikleri lafları orduya da edebilirler mi? Caniler, katiller, vahşiler... diyebilirler mi?

Diyemezler. Çünkü onlar bu ordunun bütün suçlarını savunmayı ya da görmezden gelmeyi yayın politikası yapmışlardır.

İşkencecilere avukat parasını devlet ödüyor 'İşkence devlet politikasıdır'a bir belge

Polisin görevi gereği yaptığı işlemlerde suç işlemesi durumunda devlet tarafından tutulan avukatlarla savunulmasını haydi anladık diyelim, peki "İşkence devlet politikası değildir... Eğitim sorunudur..." derken, işkencecilerin devlet tarafından tutulan avukatlarla, yani halkın vergilerinden toplanan parayla savunulmasına ne demeli?

İşkencenin devlet politikası olduğunun yazılı belgesi demeli.

Dava Açılan Polis İçin Avukat Tuma ve Ücret Ödeme Hakkındaki Yönetmelik, yüz kızartıcı (tete oluşturmak, kaçakçılık, rüşvet, zimmet, tecavüz ve dolandırıcılık gibi) suç işleyen polislerin avukat ücretlerinin ödenmeyeceği belirtilmesine karşın, "İşkence" suçu görev kapsamında değerlendirdiği için işkenceci polislerin avukat ücretlerinin devlet tarafından ödendiği ortaya çıktı.

Yani yüzlerce işkence davasında karşımıza çıkan İlhami Yelekçiler bizim paramızı kasasına atarken, bizim işkence görmezmin haklılığını anlatıyordu.

Üstelik, İzmir Barosu İşkenceyi Önleme Komisyonu'ndan Nalan Erkem'in açıklamasına göre:

"İşkenceci polislerin avukatlarına, diğer kamu personeli ve vatandaşlar için belirlenen asgari ücret tarifesinin 20 katı daha fazla ödeniyor. Terörle Mücadele Kanunu kapsamında görev yapan polislere ise sınırsız miktarda avukatlık ücret hakkı tanınıyor." (Cumhuriyet 19 Ağustos)

Bir; devletin tanımına göre, işkence yüz kızartıcı suç değil, görev gereği işlenen suçlar ara-

sında yer alıyor.

İki, işkenceci, devlet tarafından resmi belge ile sahipleniliyor, savunuluyor, eskaza ceza almaması için "sınırsız kaynak" hizmetlerine sunuluyor.

İşkenceyi önleme adına yapılan tartışmaları ve katliam bakanı Sami Türk tarafından bulunan ve Susurluk hamisi Cemil Çiçek tarafından da savunulan dahiya- ne çözümü hatırlayalım;

"AİHM'de açılan işkence davalarında parayı polise ödetirsek işkence olayları önemli ölçüde azalır" deniliyordu.

Sahtekarlığı, riyakarlığı görüyor musunuz; bir yandan işkenceye karşı olma oyunu oynuyorlar, öte yandan işkenceciye sınırsız kaynakla avukat tutuyorlar.

AKP iktidarının, İçişleri Bakanlığı'nın eminiz bu yönetmelikten hiç haberleri yoktur. Onlar işkenceye "sıfır tolerans" tanıdıkları için, bunu da görmezden gelmeyi tercih edeceklerdir. Riyakarlık her alanda siyasetlerinin temelini oluşturduğu için de ahlaki, hukuki, siyasi bir rahatsızlıkları da olmaz nasılsa.

Daha bu tür belgelerde işkencenin nasıl sahiplenildiğinin örnekleri çoktur, ama açıklamazlar, fiili olarak uygulamaya devam ederler. Kaldı ki, sözkonusu yasa, olay basına yansıdığı için değiştirilebilir de, ama bu devletin zihniyetinin açık bir şekilde belgelenmesi gerçeğini değiştirmez. Ve işkenceci korunmaya devam eder.

Başbakanın koruma müdürü tescilli bir işkenceci iken, AKP'den farklı bir şey bekleyenler de daha çok bekler.

F Tipinde Bir 'İntihar' Daha

Sincan ve Kandıra F tiplerindeki intiharların ardından Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ndeki tutuklulardan **Selamettin Yılmaz'ın "intihar ederek öldüğü"** açıklandı.

Tekirdağ F Tipi'nde yaptıkları incelemelerin sonuçlarını açıklayan İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, sorunun tecrit olduğunun altını çizerken, komisyon üyesi Ümit Efe, bakanlığa intiharı sordukları mektupları gönderirken yaptığı açıklamada şöyle dedi:

"İntihar ederek öldüğü belirtilen Selamettin Yılmaz adlı adli tutuklunun uzun süre tecrite maruz kaldığını öğrendik. Bu gerçek karşısında Yılmaz'ın ölümünün tecrit işkencesinden meydana gelmiş olma olasılığı biz insan hakları savunucuları için ciddi bir şüphe konusudur. Bu yüzden Adalet Bakanlığı'na, bu ve diğer intihar olaylarının nedenlerini, Tekirdağ F Tipi Cezaevi'ndeki işkence iddialarını araştırmaya ve önlemeye, üç yıla yakındır cezaevlerinde süren tecriti sona erdirmeye ve ölümlerin durdurulması için çaba göstermeye çağırıyoruz."

Konuya ilişkin Adalet Bakanlığı'ndan hiçbir açıklama yapılmaması, intihara basında yer verilmemesi, tecrit politikasının iktidar-medya işbirliği ile, koyu bir sansür uygulaması ile sürdürülmesinin bir örneğidir. **Tecriti, ölümleri görmezden gelen iktidar yaşanan bütün ölümlerin, işkencelerin sorumlusudur.**

17 Ağustos'tan 4 yıl sonra:

“Bir arpa boyu yol gidemedik...”

Saatler 03.02'yi gösterirken, Gölcük Barbaros Hayrettin Lisesi bahçesinden onlarca beyaz balon yükseldi göğe. 4 yıl önce, aynı saatlerde enkazın altında kalan 52 öğrenci ve 5 öğretmenin adları yazılıydı balonlarda. Balonlar göğe yükselirken, gözyaşları düşüyordu toprağın üstüne.

Anma törenleri sadece Gölcük'te değildi o gece. Kocaeli'de, Adapazarı'nda, Yalova'da, Eskişehir'de de 17 Ağustos Depremi'nde kaybedilenler için çeşitli anma törenleri düzenlendi. Yalova'da Deprem Anıtı önünde toplanan 5 bin kişi, gözyaşlarıyla ıslattıkları çiçekleri bıraktılar anıta. Acının ağırlığı vardı törenlerde. Öfke hala acının arkasında, gününü beklemekte.

Beklenecek bir şey de yoktu aslında.

Dört yıl geçti üzerinden katliamın. Dört suçlu bile cezalandırılmadı. Yeni bir katliamı önlemek için yapılanlar ise, devde kulak bile değil.

TÜBİTAK Marmara Araştırma Merkezi Başkanı Prof. Naci Görür, 17 Ağustos'un dördüncü yılında açıkladı: “Bir arpa boyu yol gidemedik... Deprem öncesine yönelik hiçbir şey yapılmıyor. Depremden sonra insanları kurtarmak için projeler hazırlanıyor.”

Bu sonuç, oligarşinin düzeninin insana verdiği değerin resmidir.

Ölümleri engellemek için değil de, daha kolay ve ucuz olanı, ölümleri kaldırmak için hazırlık yapıyorlar. O “hazırlıklar”ın da yarın üstümüze enkaz çöktüğünde, “nerede bu devlet?” sorusuna cevap olmayacağını onyılların tecrübesinden biliyoruz. Ölümlerimizi sayacaklar yine ve saydıklarını yine gizleyecekler.

Önlem yok, yatırım yok, ödenek yok; ama... ŞOV DEVAM EDİYOR!

17 Ağustos yıldönümü “etkinlikleri”nden biri de, AKP Hükümeti'nin Sakarya'da toplanmasıydı. İktidar koltuğuna oturalı neredeyse bir yılını doldurmak üzere olan hükümet, deprem meselesini yeni hatırlıyordu!

Sakarya Demiryol-İş Sendikası'nda yapılan Bakanlar Kurulu toplantısının ardından Tayyip Erdoğan açıklıyor: *Deprem üst kurulu oluşturulacak-mış!* 4 yıl sonra mı aklınıza geliyor?

Yoksa “yıldönümü” vesilesiyle hatırladınız da, yarın zaten bunu da unutacak mısınız?

Aylardır iktidardalar; ama vergi affı çıkarılmaktan, tesettür defilelerini izlemekten, IMF ta-

limatlarının peşinde koşturmaktan, düğün dernekten depremzedeye sıra mı gelir?

Şimdi sıra geldi mi sanıyorsunuz?

Hayır, sadece “şov sırası” geldi.

Farklı yerlere ve tarihlere göre planlanmış milliyetçilik, halkçılık, dincilik şovları devam ediyor. Erzurum Kongresi'nin yıldönümünde Erzurum'da toplandılar; bakın ne kadar da “Kuvayı Milliyeci”ydiler, ne kadar da “ulusalcı”ydılar! 17 Ağustos'ta Sakarya'da! Bakın ne kadar da halkı düşünüyorlar! 30 Ağustos “Zafer” Bayramı'nda nerede, **Dumlupınar**'da mı toplanacaklar bakalım? Bakalım yeni şov sahnesi nerede kurulacak?

Laf bol; taleplere somut karşılık yok!

Tayyip Erdoğan'ın Sakarya şovu sırasında deprem bölgesindeki KESK üyesi memurlar, taleplerini dile getirdikleri bir protesto eylemi yaptılar.

Hükümete taleplerini iletmek için, toplantı yapılan sendika binasına doğru yürümek isteyen KESK'liler, polis saldırısıyla durduruldu. Memurlar, polis kuşatması altında yapabildikleri açıklamalarını.

Ne istiyordu KESK'liler?

- Depremden bu yana kapalı olan zirai donatım ve şeker fabrikalarının açılmasını istiyorlardı.

- Depremde zarar gören kamu çalışanlarının nemalarının bir defada ödenmesini istiyorlardı.



Depremzede memurların haklı, meşru ve acil talepleri vardı yani istenen.

Peki Tayyip ve AKP'li bakanlar, oraya depremzedelerin sorunlarını çözmek için gelmemişler miydi? **Şovla gerçeğin farkı** işte burada ortaya çıktı. Depremzede memurların haklı taleplerini copla karşılayanlar, neyi çözebilir?

Uzanlar'ı Yaratan Çark Dönüyor

- AKP şimdi yenilerini yaratıyor -

Uzan operasyonu, Kemal, Hakan ve Yavuz Uzanlar'ın gözaltı kararlarıyla, basılan villalar, el konulan bankalar, ortaya çıkan katrilyonluk yolsuzluklar, usulsüz kredilerle sürüyor.

Peki kimdir şu Uzanlar? Yalan ve demagojiyi ustalıklarla kullanarak son seçimdeki siyasi çıkışıyla mı farkına varıldı?

Uzanlar'a "Yürü Ya Kulum" Diyen Sömürü Düzeni

1980'e kadar Yeni İstanbul Gazetesi dışında sermaye kesimi içinde bir varlığı duyulmayan Uzanlar, 12 Eylül cuntasının ardından "yürü ya kulum" denilenlerin başında geliyor. Bu tarihten itibaren İmar Bankası ile finans sektörüne giren Uzanlar hızla gelişmeye başladı. Adabank'ın ardından özel televizyonlar furyasının öncülüğünü yaparak Star'la medya alanına ağırlığını koydu. Medya-siyaset-sermaye ilişkisini ustaca kullanarak her iktidar döneminde aldığı devlet ihaleleri ile, mafya yöntemleri de kullanarak büyümeyi sürdürdü. 1992-93 yılları arasındaki özelleştirme yağmasından en büyük pastayı kaparlardan biriydi. Halka ait 8 KİT'i satın aldı. 6 yatı, dört özel uçağı, iki helikopteri, Amerika'da beş dairesi, boğazda villaları ve bir adet adası ile bir avuç sömürücü sınıfın nasıl yaşadığının prototiplerinden birini oluşturdu.

Finans, telekomünikasyon, bilişim, medya, inşaat, enerji, Ticaret ve spor sektöründe faaliyet gösteren onlarca şirketi bulunan Uzanlar için, tıpkı diğer tekeller gibi "çalışıp kazandığı... aklını kullandığı" propagandaları yapıyordu düne kadar.

Özal'dan bu yana bütün iktidarlara arasını iyi tutan, özellikle Demirel döneminde devlet

olanaklarını sonuna kadar tepe tepe kullanan Uzanlar durup dururken ortaya çıkmadı. Bugün nasıl Sabancılar, Albayraklar, Ülkerler, Kombas-sanlar AKP tarafından beslenip büyütülüyorsa, onu da bu sistem, Demireller büyüttü.

Uzanlar'ın gelişim sürecine bakıldığında, liberalizmin Özal eliyle geliştirildiği sürecin ürünü olduğu görülür. Emekçi haklarına yönelik en büyük saldırıların yaşandığı bu süreç aynı zamanda, bugün AKP tarafından en azgın şekilde sürdürülen özelleştirme politikalarının da hız kazandığı süreçtir. Burjuva siyasetin sermaye, medya ilişkisinde sınırların aşıldığı, "çağ atlıyoruz" diye diye soygunun kutsandığı bir sürecin ürünüdür Uzan Ailesi.

Uzan Operasyonu'nun Nedenleri

Uzanlar'a yönelik operasyonun AKP'nin yolsuzlukların üzerine gitme vb. demagojileri ile açıklanması seçim propaganda malzemesinden öteye gidemez ve balonu kısa sürede söner. Peki nedir operasyonun arka planında yatan nedenler?

1- Uzan, 1960'lardan bu yana emperyalist tekellerle işbirliği içinde gelişen tekellerle çatışma halindedir. Başta Sabancı olmak üzere TÜSİAD, Uzan'ın kendi pazar alanlarına el uzatmasından, hele gücünü siyasi alana dökerek geleceğini tehdit etmesinden rahatsızdır. Yani operasyonun birinci yanı, oligarşi içi çelişkiler ve güç çatışmalarıdır.

2- Yine işbirlikçi tekellerin isteğine paralel olarak, operasyon esas olarak IMF'nin operasyonudur. Siyasi propagandanın ötesine gitmeyeceği, halkın oyunu çalmanın demagojisi olduğu bilirse de Cem Uzan'ın IMF karşıtı söylemi,

Uzan operasyonu oligarşi içi çatışmaların ürünüdür. AKP, bir yandan Uzan operasyonunu siyasi ranta dönüştürmeye çalışırken, öte yandan Uzan'ı yaratan sistemin çarklarında yeni Uzanlar'ı yaratıyor. "Her şeyi babalar gibi satan" AKP'nin yarattığı Uzanlar'ı da yarın bir başka iktidar masaya yatırıp "operasyonlar" yapacaktır.



emperyalizmin siyaseti ve ekonomiyi yeniden dizayn etme programına ters düşmektedir. IMF çıkarttığı yasalarla, iktidarlara verdiği talimatlarla kapitalist sistemi restore etmek istemektedir. Bunun anlamı soygun ve sömürü azgın şekilde sürecek, ama pastadan pay alanlar sadece emperyalist tekeller ve onların işbirlikçileri olacak. Bu çarkın dışında kalanlar ya tasfiye olacak ya da küçülecek. Hürriyet yazarı Enis Berberoğlu'nun belirttiği gibi;

"Uzan Ailesi'ni ne içinde yetiştiği medya-siyaset-ticaret bataklığı boğdu, ne de AKP rekabetti. Uzan'ın hakkında IMF yasaları geldi.

Kavganın taraflarını bu eksene göre tarif edersek; Cem Uzan, IMF'ye de, küreselleşmeye de karşı, yediği dayak bu yüzden." (6 Temmuz 2003 Hürriyet)

3- Bir diğer etken ise, AKP'nin bu oyundaki rolüdür. İşbirlikçi tekeller ve IMF ile, Genç Parti'yi iktidarını tehdit eden bir alternatif olarak görmesi nedeniyle Uzanlar'ın tasfiyesi noktasında çıkarları çakışmaktadır.

Uzanlar'ın elbette büyük yolsuzlukların, soygunların altında imzası vardır. Değirmenin suyu, halkın alınteridir, kanıdır, canıdır, kapitalist sömürü çarkıdır. Ancak AKP'nin, yolsuzlukla mücadeleyle hiçbir ilgisi yoktur. Çarkın aynı hızla dönmeye devam etmesinden son derece memnundur. Mesele katrilyonların kimin kasasına akacağındadır. Hortumun, soygun kanallarının ucu AKP'den yana döndükçe ülkeyi "babalar gibi satmakta" azgınlaşmaktadırlar.

Çark Dönüyor, Yeni Uzanlar'ı İzlemeye Devam Edin!

Kapitalizmin sınırsız sömürü ve soyguna dayanan çarkları dönmeye devam ettikçe de, yeni Uzanlar'ın yaratılması kaçınılmazdır.

AKP, bir yandan Uzan operasyonunu siyasi ranta dönüştürmeye çalışırken, öte yandan Uzan'ı yaratan sistemin çarklarında yeni Uzanlar yaratıyor. "Her şeyi babalar gibi satan" AKP'nin yarattığı Uzanlar'ı da yarın bir başka iktidar masaya yatırıp "operasyonlar" yapacaktır.

Albayraklar'a peşkeş çekilen fabrikalar, Cüneyt Zapsular'ın kasalarına aktarılan fındık üreçisinin alınteri, Kombassanlar, Arialar'ın kurtarılması, orman vasfını yitirmiş araziler hakkında yasa, yeni ihale kanunları, başbakanın reklamını yaptığı Ülkerler ve daha onlarca örnek yeni Uzanlar'ı yaratmaktadır.

İşte küçük ama zihniyeti yansıtan bir örnek:

Adapazarı'nda ColaTurka fabrikası açmaya

giden Tayyip Erdoğan'ı karşılayanlar arasında "Şeker Fabrikasını İstiyoruz" pankartı ile Adapazarı Pancar Ekicileri Kooperatifi de vardır. Üreticilerin oluşturduğu bu Kooperatif, bir süre önce IMF'nin şeker üretimini tasfiye kararı uyarınca "zarar ediyor" denilerek kapatılan şeker fabrikasını almak ve işletmek istemektedir. Erdoğan üreticilere dönüp tebessüm ederek, "ColaTurka da isterse ne yapacaksınız..." der ve kooperatif yetkilileri ile görüşmeyi dahi kabul etmez.

Açıkça, ben ülke kaynaklarını önce yandaşlarıma peşkeş çekeceğim denilmektedir. Özallar, Mesut Yılmazlar, Ecevitler, Hüsamettin Özkan'lar da böyle büyüttüler Uzan Ailesi'ni.



Yoktur Farkları!

Uzanlar operasyonunun bir boyutunda da Doğan Medya bulunmaktadır. Halkın haber alma hakkı ile ilgisi olmadığı açık olan manşet haberlerle, tetikçi köşe yazarlarının yazıları ile sürdürülen savaş, medya tekelleri arasındaki çatışmadan ibarettir. Bu çatışmada halkın hiçbir çıkarı yoktur. Haklısı, haksız olmayan, her ikisi de soygun ve sömürü düzeninin temsilcisi olan medya tekellerinin savaşında Doğan medya rakiplerini yok etmeye çalışıyor.

AKP iktidarına sınırsız bir destek sunan, hiçbir konuda tek bir muhalefet bile yapmayan Doğan Medya'nın tv ve gazeteleri sadece Uzanlarla çatışmıyor, aynı zamanda Sabah Grubu'nun sahipleri Turgay Ciner ve Dinç Bilgin'e karşı da savaşıyor.

Amerikancılıkta hiçbir farkları bulunmayanlar, kim daha Amerikancı yarışına giren işbirlikçiler birbirlerinin kirli çamaşırlarını döktüler. Tercüman'ın eski sahibi Kemal Ilıcak'ın hayatına malolan İLK SAN arazisinin Formula 1 yarışları bahane edilerek hortumlandığı, Sabah'ın sahiplerinin devlete borçlarını ödememek için Sabah'ı resmen kaçırdıkları, gazete yayın yönetmenlerinin iktidarla sahipleri adına kulis faaliyetleri sürdürdüğü vb. kendi aralarındaki çıkar çatışmalarını halkın gündemiymiş gibi manşetlere, köşe yazılarına taşıyanların gündeminde halkın sorunları yoktur.

Elbette bu çatışmadan halkın bir çıkarı vardır; onlar çatıştıkça gizlenen, düne kadar birbirlerini idare ettikleri kirli çamaşırları ortaya saçıldıkça, Amerikancıların, devrimcilere saldıranların kimler oldukları da daha iyi anlaşılıyor. Soygun, yolsuzluk, çıkar ve katliam alkışçılığı ortak yanlarıdır. Hiçbirinin ötekisinden farkı yoktur.

İŞKENCE HER YERDE

Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde bulunan 15 yaşındaki Ertan Basiç'in uğradığı işkenceyle ilgili ailesi ve TAYAD'lılar basın açıklaması yaptı. Ertan Basiç'in annesi Cevahir Basiç; "Oğlumun sağ kaşta yara, sağ gözaltında ise gözle görülür morluklar vardı. Oğlum B-6 koğuşunda yatmakta. Bu koğuşun mümessili tarafından dövülmüş ve tehdit altındadır. Ayrıca oğlumun para, ayakkabı ve giysilerini gasp etmişler. Oğlumun bir an önce hastaneye götürülüp tedavi ettirilmesini istiyorum" dedi.

TAYAD adına açıklama yapan başkan yardımcısı Ünzile Aras ise "Ertan Basiç'in suçu ne olursa olsun 15 yaşında bir çocuk. Adli tutuklular örgütsüz oldukları için aralarında bir dayanışma yoktur. En ufak bir hak arayışında işkence ve baskı ile sindirilir. Bazen bu işkence ölümle bile sonuçlanır. Ama ya intihar etmiş olur ya da kafasını bir yere çarpış olur. Sözde ıslah edilmeye çalışılan bu çocuklar bütün yaşamları karartılmış, hiçbir beklentisi olmayan insanlara dönüşerek aramıza gönderiliyorlar" dedi.

Ailesi ve TAYAD'lıların konuşmasından sonra 15 kişinin katıldığı açıklama sona erdi.

AMERİKA İÇİN ÖLMEME DEVAM MI EDECEĞİZ

Tarih 20 Ekim 1950. ABD Kendi çıkarları için Kore'ye saldırıyor. Ve Türkiye Cumhuriyeti'nin o dönemki başbakanı Adnan Menderes emperyalizmle bütünleşmenin, yaranmanın en iyi yolunun "onlar yerine ölmek" olduğunu keşfetmişti ve Türk askerini para karşılığında kiralamıştı Amerika'ya. O günlerde "dünyanın en ucuz askeri 23 sentlik asker" deniyordu Türk askerine.

Menderes'in bu işbirlikçiliğini, 53 yıl önce kilometrelerce uzakta Türkiye'nin ulusal çıkarlarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir savaşta yüzlerce gencimizin ölmesine neden oldu. Aynı zihniyet 2 Ocak 1993'te Somali'de, 4 Ağustos 1993'te Bosna-Hersek'te, 16 Nisan 1997'de Arnavutluk'ta, Mart 1999'da Kosova'da, Makedonya'da, Şubat 2002'de Afganistan'da kendini gösterdi.

Bugün Amerika Irak'ta!.. Amerikan tekellerinin çıkarları için Irak işgal edildi. İşbirlikçi AKP hükümeti ve tekeller Irak'taki pastadan pay kapmak için "ulusal çıkarlarımız için gereklidir" diyerek Türk askerini Amerika'ya peşkeş çekmeye çalışıyorlar. Bugün "ulusal çıkarlarımızdan" bahsedenler daha dün 11 Türk subayının kafasına çuval geçirilip ulusal onurumuz Amerika tarafından ayaklar altına alınırken neredeydi? Kaldı ki Türkiye'nin ulusal çıkarları kardeş Irak halkının ve kanı üzerine kurulu bugün.

Kanımızı satıyorlar. Ölen yoksul halk çocukları olacak.

Düşünün! Irak'ta Amerikan askeri öldüğünde ne hissediyorsunuz, bir Iraklı öldüğünde ne hissediyorsunuz ve yarın bizim gençlerimiz orada öldüğünde ne hissedeceksiniz.

Irak'ın işgal edilmesine Irak halkının katledilmesine göz yummayalım, ortak olmayalım. Gençlerimizin Amerikan askeri olmasına izin vermeyelim.

**SAMSUN TEMEL HAKLAR VE
ÖZGÜRLÜKLER DERNEĞİ**

Eğitim Sen: "Kayıt Harcı Ödemeyin!"

Kayıtların başlaması nedeniyle bir basın toplantısı düzenleyen Eğitim-Sen Genel Başkanı Alaaddin Dinçer, paralı eğitimi ve kayıt parası soygununu eleştirdi.

"Eğitim, kamusal bir hak olmaktan çıkıp, parası olanlardan yana ayrıcalıklı bir konuma getirilmiştir" diyen Dinçer, aynı politikanın sağlıkta da uygulandığını belirtti.

Kayıt parasını haraç olarak niteleyen Dinçer, "Veliler yolunacak kaz, öğretmenler de tahsil-dar değildir. Kayıt 'haraçları' milyonluk rakamlardan, milyarlara çıkmış bulunmaktadır. Parası olmayan ve para vermek istemeyen velilerin çocuklarının kaydı yapılmak istenmemekte, binbir türlü zorluklar çıkarılmaktadır. Veliler; Kayıt parasının ve alınan eğitim katkı payının hiçbir yasal dayanağı yoktur. Kayıtlar, örgütümüzün temsilcilikleri ve şubeleri tarafından yakından izlenecek, velilere gerekli yardımlar sağlanacaktır." dedi.

“Dünya sorunları karşısında felsefe” kongresi YÜZÜNÜZÜ MARKSİZME DÖNMEDEN ÇÖZEMEZSİNİZ!

21. Dünya Felsefe Kongresi 83 ülkeden 1600 felsefecinin katılımı ile İstanbul’da yapıldı. Giriş ücretinin 200 dolar olmasından da anlaşılacağı gibi, seçkinlerin felsefe kongresinin konusu “dünya sorunları karşısında felsefe” idi. Bu başlık altında değişik konularda 40 oturum yapıldı.

Ağırlıklı olarak Amerikan politikalarının çeşitli yönleriyle sorgulanmasına tanık olundu. Bu bir yanıla olumluluktu. Ancak bu sorgulamanın “alternatifi ne?” sorusuna verilen cevaplarda, yine ağırlıklı olarak liberalizmin sınırlarının aşılammış olması, baştan sorgulamayı etkisizleştiren bir işlev gördü.

Çeşitli kavramlarla ifade edilmiş olsa da, en sorgulayıcı boyutta önerilenin, ABD hegemonyasının törpülediği bir BM’ciliğe denk düşmesi, dünya düzeninin sorgulanması adına ehlileştirilmiş küreselleşmenin parlatılması, Bill Gates’den farklı olan nedir, felsefecinin görevi Bill Gates’lerin düşünsel temelini oluşturmak mıydı sorularını gündeme getirdi.

Avrupa’nın “yüzyılın felsefecisi” ilan ettiği Alman Jürgen Habermaslar’ın, Amerikalı siyaset felsefecisi Seyla Benhabibler’in burjuva felsefesini kutsadıkları kongrenin ne dünyanın açlık, halkların yaşadığı zulüm sorununa verecek ciddi, tutarlı cevapları vardı, ne de gerçeklerin özünü dokunabilecek bağımsızlıkları.

Bilim insanının tam da bugün muhalif kimliği ile emperyalizmin karşısına dikilmesi, işgalin, katliamcılığın felsefesini tartışması, sorunların kaynağı kapitalist sistemin alternatifinin olduğu nu haykırması gerektiği açıkken, böyle olmadı.

Emperyalist sistemin ekonomik, siyasal, ide-

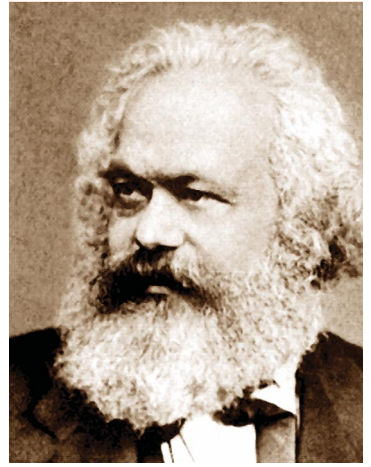
olojik, ahlaki temellerini sorgulamadaki yüzeyselliğinin kaynağı da buradaydı. Sorunların kaynağının, ister adına YDD deyin, ister küreselleşme deyin, isterse başka bir şey, kapitalizm olduğu hayırhah bir tavırla dile getiriliyor olsa da, Marksizm’in üzerinden atlanarak felsefenin tartışıldığı yerde bu sonuç kaçınılmazdır.

Tartışmalar ve en genelde dünyadaki durum, mevcut dünya düzeninden memnuniyetsizliğin ifadeleriyle doludur. Dünyaya yön verecek tek ideoloji ise tartışmasız olarak Marksizm-Leninizm’dir. İstenildiği kadar mezarı kazılsın bu gerçek değiştirilemiyor. Bu kongre aynı zamanda bu gerçeğin bir kez daha görüldüğü zemin oldu. Dünyayı açıklamaya girişenlerin, Marksist felsefeden utangaçça da olsa yararlanmamaları düşünülemezdi, öyle de oldu bir çok konuşmacıda.

Marksizm’in gücü de buradadır. Soyut değil, hayatın içindedir. Hayatın sorunlarına, bilimsel olduğu gibi halkların cephesinden cevaplar bulur. Bu nedenle **“daha adil, daha demokratik bir dünya”** üzerine kafa yoranlar, onun gösterdiği yoldan yürümek zorundadırlar. Bu gerçek, burjuvazinin göstermek istediği gibi, Marksizm’in, konjonktürel, bir döneme özgü olmadığını da yeniden ispatıdır.

Kavramların içeriğinin boşaltıldığı yeni dünya düzeninde, düşünce üretimi adına gevezeliğin adına felsefe denilemez. Halkları köleleştirmenin, beyinlerini yok etmenin, solcusunu sol olmaktan çıkartıp “uluslararası standartları” savundurma noktasına getirmenin ideologluğunu yapanlara da felsefeci adı verilemez. Devrimlerin mümkün olmadığının, en fazla yapılacak olanın emperyalizmi iyileştirmek olduğunun propagandaları değişik kılıflar altında bu “felsefeciler” tarafından yapılmaktadır.

Halklar bu “felsefeciler”in üretip emperyalist propaganda makinalarına hediye ettiği yalanlara kulaklarını tıkadıklarında, emperyalizmin dünya düzenine boyun eğmek zorunda olmadığı da görülecektir.



**Dünyayı açıklamaya,
çözümleri
göstermeye
devam ediyor...**

Sponsoru Kim?

Felsefe Kongresi’nin resmi organizasyonunu VASCO şirketi yaptı. Sahibi, Dr. Yusuf Örnek. Magic Life Grubu bünyesindeki seyahat acentesi VASCO’nun Genel Müdürü ve aynı zamanda Antalya Sanayici ve İşadamları Derneği üyesi olan Örnek bir felsefe doçenti. Ama 1987’de “bilimle” ilgilenmeyi bırakıp, turizm şirketini kurdu.

Sponsoru bir kapitalist patron olan felsefe kapitalizmi nasıl sorgulasın. Ama hakkını yemeyelim, patronun felsefe ile en azından ilişkisi var! Ya Sabancı olsaydı!

“Biz De Size F Tiplerindeki Direnişin Felsefesini Anlatmaya Geldik”

Felsefe Kongresi'nin son günü (17 Ağustos) TAYAD'lı Aileler'in eylemine sahne oldu.

Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik 'in de katıldığı kapanış konuşması sırasında “Stop To Isolation Stop To Death-Tecriti Ve Ölümleri Durdurun” pankartı açan iki TAYAD'lı, hapishanelerde 3 yıldır yaşanan direnişi anlatan konuşmalar yaptılar, Amerikan işgalini protesto eden sloganlar attılar. Düşünceden, özgürlüklerden sözedildiği kongrede TAYAD'lıların yakapaça dışarı çıkarılması iki yüzlülüğü ortaya sererken, bu tabloya tepki gösteren felsefeciler de oldu.

Bir grup felsefeci alkışlarla durumu protesto ederken, Çin adına katılan ABD'li felsefeci Dani-

el Smith ise önce, yalınayak yürüyerek TAYAD'lıların tartaklanmasını protesto etti, ardından da İngilizce olarak hemen orada yazdığı, “**Komünist Türk eylemcileri neden kongreden dışarı atıldılar**” yazılı döviz açtı.

Oligarşinin güvenlik görevlileri ona da tahammül edemeyerek, Smith'i de dışarı çıkarırken, aralarında Türkiye'den namuslu felsefecilerin de bulunduğu bir grup bilim insanı protesto ederek salonu terk etti.

Salonun girişinde bir basın açıklaması yapan TAYAD'lılar,

“Demokrasinin, insan haklarının, açlığın ve yoksulluğun ele alındığı bu toplantılarda biz de konuşmak istiyoruz. Çünkü anlattığınız hak ihlallerini ve anti-demokratik uygulamaları biz dünyanın Türkiye'sinde yaşıyoruz. Bu yüzden biz olmadan, felsefe tartışmaları olmaz. Çünkü bu ülkede en ağır hak ihlallerine biz maruz kaldık. 3 yıldır 107 yakınımız yaşamını yitirdi, 500'ü sakat kaldı. Hala F tiplerinde binlerce insan tecrit işkencesi altında. Kendileri gibi düşünmemizi istiyorlar. Düşüncelerimizden dolayı tecrit edildik, katledildik, kaybedildik işkenceli sorgulardan geçip tutuklandık” dedikten sonra kongreye katılanlara, “**EMPERYALİZMİN HÜCRELERİ VE HÜCRELERDE EMPERYALİZME KARŞI DİRENİŞ: Hücre Duvarları Emperyalizmin Ördüğü Duvarlardır; Hücre Duvarlarını Yıkma İçin Mücadele AB, ABD Emperyalizmine ve İşbirlikçilerine Karşı Mücadeledir**” başlıklı bir yazılı açıklama dağıttılar ve katliamı, direniş sürecini anlattılar.

Kuçuradi'ye Açık Mektup

Kongrenin düzenleyicisi Türk Felsefe Kurumu Başkanı İonna Kuçuradi, TAYAD'lıların eyleminin ardından, “**İnsanlarımızın tüm acılarını anlıyoruz. Ancak onlar bazı şeyleri karıştırıyorlar. Ben bir insan hakları savunucusuyum. Ama burada yapılanlar yanlış. Bazı şeyleri politize ederek işimizi daha da zorlaştırıyorlar. Hepinizden özür diliyorum.**” dedi.

Sayın Kuçuradi;

Biz özür dilenecek hiçbir şey yapmadık, ancak belirtelim ki, bu ülkede düşünceden, bilimden yana olması gereken bir felsefecinin sığılğından, apolitikliğinden, gerçeklerden kaçmasından dolayı utandık bu sözlerinizi okuyunca.

Siyasetten soyutlanmış felsefe nasıl olmazsa, zulüm politikaları ve sonuçları da felsefeden soyutlanamaz. Orada o pankart açılmadan, “**benim ülkemde hapishanelerden 107 tabut çıktı**” diye sizin gündeme getirmeniz gerekmez miydi böyle bir sorunu? Kadınlarımızı diri diri yakan vahşetin felsefesini tartışmanız, Amerika'nın tüm dünyaya reva gördüğünü, oligarşinin halkımıza reva gördüğünü, “ya benden yanasın, ya terörden” dayatmasının ülkemizin her yanında örneklerinin yaşandığını anlatmak felsefecilerimizin görevi değil miydi?

3 yıldır bu ülkede eşi benzeri görülmedik bir zulüm ve direniş yaşanıyor. Hiçbir felsefecinin sesini duymadık bugüne kadar. Sizin için düşündürücü bir tablo değil mi? Yaşadığınız ülkenin gerçeklerine sırtınızı dönerek kürsülerde mi yapıyor felsefe?

Yüzünüzü gerçeklere dönerek bilimin onuruna sahip çıkmaya çağırıyoruz tüm felsefecilerimizi...



TAYAD'lıların susmayan sesi felsefe kongresinde: “Tecriti ve ölümleri durdurun”

TAYAD'lı Naime Kara Anlatıyor: Kuçuradi Bizi Yüreğiyle Değil Kulağıyla Dinliyordu

Felsefe Kongresi'nde konuşturulmayan TAYAD'lı Aileler'den NAİME KARA'nın Felsefe Kongresi'ne gönderdiği metni kısaltarak yayınlıyoruz.

Felsefe Kongresi'ni basından öğrendik. Açılışı Cumhurbaşkanı Sezer yapmış eşitlik, özgürlük, demokrasi, insan hakları için felsefenin önemini belirtmiş, Türkiye Felsefe Kurumu Başkanı Prof. İonna Kuçuradi ise konuşmasında **"İnsan hakları başka güzel şeylerin yanına konulacak birşey değil en önemli gerekliliktir"** demişti.

Tüm dünya problemlerinin tartışıldığı, sorunlara çözüm, alternatif amacıyla yapılan bu kongreye biz TAYAD'lı Aileler de katılmaya karar verdik. Bir grup TAYAD'lı dinleyici olarak girdik. Konuşmalar İngilizce olduğundan Türkçe açıklama yapılmasını bekledik. Oturuma ara verildi. Biz içeri girerken bir grup basın da bizimle içeri girmişti. O nedenle salonda herkesin dikkatini çekmiştik. Salon görevlisi yanımıza geldi. Sorunumuzu sordu anlattık. Prof. İonna Kuçuradi ile görüştük. Kendisine TAYAD'lı olduğumuzu, bu ülke halkı olarak onlarca sorunumuz olduğunu, en öncelikli sorunumuzun F tipi hapisaneler, tecrit, insan hakları ihlallerini, insanlık dışı uygulamaları, 107 insanın yaşamını yitirdiğini 500 insanın sakat kaldığını, 4 intihar yaşandığını... Bunları anlatmak, alternatif aramak için orada olduğumuzu ifade ettik.

Prof. Kuçuradi bizi dinledi. *'Ama sizlere yardımcı olamayacağım, bu konu politik. İnsan hakları ihlallerine ben de karşıyım'* dedi. Kendisine bilgi belge götürürsek değerlendirip araştıracağını söyleyince, biz de kendisine, kongrede insan hakları, felsefe tartışırken anlattıklarımız bundan bağımsız düşünülemez diyerek basına açıklama yapmaya karar verdik. Yapmaya çalışırken görevliler engel olmaya çalıştı.

Bu arada Prof. Kuçuradi beni misafir katılımcı olarak kabul etti. Bir problem yaratmamamızı rica etti. Oysa biz oraya problem yaratmaya değil, sorunumuzu anlatıp tartıştırmak, AB ülkelerinden gelen felsefecilerin düşüncelerini öğrenmek, sesimizi duyurmak için gitmiştik. En doğal talebimizdi. Kuçuradi'nin davranışı bizleri şaşırtmıştı...

Biz ana, baba, eş, kardeş tutuklu ailelerinin neler yaşadığını tahmin bile edemiyordu. Bir an bizim yerimizde kendisi olsa ne düşünürdü? Bir anenin soru sorması, feryadının duyulması onu neden rahatsız etmişti? Bir prof. felsefeci, insan hakları savunucusu için yaşadıklarımız bir problem

değil miydi? O halde bu kongrenin anlamı ne idi? *"Ölüm orucundakiler ölmesin beslensinler, yaşam kutsaldır, ben üzülüyorum, yaşamı seçsinler"* demesinin de bir anlamı yoktu. Şunu anladım ki; profesörle aynı göğün altında ama ayrı dünyalarda yaşıyor gibiydik. Biz kulaktan dinliyordu ama yürekte değil...

Bu duygular içerisinde salona girdim. Diğer ailelerimiz geri döndü. 4 günlük bir kongre katılım süreci başlamış oldu. Görevlilerden bilgi aldım. Tüm konuşmalar tartışmalar İngilizce idi. Türkçe çeviri yoktu. O nedenle katılımcı olmam birşey ifade etmiyordu... O arada bir grup ailemiz oraya gelmiş. Görevli onları içeriye almamış... Aileler geri döndü. Bülent Solgun ve Feridun Osmanağaoğlu ücreti ödeyip girdiler. Kapanış için bakan gelecekti. Ben ve diğer arkadaşlar göz hapsine alındık. Ben Türkçe sorularını soracağım. İngilizce çeviri olacak diye bekliyorum. Öyle ya kaç gündür dil sorunu yüzünden ne sıkıntılar çekmiştim. İngilizce okuma öğrenmeye bile çalışmışım, çare çözüm buluruz diye. Saat 4 sıraları salon hareketlendi.

Etrafımız sivil korumalarla çevrildi, mikrafonumu görevli aldı. Etraftaki diğer mikrafonlara yönelmek istedim. Onları da topladılar. O arada acaba bana söz hakkı verilmeyecek mi diye görevliye doğru yönelince bütün korumalar hareketlendi Milli Eğitim Bakanı geldi... Konuşmaya başlayacaktı. 2 TAYAD'lı pankart açmışlar ortalık bir anda karıştı. Pankart İngilizce olduğundan salondakilerin dikkatini çekmişti. İtişe kakışa 2 TAYAD'lıyı dışarı atıldı. Bir ABD'li felsefeci döviz yazıp protesto etti. Bu insanların sorunu var neden dinlemiyorsunuz? Onu da dışarı çıkardılar...

Yani... Tüm dünya problemlerinin tartışıldığı kongrede biz de anlatmak, sormak için inanılmaz bir çaba sarf etmiştik. Kuçuradi, bize yardımcı olabilirdi... Prof. Kuçuradi salondakilerden özür diledi. Bizleri anlaması mümkün değil. Yaşadıklarımızı tahmin bile edemez. Yaptığı bir felsefeci olarak doğru muydu? Beni misafir kabul etmesi yeterlimiydi. Ben kendi dilimle sorunumu anlatamıyordum bunu bilmiyor muydu?...

Bu kongre sorunları çözmeye yetecek mi yorumu sizlere bırakıyorum. Bizlerin en haklı talebi neden reddedildi? Ama bizler herşeye rağmen 3 yıldır süren ölüm orucu eylemini F tipi hapisane tecrit, izolasyon politikasını, insanın ideolojisine kişiliğine düşünce ve inançlarına saldırıyı, insan hakları ihlallerini, baskı yasak uygulamalarını, insanın insana yasak edilerek intikamcı bir zihniyetle yönetilen F tipi hapisaneleri anlatacağız.

Bu kongre sonuçlarının tüm dünya halklarının eşitlik, özgürlük, demokrasi ve temel insan hakları için katkısı olmasını temenni ederim.

Hoşçakalın Naime Kara

HACIBEKTAŞ ŞENLİKLERİ YAPILDI

Saz-Söz; Ezilmişliğin, Zulme İsyanın Sözü Olarak Yazılıdır Tarihimizde

Türkiye'nin dört bir yanından onbinlerce alevi inançtan halkımızın katıldığı, Geleneksel 14. Uluslararası Hacı Bektaş-ı Veli'yi Anma ve Kültür Sanat Etkinlikleri 16-19 Ağustos tarihleri arasında yapıldı. Alevi halkımızın inancına göre ibadetini yaptığı, semahlar dönüp, deyişlere eşlik ettiği etkinlikler 16 Ağustos günü devlet erkânının katılımı ile başladı.

Cumhurbaşkanı Necdet Sezer'den, Kültür Bakanı'na, havada uçan polis helikopterinden, ilçenin girişini tutmuş olan jandarmaya, alevi halkımızın onyıllardır oylarını tam anlamıyla bir hırsız gibi çalan, aldatan CHP'nin lideri Deniz Baykal'dan çeşitli parti temsilcilerine kadar devlet ve düzen partileri oradaydı. Alevi halkımızı aldatmak için her seneki yalanlarını, laiklik diye diye faşizme yedekleme oyunlarını oynamaya devam ettiler.

Sivas Şehitleri Unutulmadı

Açılış töreni sırasında Sivas şehitlerinin resimlerini taşıyan halk, Sivas katliamındaki tetikçilerin Pişmanlık Yasası ile serbest bırakılmak istendiğini belirterek yasayı protesto eden sloganlar attılar.

Yıllardır belediye ile ilçe halkının düzenlediği törenlerde hiçbir olay yaşanmamasına karşın, devletin törenlere el koymasından bu yana her yıl olduğu gibi, ilçe polis ve askerlerle dolduruldu. Polis helikopteri, "bizler insan hakları, demokrasi ve sizin güvenliğinizi için görev yapıyoruz" yazan bildiriler atarken, jandarma da, "biz



"Ben zalimlerle birlikte varlık içinde yaşamayı alçaklık; zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise yücelik sayarım" (İmam Hüseyin)

sizin güvenliğinizi için varız" yalanlarını halka anlatmaya çalıştı. Bu görüntü bile halkın terörize edilmesinin, ibadet için gittiği bir yerde rahatsız edilmesinin resmiydi.

Alternatif Şenlik

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da resmi törenlerin dışında devrimciler tarafından alternatif açılış düzenlendi. Çadırkent Anfi Tiyatrosu'ndaki açılış şenliğinde okunan şiirlerin yanısıra tiyatro roller oynandı. Etkinlikte yer yer işgal ve tecritle ilgili sloganlar atılırken, TAYAD'lı Niyazi Ağırman 19 Aralık katliamı ve tecritle ilgili bir konuşma yaptı.

17 Ağustos günü ise, standların bulunduğu alanda F tipi hapisaneler, tecrit, Irak'a asker gönderme, 17 Ağustos Depremi ve devrimci basının standlarına yönelik baskıyla ilgili bir eylem düzenlendi. "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun, ABD Askeri Olmayacağız, Devrimci Basın Susturulamaz, Irak'ta İşgale Son" dövizlerinin taşınip sloganlarının atıldığı eylemde yaklaşık 300 kişi yürüyüş yaptı. Halkın zafer işaretleri ve alkışlarla destek verdiği eylemin sonunda bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada şenlikteki baskılara ilişkin şöyle denildi;

"Gerek helikopterler ile dağıttıkları bildirilerle yürüttükleri anti-propagandalar olsun, gerekse





Belediye, ticari standlara daha öncelik tanıyıp, bilgiyi, kültürü geri plana iterken, bir çok kurum standlar açtı.

sosyalist basının kitlelere ulaştırılmasında karşılaştığımız zorluklar olsun amaç aynıdır: devrimcileri yalnızlaştırmak ve tecriti buraya taşımak. Aynı şekilde 'güvenlik toplantısı' adı altında yapılan görüşmelerde devrimcileri hedef göstererek bir saldırı zemini hazırlanmıştır."

Açıklamanın ardından sloganlar atıldı ve 'Gün Doğdu' ile Avusturya İşçi Marşı söylendi.

Devletin gündemi, Alevilerin gündemi

Dersim'deki şenliklerde olduğu gibi, Hacıbektaş'ta da kültürün salt söze saza indirgendiği bir süreç yaşanıyor. Sazın, sözün içeriğini yoketmek artık benzeri tüm etkinliklerde oligarşinin asıl amacı haline geldi.

Saz-Söz, isyanın, ezilmişliğin sözü olarak yazıldı tarihe. Değişleri söylenen Pir Sultanlar isyanlarıyla bugüne taşıdılar sözlerini. Bu gerçek unutulduğunda, iktidarın uyutma politikaları da başarıya ulaşmış demektir.

Bu, apolitikleşmedir. Apolitikleşmenin olduğu yerde aldanırız. İktidar, devlet hangi gündemi bize dayatır, neye inanmamızı isterse inanır hale geliriz. Sivas Katliamı'nı alalım. Pişmanlık Yasası'nın eleştirisi bunun üzerinden mi yapılmalıydı? "Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" diyenler, pişmanlığın dayatıldığı bir yerde böyle mi tavır alırdı? Ya da Sivas'ın gerçek katilleri sadece gerici faşistler mi? O açılış konuşmalarında karşımızda laiklikten sözeden devletin bütün kurumlarıyla içinde olduğu, CHP'nin dönemin iktidar ortağı olduğu ne çabuk unutuldu?

Alevi halkımız yüzünü zalimin zulmüne karşı direnenlere dönmeli, devletin dayattığı gündemleri reddetmeli, şenliklerini Alevi kültürünün özünü ifade edecek şekilde ele almalıdır.

Başka yerde eşelenin

Faşist bozması Vakit Gazetesi bu yıl yine Alevi halkımıza kinini, düşmanlığını kusmayı ihmal etmedi. Aydınların diri diri yakılmasını savunan Vakit, lağima dönmüş beyninden akan pislikleri halka, devrimcilere malederken, asıl hesabı düzeniçi çatışmada Sezer'e gol atmaktı.

Vakit

"Devlet ve militanlar aynı törende" başlığı atmıştı haberlerinin birine Vakit. (19 Ağustos) Peki ne olmuş, Vakit'in haberinden aktaralım;

Törenler, sol örgütler için büyük bir kazanç kapısı oluşturmuş, Marksist ve ateist örgüt mensupları standlarıyla dolmuş taşmış, TKP-ML, MLKP, DHKP-C, TDKP gibi yasadışı örgüt mensupları örgütlerinin yayın organları adıyla açtıkları bu standlarda, propaganda yapmış vb.

Hayatı boyunca hiçbir hakkı direnerek, çatışarak, bedeller ödeyerek kazanmak nedir bilmeyen, hep iktidarların sağında solunda eşelenerek varolmaya çalışanların o pankartların, kitapların hangi bedellerle orada sergilenemediğini bilmesi mümkün mü? Üstelik çamur atmakta üstüne yok; sözünü ettiği örgütlerin imzası olan bir tek stand, bayrak, yazı vb. gösterebilir mi? Yoktur böyle bir şey. Yasal dergileri şaibe altında bırakmak amacı. Fettullahlar gibi çirkeflikte, mide bulandıran ahlakından sağa sola pislik sıçratmakta pek maharetliler.

Sezer'le ya da başka güçlerle bir hesabı varsa, bunun pisliğini devrimcilere, halka bulaştırmadan görebilir, onların koltuk savaşları bizden uzaktır. Ama yok öyle yapmıyor. Her fırsatta sanki devlet devrimcileri koruyar da Vakit'e saldırıyor havası vermeye çalışıyor. Yalandan kim ölmüş.

Haydi! Başka kapıda eşelenin!

Vakit'e göre Hacıbektaş'a toplanan bütün Aleviler kıtır kıtır kesilmesi gerekenler. "Samimi Aleviler" başka yerde! Nerede?

İlerici Alevilerin katledilmesine sesi çıkmayan, zulmün karşısında kılı kıpırdamayan, her seçimde aldatıldığı küçük bir grup Aleviyi gerici partilere pazarlayan, iktidarlara iyi geçinmeyi maharet sayan Fermani Altun'un başkanlığını yaptığı Ehli Beyt Vakfı'nda. Peki bu vakıf Alevi kültürünün hangi özelliklerini taşır?

"Zalimin zulmüne karşı çıkmamak mazluma yapılacak en büyük kötülüktür. Ben zalimlerle birlikte varlık içinde yaşamayı alçaklık; zalime karşı gelerek bulacağım ölümü ise yücelik sayarım" diyen İmam Hüseyin'den ne anlar mesela? Hiç! Kasalarını doldurdukça zulme sesi çıkmayan sünni tarikatlar gibi olursa **"samimi Aleviler"**, yok zulmün karşındaysa terörist!

Koordinasyon niye bölündü? Koalisyon niye var?

Dün ayrıldık, bugün birlikte hareket etmeyi tartışıyoruz. Mayıs ayında bir grubun Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'ndan ayrılarak Barış ve Adalet Koalisyonu'nu kurmasının üzerinden dört ay geçmedi henüz. Kimilerinin hiç kuşku yok ki, iyi niyetle "Koordinasyon ve Koalisyon'un birlikte hareket etmesi için ikisini birleştirecek bir çatı" oluşturulması önerisi, aynı zamanda durumun trajikliğini de gösteriyor.

Bu durum, gerek Koordinasyon, gerekse de Koalisyon cephesinde bir "ayrılık" meselesini tartışmayan, daha doğrusu hemen hiç bir konuyu ideolojik, politik boyutlarıyla tartışmamayı çizgi haline getirenler için bir tartışma vesilesi olmalıdır. Koordinasyon'daki ayrılık da, 1 Eylül Mitingiyle ilgili çıkan olumsuzluk da, birer musibettir. Sorun musibetten ders çıkarabilmektir.

1- "Eylem anlayışı"nda ayrılık, subjektif bir bahanedir!

Koalisyon'un 1 Eylül Mitingi başvurusunu çektiğine dair açıklamasında, adeta geçerken Koordinasyon'dan ayrılık nedeni de şu cümleyle belirtiliyor: "Barış ve Adalet Koalisyonu, Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu içinde faaliyet sürdürürken bu Koordinasyon'un eylem anlayışı ile anlaşamayarak ayrılan bir girişimdir."

En önemli ayrılık gerekçesi olarak sunulan "eylem anlayışı"ndaki farklılık, bir bardak suda fırtına koparmaktan başka bir şey değildi.

"Eylem anlayışı" diye gündeme gelen en önemli tartışma, Kadıköy'de ve Perpa'da iki eylemde üç beş kişinin taş atması olayıdır. Bu olayları ise anlayış olarak kimse savunmamıştır ki, ortaya bir "anlayış farklılığı" çıksın.

Kaldı ki, ÖDP'nin ve Koalisyon'un bu "ayrılık nedeni"nde bile ciddi ve samimi olmadıkları görülmüştür. Bu noktadaki eleştirilerinden biri HADEP'lilereydi. Ama HADEP'le Koalisyon içinde birlikte olmaya karşı değillerdir. Yani görüldüğü gibi, böyle bir ayrılık yoktur, subjektiftir, zoraki uydurulmuş bir gerekçedir.

ÖDP'nin gerekçe(!)lerinden biri de "sosyal demokratlarla birleşmek"ti. Şimdi soralım; Devrimcilerle, demokratlarla birlikte davranacak sosyal-demokratlar var idiyse, onların Koordinasyon'da olmasının önünde bir engel mi vardı? Diyelim vardı, peki o halde, hangi sosyal demokratlarla birleştiniz ayrılıp da?

Bu soruların cevapsızlığı ve Koalisyon'un ayrıldıktan sonraki seyri de gösteriyor ki, bu gerekçe de kelimenin gerçek anlamıyla "uydurma" bir gerekçedir. Ne, Koordinasyon'un kapılarının onlara kapalı olduğuna dair bir emare vardır, ne de böyle birleşilecek sosyal demokratlar!

Koalisyon içindeki DKÖ'ler, siyasi hareketler, kişiler, "biz niye ayrıldık, niye ayrıyız?" sorusuna cevap veremeyecek durumdadırlar. O zaman bu ayrılığı sorgulamak durumundadırlar.

En başta da ÖDP, tüm halka, devrimci, demokratik çevrelere, asıl ayrılık nedenini, niyetini açıklamak zorundadır.

"Sunı" ve "subjektif" sayılmayacak tek gerekçe, ÖDP'nin "biz devrimcilerle yanyana olmak istemiyoruz, ne politikada, ne pratikte oligarşinin icazetinin dışına çıkmayacak bir yapı istiyoruz" itirafıdır.

2- Ayrılık nasıl örgütlendi?

ÖDP, daha Koordinasyon'dan ayrılmadan önce ayrılmıştı zaten. Ondan sonrası, ayrılığın nasıl tezgahlanacağına ilişkin yaşanan bir süreçtir.

Ayrılığın nasıl örgütlendiğini herkes bilmeli. Bu ayrılığın örgütlenmesi, apaçık bir bozgunculuk faaliyeti olarak sürdürülmüştür. Bir bozgunculuk olduğu için de, açık, ilkel, sistemli tartışmalar yerine, Koordinasyon zemini dışındaki toplantı ve kulislerle, ayrılık ortamı yaratılmıştır.

Koordinasyon'da, çok çeşitli niteliklere sahip 156 örgütlülük vardı. Ama kah "yürütme" adı altında, kah "eğilim" dayatmalarıyla, kah "KESK, DİSK, TMMOB..." dayatmalarıyla bu örgütlülükler ve birlikte yer alan kişilerin iradeleri hemen her zaman çiğnenmeye çalışıldı.

Koordinasyon tarafından gündeme getirilen Ankara Mitinginde, Dolmabahçe eyleminde, dayatmayla bu eylemlerin "KESK, DİSK, TMMOB..." adına yapılması istendi.

Bu dayatmaların ardısıra da, Koordinasyonun adı dahi söylenmez oldu. Daha o zaman fiili bir tasfiye sürecini başlatmış oldular.

Peki neden böyle yaptılar? Bu, grupçuluk, dayatmacılık, mülkiyetçilik değil de nedir?

Mülkiyetçi zihniyet, benim olsun da ister küçük, ister büyük pörçük olsun demiştir. Koordinasyon adına yapılacaklar kendilerine malolmayacağı için, bugünden



herkesin ÖDP'ye malettiği "Koalisyon"u örgütlediler.

Böyle değil diyenler, anlattıklarımızda bir tek yalan-yanlış olduğunu iddia edenler, "doğru"suyla birlikte kamuoyuna açıklamalıdır.

Biz bunları kitlelerin önünde, Türkiye'nin her yerinde tartışmaya hazırız.

3- Demokrasi, çoğulculuk diye diye dayatmacılık!

1 Eylül Mitingiyle ilgili açıklamalarına bakın: "BAK yürütmesi... diğer grup ve örgütlerin ise düzenlenecek şenliğe katılmalarında hiçbir engel olmadığını... söylediler."

Biz yapıyoruz, isteyen herkes katılabilir... Sanki 5 yaşındaki çocukları kandırıyorlar. Ne kadar da demokrat ve ne kadar lütfkârlar!

Bu anlayış, Koordinasyon'u da baltalamıştır pek çok kez. Bu tür birliklerde kararlar uzlaşmayla alınır. Bunu önerdik ve buna karşı direnildi. Bunun yerine "yürütme dayatmacılığı", veya "büyük kurumlar" ikame edilmeye çalışıldı. Kısacası bu anlayış için başkalarının iradesi, söz hakkı önemli değil.

Bu anlayış kaynağını nereden alıyor?

Bu tür birlikler kelimenin gerçek anlamıyla geniş katılımı olmalıdır. Ne "birey" olarak katılımı, ne de "sadece örgüt"lerin katılımını dayatmak, baştan daraltıcı, birliğin dinamiklerini öldürücü bir yaklaşımdır.

Herkes orada kendi varlığını ifade etmeli; oluşan ortak iradede bir biçimiyle katkısını hissetmelidir. "Yürütme kararları"yla birliğin iradesine ipotek koyan anlayış, "hakim eğilim" diyerek, herşeyi dayatmacılığa dönüştüren işleyiş, elbette uzlaşma ve birlik kültüründen, halkın birliği hedefinden uzaktır. Sürekli eğilim, ağırlık denilirse, birileri de hep dışlanmış olur.

Evet, böyle bir birliğin ana işleyiş ilkesi "uzlaşma" olmak durumundadır. "Ağırlık eğilimi" diye diye, her kararda diğer eğilimlerin yok sayılması, bir nokta gelir ki, diğer eğilimler için o birliği anlamlı olmaktan çıkarır. Halk hareketi böyle böyle şekillenir. Bu büyüklüğü hazmedemeyenler, siyasetleri bu geniş ufka sahip olmayanlar, Koordinasyon bölümler.

Koalisyon da, bu ayrılık nasıl ve neden oldu diye tartışmalıdır. Bu tartışma "içe dönük" bir tartışma değil, herkesin bilgilendiği, katılabildiği bir tartışma olarak yürütülmelidir. Böyle olup olmaması, hangi anlayışa sahip olduğuna da gösterecektir. Kaçak güreşiliyor.

Gerekçeler nelerdir, kitleler de bilsin. Niye üç beş yönetici oturup, tartışıyor, ne olduğu belirsiz bir açıklamayla da sonuç bildiriyor?

Kitleler ancak sonuçlarla yüzyüze geliyor. ÖDP'nin "demokrasi, çoğulculuk" söylemlerinin altının ne kadar boş olduğunu bu tarza bakarak da anlamak mümkündür. Gelişmeleri, ideolojik, politik tartışmaları kitleleriyle paylaşmayan bir anlayış, daha baştan demokrasinin, çoğulculuğun koşullarını ortadan kaldırmış demektir.

Kopenhag'da Siyasi Tutsaklar Ve Tecrit Konulu Konferans

16 Ağustos günü Danimarka'nın Kopenhag şehrinde, International Forum-Ortadoğu Grubu tarafından siyasi tutsaklar ve tecritle ilgili bir konferans düzenlendi. Konferansa, ADDAMEER (Filistin), TAYAD Komite, Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu ve Prison's Dialogue (İran) isimli tutsaklarla ilgilenen örgütlenmeler katıldı.

Uluslararası Tecritle Mücadele Platformu'nun ülkemizdeki F Tipleri ve tecrite ilişkin konuşması büyük bir ilgiyle izlenirken, konferans sonucunda bir sonuç bildirgesi yayınlandı.

"TÜM SİYASİ TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK, İŞKENCEYE, TECRİTE, İNFAZLARA HAYIR" başlıklı bildirmede, 11 Eylül sonrası "terörle mücadele" demagojisi çerçevesinde yaşanan emperyalist saldırılara, terör listelerine yer verilirken, AB ve ABD'nin bütün gerici, faşist rejimleri desteklediği vurgulandı ve Türkiye, İran ve Filistin hapishanelerindeki siyasi tutsakların yaşadığı baskı, işkence ve katliamlara yer verilerek şöyle denildi:

"Siyasi tutsaklar işgallere, sömürgeciliğe ve baskıcı, gerici rejimlere karşı mücadelemizde ortaklarımızdır. Kopenhag konferansı katılımcıları olarak: Ortadoğu ve tüm dünyadaki siyasi tutsaklarla ilgili çalışmalarımızı sürdürmeliyiz. Uluslararası Tecritle Mücadele Günleri olan 19-22 Aralık günlerinde aktif çalışmalarda bulunaçağımızı ve 19-20 Aralık 2003 tarihlerinde Floransa'da yapılacak olan siyasi tutsaklar ve tecritle ilgili uluslararası konferansa katılacağımızı ilan ediyoruz."

İtalya'da Kamp

15-17 Ağustos tarihleri arasında İtalya'nın Massa ilçesindeki Forno Köyü bölgesinde İtalyan devrimciler tarafından düzenlenen bir kampta katılan Cephe Enternasyonal, tecriti ve tecrite karşı ölüm orucu direnişini anlattı. İkinci emperyalist paylaşım savaşı döneminde İtalyan partizanların direniş kalelerinden biri olan bölgede gerçekleştirilen kampta, eski bir NATO üssü olan kamp alanı, bu kez, Che'nin, Cephe'nin, Filistin'in ve Irak'ın bayraklarıyla donatılmıştı.

İlk günün konusunun faşizm ve direniş olduğu kampta, Cephe Enternasyonal tarafından faşist devlet yapısı ve faşizme karşı direniş geleneği anlatıldı. Ertesi gün tecrit ile ilgili film gösterimi yapılırken, son gün, Cephe Enternasyonal Temsilcisi Baskılar konulu panelde konuştu.

Irak, Afganistan, Filistin, Kolombiya, Nepal, Türkiye... Emperyalizm Direnenleri Yokedemiyor



Amerikan imparatorluğunun doğrudan ya da dolaylı müdahale ettiği ülkelere şöyle bir bakmak bile direnen halkların teslim alınamayacağını bize bir kez daha gösteriyor. İşgalciler gösterilmek istendiği gibi, hiçbir şeye hakim durumda değildir. Ne Irak'ta, ne Afganistan'da, ne Kolombiya'da, ne Filistin'de...

AFGANİSTAN'da direniş ve gelişmeler, emperyalist medyanın yoğun sansürü altında yansıtılmasa da, işgalciler başkent Kabil'e sıkışmış durumda. Son bir hafta içinde yaşanan saldırılarda çoğunluğu işbirlikçi hükümet güçlerinden olmak üzere 90 kişi öldü. Sadece 3 günde;

Daha önce küçük gruplar halinde saldırılar düzenleyen direniş güçleri, son saldırılarda yüzlerce kişilik gruplar halinde hareket etti. Afganistan'da işgalcilere ve işbirlikçi hükümete karşı savaşı örgütleyen sadece Taliban da değildir. Hikmetyar başta olmak üzere çeşitli direniş güçleri de işgale karşı direniş içinde.

İşgal güçlerinin komutasının NATO'ya verilmesi de, direnişin yansıtıldığından daha da boyutlu olduğu ve bütün emperyalistler açısından önem kazandığının göstergesi. Zira, ABD öncülüğündeki emperyalist ittifakın "zafer" balonunun sönüşü, halkların hanesine yazılmaktadır.

Bugün, küçük farklarla bir benzeri Irak'ta uygulanan "Karzai modeli" yönetimin iflas ettiği tartışmasızdır. Askeri olarak zaferleri ne kadar balonsa, emperyalistler siyasi olarak da başarısızlığın sonuçlarını yaşamaya başlamışlardır bile. Ki bu sonuç kaçınılmazdır. Hiçbir ülke halkı emperyalistlerin atadığı yönetimi kabul etmez. Direnişi çeşitli biçimler alır, belki on yıllara yayılır ama mutlaka kendi iradesini temsil edecek bir iktidarın mücadelesini verir.

ABD askerlerinin korumasında ve sadece Ka-

bil'de gezebilen Karzai güçsüzleştikçe işgalcilerin sahte zaferi Afgan dağlarına gömülüyor. Bugünkü Afganistan tablosu, imparatorluğun önünün çiçeklerle döşeli olmadığını, dışarıdan kukla yönetimler atayarak ülkeleri yönetemeyeceğini gösteriyor. Taliban ile ABD arasında görüşmelerin yapıldığı vb. basına yansıyan haberler işgalcinin bataktan çıkış arayışlarının bir bölümünü oluşturuyor. (Bu gelişmelerde İran, Rusya gibi ülkelerin ABD'ye karşı etkin olma çabaları da bir etkidir. Ve Taliban'ın yeniden ABD ile işbirliği yapması da şaşırtıcı olmayacaktır.)

FİLİSTİN'de emperyalist barış planı geri tepti. Halklar kendilerine "barış" adı altında dayatılan teslimiyet planına direniyor. Direniş İsrail'in açmazlarını derinleştirirken emperyalist 'barış'ın gerçek yüzünü de ortaya çıkarıyor.

Ateşkese rağmen İsrail ordusunun saldırıları sonucu onlarca Filistinli katledilmeye devam etti. İsrail, plana göre çekilmeyi vaat ettiği Batı Şeria'nın Kalkilya ve Eriha kentlerinden çekilmeyeceğini açıkladı. Son olarak İslami Cihad ve Hamas'ın yöneticilerine yönelik saldırılar, "barış" diye sürdürülen teslim alma ve imhayı bir kez daha gözler önüne serdi.

Direnişçilerin cevabı gecikmedi. İsrail kentlerinde düzenlenen "şehitlik eylemleri"yle bizi teslim alamayacaksınız cevabı açık olarak verildi. Bu eylemlerin sonuncusunda 20'den fazla İsrailli ölürken, Siyonistler yeni saldırıların hazırlıklarını yapıyorlar. Eylemi üstlenen Hamas, "ateşkese bağlıyız, ama İsrail saldırılarının karşılıksız kalmayacağı bilinmelidir, misilleme hakkımızı kullandık" sözleriyle yadsınmaya çalışılan, terör demagojisi altında boğulmak istenen meşru bir hakkı hatırlatıyor;

Sen bana saldırırsan, terör diyerek bir halkı

Ateşkes Sona Erdi!

Hamas'ın şehitlik eyleminin ardından Filistin kentlerini kuşatan ve Gazze'ye roket atışları yapan İsrail, suikast politikasına yeniden başladığını duyurdu. Hamas ve İslami Cihad'ın lider kadrosunun hedef aldığı saldırılarda Hamas lideri ölürken, İslami Cihad ve Hamas ateşkese sona erdirdiklerini açıkladılar.

"Ben seni yokedeceğim, sen boynunu uzatacaksın" anlamına gelen ateşkesin sonu. İsrail bu saldırılarından da hiçbir sonuç alamaz.

yok etmeye, iradesini ezmeye çalışırsen direnirim, cevabını veririm.

Gerçek bu kadar yalındır. “Ortadoğu’da yine sıcak gün” diye medyada yansıtılan, bir halkın ABD_İsrail tarafından zorla başına getirilen başbakanla, katliamları ve en önemlisi işgali sürdürerek teslim alınamayacağını anlatmaktadır.

KOLOMBİYA’da devrimcilerin iktidar yürüyüşü katliam saldırılarına, Amerikan desteğine rağmen sürüyor. Amerikan destekli Uribe iktidarı gerilla bölgelerine saldırılarını yoğunlaştırırken, FARC gerillaları bir kez daha Uribe’yi hedef aldı. Ülkenin kuzeybatısında Antioquia eyaletindeki Granada köyüne gidişi sırasında gerillaların saldırısına uğrayan Uribe’nin helikopteri yakınlardaki bir askeri üsse inmek zorunda kaldı. Saldırıdan bu kez de kurtulan Uribe’yi koruyan savaş uçakları bölgeyi bombardımana tutarken, FARC ve ELN gerilla güçleri ülkenin yarıya yakınına kontrolleri altında tutuyor.

Devrimcilerin iktidar savaşını sürdürdüğü bir başka ülke, NEPAL. Ülkenin büyük çoğunluğunu ele geçiren NKP(ML) gerillaları iktidarı masaya oturtmak zorunda bırakıyor. Gerilla savaşında bir taktik olarak başvurulmuş bu tür görüşmelere NKP(ML)’nin siyasi olarak nasıl baktığından bahımsız olarak şu gerçek ki; Nepal monarşisi gerçekte iktidarı kaybetmiş, emperyalist destekle ayakta durmaktadır.

NKP(ML)’nin çağrısıyla bir hafta boyunca hayatın genel grevlerle durdurulması, ülkenin büyük bir kısmının denetiminin gerillalarda bulunması, başkentte resmi büro açılmasına izin verilmek zorunda kalınması (ki NKP(ML) büroyu sonradan kendi kararıyla kapattı) bunun sonucudur. Gerilla’nın gücü dayatmaktadır bu sonucu. (NKP(ML)’nin iktidarı ‘Amerika müdahale eder’ gerekçesiyle ele geçirmemesi ayrı bir tartışma olduğu için girmiyoruz.)

Ve **TÜRKİYE**... Bütün kuşatılmışlığına rağmen F tiplerinde süren direniş, ülkemiz devrimci mücadelesinin en dinamik yanı olmaya devam ediyor. Bu direniş, devrimcilerin yenilemeyeceğinin, teslim alınamayacağını gösteren bir manifesto-suna dönüşmüştür. Emperyalist destekli saldırıya karşı direnişimiz, bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye mücadelemizdeki kararlılığımızın da yeniden ilanıdır. Bu yanıyla, direnişin anlamını kavrayanlar çeşitli biçimlerde direnişin yanındalar. Kavramayanlar, soruna salt bir hapisane sorunu olarak bakanlar uzağındadırlar.

*

İşte bu tablonun özet anlamı; Ne Ortadoğu’da ne de dünyanın başka bölgelerinde, emperyalistler direnen halkları teslim alamayacak!

ABD’nin “Kim olduğunun” göstergesi; Enola Gay

Enola Gay ismi çoğumuza tanıdıktır, ama biz yine de hatırlatalım; B-29 tipi bombardıman uçağı olan Enola Gay, Hiroşima ve Nagazaki’ye atom bombasını atan ve 240 bin insanın küle çevrilmesine, halen binlerce sakat insan doğmasına neden olan uçağın adı.

Bugünlerde Enola Gay “yenilenerek” sergilenmeye başlandı. Ama sanmayın ki, emperyalistlerin insan hakları, şeffaflık oyununa ihtiyaç duyduklarında yaptıkları gibi, “utanç abidesi” niyetiyle bu sergi. Serginin bulunduğu alanda o demir yığınının atılan bombaların yarattığı tahribatın tek bir resmi olmadığı gibi, Amerikalı yetkili serginin düzenlenme nedenini bakın nasıl açıklıyor;

“Enola Gay ABD’nin tarihinin bir parçasıdır, bizim kim olduğumuzu gösteriyor, sahiplenmelidir.”

Enola Gay’in ABD tarihinin bir parçası olduğu kesin. O tarih ki, 1800’lü yılların sonundan itibaren milyonlarca insanın kanı vardır. Kızılderililer’den Meksika köylülerine, Vietnamlılar’dan Koreliler’e, Afganlar’dan Iraklılara kadar milyonlarca insanın kanı oluk oluk akıyor o tarihte.

İcraatı 240 bin ölü olan bir savaş makinasını sergilemek nasıl bir ahlakın, nasıl politikanın ürünü olabilir hiç düşündünüz mü? Ya da, Saddam’ın oğullarının cesedi sergilenirken “nasıl olsa diktatörün çocukları” diyerek geçiştirmenin ne kadar yanıltıcı olduğunu anladınız mı?

“Bizim kim olduğumuzu gösteriyor”... Ne demek bu; yine yüzbinleri yokederiz. Tekellerimizin çıkarlarının önünde duran olursa yakar yıkarız. Ortaçağın barbar imparatorluklarının kollarını kopardıkları, etlerini lime lime ettiklerini şehrin meydanına asarak ibret olsun diye günlerce bekletme-sindeki “politika” neyse, Enola Gay da onun için sergileniyor. Bu bir müze yetkilisinin zihniyeti değildir, ülkeleri bombaladıktan sonra bir sonraki hedef ülkeye, “ders aldın mı” diye soran Amerikan devlet adamlarının tehditleri hala kulaklarda.

Bazen bir söz, bir eylem ciltler dolusu kitabın anlatamadığını anlatır. Felsefeciler günlerce Amerikan politikasını tartıştılar. Politikanın özü sergileniyor Amerika’da; savaş, katliam, ölüm... Bunun için emperyalizm yokolmadan barış olamaz.

Ankara Temel Haklar: “Sihhiye Solculuğu” Değişmelidir

Geçtiğimiz hafta kuruluş çalışmalarını tamamlayan Ankara Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği (Ankara Temel Haklar) başkanı VOLKAN AYAS ve Genel sekreteri UMUT ŞENER ile görüştük.

'burası başkent, size bırakmayız'

Ankara özelinde (başkent olması, taleplerin resmi muhataplarının burada olması vs.) haklar ve özgürlükler mücadelesinin özgünlükleri nelerdir, zorluklar, avantajlar...

VOLKAN AYAS: Hükümet ve MGK izlenecek tüm politikaları burada belirliyor ve önce burada uygulanıyor. Hak ve özgürlükler mücadelesinin içinde yer alan kurum ve kişilere yönelik baskılar, tacizler, en meşru demokratik eylemlerin binlerce polisle kuşatılması örnektir.

UMUT ŞENER: Elbette saldırılar her yerde var. Ancak burada, Volkan'ın da belirttiği gibi mümkünse nefes aldirmama politikası izleniyor. Kendi yasaları da hiçe sayılarak tabii ki. 19-22 Aralık katliamı sırasında yaşananlar hatırlanır; binlerce insan sokak ortasından gözaltına alınmış, işkence görmüş, sokaklar karakola çevrilmiş, şehirde açık bir devlet terörü estirilmiştir. Polisin en sık kullandığı ifade, '**burası başkent, size bırakmayız**' olmuştur. Siz diyerek kastettiği haklar ve özgürlükler savunucularıdır.

Bir ülkedeki yönetimin meşruluğu sokaktaki polis sayısı ile ölçülür, denir. Ankara bunun resmini net veriyor. Yaşadığımız kent, ağırlıklı olarak öğrenci ve memur kenti bilinir. Yine onbinlerce gecekondlu vardır. Pek çok hak ihlali ve baskıyı yaşayan bu kesimlerin taleplerini sonuç alıcı eylemlerle iletebilmesinin yolu örgütlen-

mekten ve statükolarla da mücadele etmekten geçiyor. Mesela polis bizi bir alana

hapsetmeye çalışıyor. Kızılay'a çıkılmaz, Sihhiye'yi kulanın. Tayyip'in evinin önüne gitmek ya sak, yakındaki parkta eyleminizi yapın gibi... Bunlara karşı da mücadele etmek gerekiyor.

koca koca devlet dairelerini çeviren gecekondular var

TAYAD'lıların Ankara'ya gelişi sırasında DKÖ'lerin ilgisizliği dikkat çekiciydi. Bu olumsuz tabloyu değiştirmek için, DKÖ'ler düzeyinde, temel haklar mücadelesi alanında özel bir programınız düşünceniz var mı?

VOLKAN AYAS: Bu durumu kabul etmiyor ve her şekilde eleştiriyoruz. Bununla da yetinmeyip onları da olumlu bir pratiğin içine çekmeye çalışıyoruz. Çünkü toplumun her kesimini ilgilendiren gündemlerle ilgili olarak halkın muhalefeti örgütlemek gerekiyor. Temsilcilerin göstermelik eylemleri, şehir merkezine sıkışan eylemler ya da orta sınıfın muhalefeti içinde örgütlenen eylemler haklar ve özgürlüklere dair hiçbir kazanım getirmiyor.

UMUT ŞENER: F tiplerinde yaşanan zulmü ve tecriti haklar ve özgürlükler mücadelesinin en can yakıcı gündemi olarak görüyoruz. Bu nedenle bu yürüyüş sırasında TAYAD'lıların yanında olduk. Yaşanan tablo gerçekten olumsuzdu. Bunda sivil toplumculuk anlayışının payı büyük. Temsili katılımcılık, sadece açıklamalara imza atmakla yetinen anlayış böyle geliyor. Giderek bir DKÖ içindeki kişiler ne kadar demokrat, ilerici olursa olsun, bu sıfatlar anlamsızlaşıyor ve “STÖ”nün imzası kalıyor geriye. Ama bizim ülkemizde böyle bir anlayışın başarı şansı yoktur ve tükenip gidecektir. Bu ülkede zulüm, şiddet o kadar boyutlu ki, nereye dokunsan eline kan bulaşıyor. Bunun karşısına 2 temsilciyle çıkmak, haklar ve özgürlükler mücadelesini anlamsızlaştırmaktır. Biz bu nedenle temel haklar mücadelesi verirken, herkese örgütlenme çağrısı yapacağız. Sorunlarımızın, yaşadıklarımızın aslında aynı olduğunu, aynı kaynaktan beslendiğini anlatmaya çalışacağız. Hukuk, gençlik, kültür-sanat vs. alanlarında oluşturacağımız komisyonlar da bu çabaya hizmet edecek.

VOLKAN AYAS: Ankara'da yüksek binaları, koca koca devlet dairelerini çeviren gecekondular vardır. Haklar ve özgürlükler mücadelesini buralara taşıyıp düzenin çizdiği sınırları ortadan



kaldıracağız. Çünkü asıl örgütlenmesi gereken halkın muhalefetidir. Hedefimizde halkın en yoksul kesimlerinin yaşadığı mahallerde örgütlenip, temel hak ve özgürlükler mücadelesini oralara taşımak var.

UMUT ŞENER: Bu sorun belki de en çok Ankara'nın demokrat çevreleri için geçerli. Yoksul halkın, gündeme getirilen sorunu bizzat yaşayanların uzağında, Sıhhiye'ye sıkıştırılmış bir

“mücadele” anlayışı var. ABD'nin Irak'a saldırısı sürecinde çok açık gördük.

Gecekonduarda, okullarda, işyerlerinde, halkın bulunduğu her alanda, her tür sorun bizim gündemimizdir. Halkın örgütlü bir güç olarak hareket etmesini bir kültüre dönüştürmeliyiz. Hem devlet, hem de reformist sol tarafından yaratılan statükolar parçalandığında bunun önü de açılacaktır diye düşünüyorum.

Akçakoca Kürt İşçilere Yasak: Hani Bölücülük Suçtu?

Her yıl bir ilde ya da ilçede yaşananlar bu yıl da Bolu'nun Akçakoca İlçesi'nde yineleni.

Güneydoğu'dan fındık toplamak üzere gelen işçiler ilçe merkezine sokulmuyor. Bu kez gerekçe “terör” değil, daha ulvi bir amaç. (Ki devlet ne yaparsa hep böyle ulvi amaçlar için yapar!) Akçakoca Kaymakamlığı ile belediyenin ortak aldığı kararın gerekçesi, “**turistlerin rahatsız edilmemesi**”!

İlçede devletin temsilcisi kaymakam ile belediye oturup, yüzlerce insanı insan yerine koymamanın kararını alıyor. Anayasa'nın 10. maddesi 'Herkes kanun önünde eşittir' diyormuş, ne önemi var yasaların. “Ayrımcılık, bölücülük” yapıyorlarmış, kim takar!

Resmen “bölücülük” suçu işleniyor, kimsenin sesi çıkmıyor. Neden? Çünkü onlar emekçi, üstelik de Kürt. Yani aşağılanmaları, horlanmaları, vebalı ilan edilmeleri için yeterli neden var.

Uygulamaya göre, ilçenin girişinde karşılanan fındık işçileri şehir merkezine sokulmadan doğrudan tarlaya götürülüyor. Gidiş o gidiş, bir daha tarladan çıkamıyorlar, herhangi bir ihtiyaçları için şehre inmelerine izin verilmiyor.

Kaymakam, Devlet Zihniyetinin Ürünü

İlçe kaymakamı Ali Üslamaz, bakın uygulamayı nasıl anlatıyor;

"Muhtarlar, köylerine kaç kişi istediklerini liste halinde bize bildirecek. Biz de işçi simsarlarından işçi isteyeceğiz. Gelen işçileri, jandarma ve işçi simsarları aracılığıyla ilçe merkezine sokmadan çalışacakları fındık bahçelerine göndereceğiz. Bizimle bağlantı kurmadan kendi başına ilçeye gelenleri geri göndereceğiz. Böylece ilçede işçi yığılmasını ve turistlerin rahatsız olmasını önleyeceğiz." (Radikal, 15 Ağustos)

Bu soysuz, aşağılık zihniyet onyıllardır yok-

sul halkı aşağılıyor. Beyninin her yanından fıskıran burjuva ahlakın pisliklerine dönüp bakmıyor, yoksul köylünün turisti rahatsız edeceğinden söz ediyor.

Bu bakış, feodal beylerden burjuvaziye egemenlerin “aşağı tabaka, avam, teba” dedikleri halka bakışıdır. Kapitalizm geliştikçe yöntemler inceltirse de öz aynıdır. Ülkemizde ise en kaba haliyle, yaşamın her alanında, yoksullardan tiksinen, aşağılayan zihniyet karşımıza çıkar.

Osmanlı sarayının Anadolu köylüsüne bakışı ile, “çağdaş Türkiye”nin kaymakamının bakışı arasında ne fark var? Ya da “buraya Çinliler ve köpekler giremez” yazan Amerikalı ile beş yıldızlı otellerin Akçakocasını arasında?

Güneşin annacında tarlaya götürülürlerken bir tek zincirleri eksik; jandarma nezaretinde, zabitanın “aman çadır kurmasınlar” gözetimindedir. Yani suçlular.

Bir işçi, “Güneydoğu'da deniz göremiyoruz. Biz de insanız. Hayatımız boyunca tatil yapamıyoruz. Böyle turistik kentlere çalışmak için geldiğimiz zaman, hiç olmazsa denizi görebiliyorduk. Ama şimdi bu da yasaklanmış.” diye dert yaşıyor gazeteciye.

Elbette Kürt köylüsü denizi görüp ne yapsın; ya turistler “bu barbarlar kim” derse, ya yoksulluğumuzun bütün resmi ispat kanıt olmadan gözlerinin önüne gelse!... Bu düzen, bir avuç azınlık dışında halkın hiçbir kesimini insan yerine koymuyor. Şovenizm Kürt halkına bunu daha katmerli uyguluyor.



İnti-İllimani, Grup Yorum, Moğollar Konseri: And Dağları'ndan Dersim Dağları'na İsyanın ve Acının Türküleri

17 Ağustos günü, Harbiye Cemil Topuzlu Açık Hava Tiyatrosu halkların devrimci coşkısına, isyanına, hüznüne, acılarının ortaklığına tanıklık etti. Şilili İnti-İllimani, Moğollar ve Grup Yorum'la birlikte binlerce kişiye unutulmaz bir gece yaşattılar. Bağlamanın, zamponanın, charangonunun ezgileri kucaklaşırken, Latin topraklarının isyancı geleneği ile isyanlar toprağı Anadolu'nun başkaldırısı buluştu.

İlk olarak sahneye 1968'lerden bu yana çizgisinde yürüyen Moğollar çıktı. Moğollar, birçok filminden tanıdığımız müzikleri, sevilen parçaları söyledi. Moğollar, Coca Cola firmasının Rock'n Coke Festivali'ne alternatif olarak 6-7 Eylül tarihinde düzenlenen "Barışa Rock" Festivali'ni desteklediklerini belirterek sahneyi terk ederken, salon "Türküler Susmaz, Halaylar Sürer" ile inlemeye başlamıştı bile.

Grup Yorum'un sahneye çıkmasıyla birlikte coşku da doruğa çıktı. Dersim Dağları'ndan başlayarak türkülerini seslendiren Grup Yorum'a binlerce kişi eşlik ederken, sloganlar hiç susmadı. Direniş türkülerine direnişin sloganları eşlik ederken, binlerce kişinin zafer işaretleriyle kalın elleri zulme isyanın canlı resmi gibiydi.

El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido (Örgütlü Halk Yenilmez)

Grup Yorum'un ardından İnti-İllimani alkışlar ve "El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido-Örgütlü Halk Yenilmez" sloganlarıyla sahneye çıktı.

Sahnede sürekli hareket halinde olan grubun en yaşlı üyesi Horacio Duran grubu yönetirken,



Grup Yorum, İnti-İllimani'nin And Dağları'ndan seslenişine, 'Dersim Dağları'ndan ses verdi, sesleri, coşkuları bütünleşti...



Şilili devrimci grup **İnti-İllimani**, 1966'da kuruldu. Adını Bolivya'daki dağlardan aldı. Komünist Parti, Sosyalist Parti ve Radikal Parti tarafından oluşturulan ve Allende'nin liderliğindeki Unidad Popular'ın (Halkın Birliği) seçim propagandalarına katıldı. Bolivya'dan Meksika'ya Latin Amerika ülkelerinde verdikleri konserlerle ezilen halkların isyanının, acılarının sesi oldular. Tüm Latin halklarının grubuydu artık İnti-İllimani. Allende'nin iktidara gelmesinin ardından ise, sosyalist iktidarın zaferini anlatmak için Avrupa turnesine çıktı. 11 Eylül 1973 günü Pinochet'nin darbesiyle uzun sürgün yılları başladı. İtalya'da 400 bin kişiye seslendikleri konserde faşist cuntayı teşhir ettiler. Ancak 18 Eylül 1988'de Şili'ye döndüklerinde büyük bir halk kitlesi tarafından devrimci marşlarla karşılandılar. 'El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido' (Örgütlü halk asla yenilmez) ve 'Venceremos' (Kazanacağız) isimli parçaları tüm dünya devrimcilerinin kendi dillerinde söylendi.

tümünün her enstrümanı çalması, uyumu ve kolektivizmi, ezgilerle bütünleşmeleri ile, coşkuları ile tüm Latin halklarının boş yere "evladı" olmadıklarını gösterir gibiydi İnti-İllimani.

1973'te cunta tarafından, halka coşku, moral vermesin diye, gitar çalan kolları kesilen, işkence öldürülen ve grubun çizgisinin oluşmasında büyük etkisi olan Victor Jara'dan da şarkılar söyleyen İnti-İllimani, "O Denizden Geldi" isimli şarkısıyla cunta döneminde Şili'de işkence edildikten sonra helikopterden denize atılan sendikacı bir kadın öğretmene ağıdını anlattı.

Duran'ın grup elemanlarını tanıtırken, sıra Kübalı Efren Viera'ya geldiğinde salon alkışlarla inledi. Alkışlar sosyalist Küba'yaydı. Sosyalist bir ülke özlemineydi.

Müzik şöleni soluksuz sürerken, salondaki sa-

Grup Yorum İzmit'te

İzmit Fuarı etkinlikleri kapsamında 2500 kişiye seslenen Grup Yorum, türkü ve marşları ile kitleyi coşturdu. Kocaelili emekçiler, gençler Grup Yorum'un söylediği türkülere hep bir ağızdan eşlik ederken, konser boyunca halay durmadı. F tiplerinde tecritin kaldırılması ve Irak'ta işgale son verilmesi için sloganlar atıldı.

bırsızlıkta büyüyordu. Venceremos'u bestecilerinden dinlemek istiyordu binlerce kişi.

Söylemeyi düşünmüyor, bu parçanın 'Unitad Popular'ın marşı olduğu' için konserlerde söylemedikleri biliniyordu. Belki devrimci dalganın Şili'yi yeniden sarıp sarmalayacağı günü bekliyordı, belki de...

Son olarak üç grup sahnede idi. Bu kez yüzlerce dilde sloganlaşan, bir gerçeği, halkların gücünü anlatan marşa gelmişti sıra; "El Pueblo Unido Jamas Sera Vencido-Örgütlü Halk Yenilmez."

Marş bitmiş ama salondan yükselen ses susmamıştı. Binlerce kişi, bu kez Venceremos'u türkçe söylemeye başladı. Çaresi yoktu. Şili halkının devrimci marşı, sosyalizme yürüyüşünün coşkusu İstanbul'da yumruklarımızı bir kez daha

sıkarak söylenecekti.

Venceremos'u söylemeye başlayan İnti-İlli-manî, nakarat bölümlerinde ispanyolca söylemeyi kısıarak, salonun sesini dinledi. Salondan coşkuyla yükselen ses isyanın sesiydi; "Venceremos, Venceremos... Kırılım zincirlerimizi..."

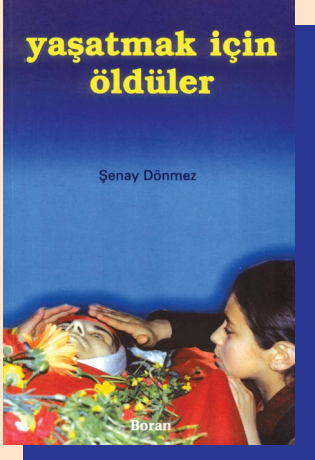
Latin halklarının acısı, hüznü, sevinci, devrimci coşkusu, coşkumuzla, acılarımızla bütünleşirken, kimileri bu geceye "nostalji" olarak baktı. 1968'lerin başkaldırısının, 70'lerin devrimci dalgasının yüreklerini kıpır kıpır edeceğini düşündü. Devrimcilerin sesine özlemleri bir olumluluktan elbette. Ancak görmedikleri devrimci coşkunun dalga dalga yükselişi, devrim umudunun Latin halklarından Türkiye halklarına dünyanın ezilen halkların yüreğinde büyümesiydi. Yoksa binlerce kişinin nostalji olsun diye mi o coşkuyu yaşadığını düşünüyorsunuz? Oysa 'nostalji'nin değil, isyanın sesi vardı.

Konserin sonunda Grup Yorum ve Moğollar İnti-İlli-manî'ye bağlama hediye ederken, İnti-İlli-manî konserin ardından Grup Yorum'a Latin halkının acısını, coşkusunu yüreklerle işleyen sesiy-le anlatan üflemeli bir enstrümanı hediye ederek, devrimci grupların kardeşlik köprüsüne katkıda bulundu.

Sayı 74

48

24 Ağustos
2003



Boran Yayınevi tarafından yayınlanan "Yaşatmak İçin Öldüler", üçüncü yılını doldurmak üzere olan büyük direnişin bir kesitini anlatıyor.

Mekanda bir kesit, onlarca hapishanede, ve dışarıda bir çok şehirde ölüme yatılan bu direnişin Armutlu bölümünü anlatıyor "Yaşatmak İçin Öldüler".

Zamanda bir kesit; TAYAD'lı Aileler'in ölüme yatmalarıyla başlayıp, 13 Kasım

Küçük bir direniş mahallesinde yazılan büyük destan

2001'deki Küçükarmutlu'ya karşı düzenlenen son saldırıya kadar uzanıyor. Tam bir yıllık bir zaman.

Küçükarmutlu Direniş Mahallesi, büyük destanın bir parçasıydı ve kendi başına bir destandı.

"Yüreklerimizi çıkarıp yangınların ortasına attık" diye başlıyor kitabın birinci bölümü. Ve açıklıklar, yangınlar içinde sürüyor direniş.

Kitabın girişinde belirtildiği gibi, "Küçükarmutlu'nun sokaklarında dolaşıyoruz gün gün. Direnişçiler hücre hücre erirken, direniş evlerinin birinden diğerine gidiyoruz. Direnişçilerin, refakatçilerin, ziyaretçilerin, Armutlu yoksullarının hüznelerini, sevinçlerini, öfkelerini ve coşkularını payla-

şıyoruz. Büyük fedakarlıkları ve insanlığın küçük kaygılarını, kahramanlıkları ve ihanetleri görüyoruz bir arada."

Bu destanı anlamak için, ve bu destanı hakkıyla anlatabilmek için böyle bir kitabın tanıklığına ihtiyaç var. Armutlu direnişini bizzat içinde yaşayanlar için bile böyle bir ihtiyaç var. Çünkü içinde yaşayan, yine de bütünü göremez kolay kolay, onun her ayrıntısına vakıf olamaz.

"Yaşatmak İçin Öldüler", sizi, ev ev, direnişçi direnişçi, gün gün, an an, açlığın, direnişin ve zulmün tanıyı yapıyor.

Kitapla birlikte verilen, Armutlu direnişinden görüntülerin yer aldığı VCD ise, direnişçilerin gülen gözlerini bir kez daha belleklere kazıyor.

kahramanlar Ölmez



Sadrettin UĞURLU
28 Ağustos 1980

İstanbul 1 Mayıs Mahallesinde yaşayan bir emekçi devrimciydi. Kendisine devrimciyim diyenler tarafından vuruldu.



Zekai BÖLÜKBAŞI
Ağustos 1979

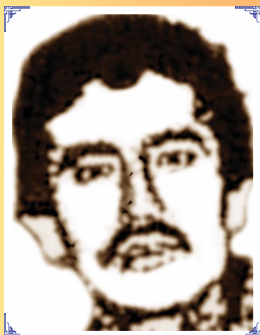


Mehmet AKŞER
Ağustos 1980



Şükran KURU
Ağustos 1980

Konya'da anti-faşist mücadele içinde yer alıyordu, faşistler tarafından katledildi.

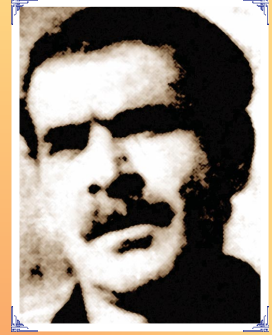


Barbaros KADIOĞLU
Ağustos 1980

Öğretmendi. Kırşehir'de Çarıklı Çiftliği'nin polis-jandarma tarafından basılması sonucu, savunmasız bir şekilde polis ve jandarmanın açtığı ateş sonucu katledildi.

Kasım YILMAZ
Ağustos 1991

Yozgat Akdağmadeni'nde geçirdiği bir trafik kazasında yitirdik.



17 Ağustos'ta Katledilen İnsanlarımızı Unutmadık Unutmayacağız!

17 Ağustos Depremi'nin 4. yılında, depremde kaybettiklerimizi anmak için Kocaeli Derince Çınarlıköyü Mezarlığı'nda Elif Karaman'ın mezarı başında, Kocaeli Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi tarafından bir anma töreni gerçekleştirildi.



Elif Karaman, Demokratik Lise İçin Mücadele Komiteleri'nde yer alarak gençliği halkın kurtuluşu, vatanın bağımsızlığı mücadelesinde birleştirmeye çalışan, Kurtuluş Gazetesi dağıtımıcılığıyla bu düzene mahkum olmadığımızı anlatmaya çalışan bir devrimciydi.

Kısacası, bu enkaz altında ölüme mahkum olmayalım mücadelesiydi onun ki. Anmanın onun mezarı başında yapılması bu açıdan anlamlıydı. Kocaeli Temel Haklar Girişimcileri'nin ve Elif KARAMAN'ın ailesinin katıldığı anmada depremde yaşamını yitirenler için saygı duruşunda bulunuldu.

Elif'in mücadelesinin anlatımıyla başlayan konuşma, depremi bir katliama dönüştüren devlet politikalarının, düzenin çıkarıcılığının teşhiriyle devam etti. Katliama davetiye çıkaran devletin acizliği lanetlendi. Mezarlıktaki anmadan sonra Elif'in ailesi yemek verdi.

Ezilenlerin Sosyalist Platformu tarafından da aynı saatte depremde ölen Aynur KARAMAN'ın mezarı başında bir anma gerçekleştirildi.

Ekmek ve Adalet Kocaeli Temsilciliği

“İki aşiret lideri” ile Amerikancılık yarışı

Cemil Çiçek Amerika'ya gönüllü olmuş; “ABD’nin Türkiye ile köklü ilişkileri vardır. Türkiye iki aşiret liderine değişilmemelidir.” diye yakınıyor.

Uyanamadı, kafası dünkü demagojide hala. Kırmızı çizgiler, Kürt milliyetçiliğini aşağılamalar, provokasyon yapıp davet ettiği Talabani’ye dayak atmalar dönemi geride kaldı. “Aşiret lideri” dedikleriniz artık ABD demek. Zaten onun derdi de bu, Talabani ve Barzani ile “en iyi Amerikancı biziz” yarışında.

Bu arada, partisinde kaç aşiret liderleri milletvekili var, bir açıklasa da herkes öğrense!

Şu “süper güce” bakın!

ABD’de elektrik kesintisi ile yaşam felç oldu. “Kolumuzdaki saatin kaç olduğunu okuyan” Amerika nereden, nasıl kesildiğini de bulamadı. Bakın şu elektiriğin işine, ‘süper’ façasını nasıl da bozdu.

Darısı Emine Sultan’ın Başına!

Osmanlı’da da bilindiği gibi, “batılılaşma” hiç bitmez. Kimi ordunun yapısını, kimi giysisini batılılaştırır, ama hep bir batılılaşma vardır gündemde. Padişah Sultan Abdülmecit’in zevcesi Serfiraz Sultan da batı giysilerine meraklıymış. Sultan’ın bir senelik Avrupai kıyafetleri, tam tamına, sarayın bir aylık tüm masraflarının yedi katı kadar tutuyormuş. Tam da Emine Erdoğan Sultan’a göre.

Kardeş kardeş oturun tabii ya!

Tecrit Bakanı Çiçek, MGK’da asker ve sivil üyelerin karşı karşıya oturmasının yanlış anlaşılmalara yol açtığını belirterek, asker ve sivil üyelerin karışık oturmasını önermiş.

Amerikan işbirlikçiliğinde anlaşıyorsunuz, tecrit zulmünde anlaşıyorsunuz, bir “türban için” niye öyle karşı karşıya iki ayrı takım gibi otursanız değil mi?

“Dönegliğimden beri” demek istemiş olmayasın?

Org. Çetin Doğan ile polemik yapan Ertuğrul Özkök orduya yağlama yaparken, “hayatım boyunca büyük bir hayranlıkla bağlı olduğum Türk ordusu...” diyor.

Bir zamanlar “solcu” olduğunu, Kıbrıs işgaline karşı çıktığını yazan sen değil misin? Hem sen asker misin, neden “bağlı” olasın? Yağcılık tavana vurunca kavrılar da birbirine giriyor.

ÇİZGİYLE

